ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΠΙΜΗΝΙΟΝ

ΥΠ' ΟΨΙΝ ΕΧΟΝ ΚΥΡΙΩΣ:

Τὴν φιλοσοφικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. — Διατί ἡ Ζωή; — Τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. — Τὴν τέρψιν καὶ ὠφέλειαν τοῦ πνεύματος διὰ διαφόρων ἠθικοπλαστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἄρθρων, κτλ., κτλ., κτλ.

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ *ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ* Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

1891

Ἀριθ. 7. Ἰούλιος 1891

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν, καὶ τῆς ῥοδωνιᾶς, τοῦ ἄνθους δρεψάμενος, τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν»

(Μέγας Βασίλειος)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«Θνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου, προσέρχονται τέσσαρες ἄγγελοι. Ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν ἐξοικονομεῖ τὴν θλίψιν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Ὁ εἷς τῶν ἀγγέλων ἵσταται παρὰ τὴν κεφαλήν, ὁ ἕτερος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θνησκοντος, ὑπὸ τὸ φαινόμενον ἀνθρώπων ἐπαλειφόντων τὸ σῶμα δι' ἐλαίου, καὶ μένουν μέχρι τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ὁ τρίτος ἄγγελος κρατεῖ εἰς χεῖρας ὀθόνην ἐξ ἀΰλου οὐσίας, ἵνα δεχθῇ ἐν αὐτῇ τὴν ψυχήν· τέλος ὁ τέταρτος ψάλλει ὕμνους εἰς γλῶσσαν ἀκατάληπτον τοῖς ἀνθρώποις. Οὕτως ἀποκομίζουσι τὴν ψυχὴν εἰς τὴν σφαῖραν ἣν ὀφείλει νὰ κατοικήσῃ.»

ΑΓ. ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ.

«Μ' ἐρωτᾶτε διὰ τὰς ἐπὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ἰδέας μου. Φρονῶ λοιπόν, ὅτι ἡ παροῦσα ὕπαρξις εἶνε μία ζωὴ μεταξὺ πολλῶν σειρῶν ὑπάρξεων καὶ ὅτι ἡ ψυχή μας εἶνε ἐν τῷ σώματι ἐνσαρκωμένη. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι προϋπήρξαμεν καὶ ὅτι κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν προϋπάρξεών μας, ἐχρησιμεύσαμεν εἰς ἔργον τελεσιουργόν, πραγματικόν· ἑπομένως ὅτι το αὐτὸ θὰ συμβῇ καὶ εἰς μίαν μέλλουσαν ζωήν. Ἡ ἰδέα αὕτη μοὶ προσμειδιᾷ ἀείποτε. Φρονῶ, ὅτι ἐξακολουθοῦμεν προαγόμενοι εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν τελειότητος, καθότι πᾶσα ζωὴ εἶνε προοδευτική· οὐχ ἧττον πιστεύω, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀφιχθῶμεν εἰς τὴν ἐντελῆ τελειότητα».

('Εξ ἐπιστολῆς τοῦ εὐσεβοῦς ἥρωος Γόρδωνος πρὸς τὸν σεβ. W. R. Tomlinson, ὅστις τὴν κατεχώρησεν ἐν τῇ ἐφημ. Daily Telegraph τῇ 23 Φεβρουαρίου 1884).

«Ὁ Θεὸς γινώσκει, ὅτι δὲν ἀνησυχῶ περὶ τῆς ζωῆς μου. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶμαι οἱονεὶ νεκρὸς πρὸς πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν φροντίζω περὶ ἀπολαύσεων, περὶ τιμῶν, περὶ δόξης... Ὁ Θεὸς ἐδέσμευσεν ἡμᾶς δι' ἰσχυρῶν ἁλύσεων πρὸς τὴν γῆν... Σεῖς οἱ ἄλλοι σπανιώτατα βιάζεσθε νὰ ἐπικαλῆσθε τὸ θεῖον ἔλεος, ἀλλ' ἐγὼ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ἐὰν

ποτε νοσήσῃ ἡμῖν τέκνον, αἰσθάνεσθε τὸ μέγεθος τῆς δοκιμασίας καὶ ἀναμιμνήσκεσθε τυχαίως τῶν ἡμετέρων παραπτωμάτων ..

Εὕρετέ μοι ἄνθρωπον περιφρονοῦντα τὸν χρυσόν, τὰς τιμάς, τὴν δόξαν, θεωροῦντα τὸν Θεὸν ὡς πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ τὸν δέχομαι προθύμως ὡς βοηθόν...

('Εξ ἑτέρας ἐπιστολῆς τοῦ ΓΟΡΔΩΝΟΣ).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια.)

Ἵνα πεισθῆτε περὶ τῆς πλάνης σας ἀναγνώσατε τὰ βιβλία τῶν φυσιολόγων καὶ θὰ ἴδητε ὅτι ἐνυπάρχουσι τοῖς ζώοις κρίσις καὶ σκέψις. Τὰ βιβλία ταῦτα βρίθουσιν ἀποδείξεων. Παρατηρήσατε τὴν γαλῆν ὅταν κυνηγῇ τὸν μῦν ἢ τὰ πτηνά· ἂν παρακολουθήσητε τὰς κινήσεις της, θὰ ἀναγνωρίσητε ὅτι οἱ δόλοι, οἷς χρῆται, ἵνα συλλάβῃ τὴν λείαν εἶνε ἀπόρροια τῆς σκέψεως, τῆς κρίσεως.

'Επανορθώσαντες τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν τῶν προλήψεων, τῶν μὴ ἀναγνωριζουσῶν ἐν τοῖς ζώοις, ἢ τὸ ἔνστικτον, μεταβαίνομεν εἰς τὸ ζήτημα.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ζωότητος, τὸ Πνεῦμα ἀναπτύσσει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐνισχύει τὴν βούλησιν διὰ τῆς ἀσκήσεως· ἄρχεται προπαρασκευαζόμενον διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τῆς ζωότητος εἰς τὴν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ μετάβασιν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ Πνεύματα, τὰ ὡρισμένα διὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν Πνευμάτων αὐτῆς τῆς κατηγορίας, ἐπάγουσιν αὐτὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ προαισθανθῶσιν ἓν εἶδος αἰσθημάτων ἀγνώστων ἔτι, ἅτινα θὰ τοῖς προξενήσωσι κατ' ἀρχὰς εὐχαριστήσεις μεγαλειτέρας, βραδύτερον δὲ θὰ τοῖς παράσχωσι τὴν εὐτυχίαν.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ Πνεύματα συνεπείᾳ τῆς οὕτωσεὶ προαισθανθείσης τοιαύτης ἠδυπαθείας, ἐπιφέρουσιν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ

περιπνεύματός των μεταβολὴν ἀξιοσημείωτον, μεταβαίνουσι δ' οὕτω ἐκ τῆς ζωοτικῆς μορφῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην.

'Ερ. 'Εννοῶ τὴν ἣν πορείαν ἀκολουθεῖ τὸ Πνεῦμα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐκτάκτου μεταβολῆς ταύτης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γεννηθῇ ἡ ἐπιθυμία πράγματός τινος ἀγνώστου.

'Απ. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐνέθηκεν ἐν τῷ Πνεύματι δύο διεγερτικὰ ἐλατήρια, ἅτινα ὠθοῦσιν αὐτὸ πρὸς τὴν τελειοποίησίν του, κατ' ἀρχὰς ὑλικῶς βέβαια, βραδύτερον δέ, καθόσον ἡ ὑλικὴ πρόοδος ἀναπτύσσεται εἰς ἐπαρκοῦντα βαθμόν, αὐτὸ τὸ διεγερτικὸν τὸ ὠθεῖ εἰς τὴν ἐνζήτησιν ἡδυπαθείας τινὸς ἣν προαισθάνεται μέν, ἀγνοεῖ δέ. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν τῶν σκέψεων, αἵτινες, διὰ τοῦ προρρηθέντος ὅρου, τροποποιοῦσι τὸ περιπνευματικὸν σῶμα πρῶτον καὶ εἶτα τὸ ὑλικόν.

'Ερ. Θέλω νὰ μάθω καὶ τοῦτο δηλ. τὴν βαθμιαίαν πορείαν τοῦ Πνεύματος κατὰ τὴν περίοδόν του ἐν τῇ ζωότητι, ἵνα δυνηθῶ νὰ ταξινομίσω τὰ ζῶα κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νοημοσύνης των.

'Απ. Παρετηρήσαμεν ἤδη, ἀγαθὸν τέκνον, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸ Πνεῦμα ἐλεύθερον καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὀφείλει νὰ ζητῇ καὶ εὑρίσκῃ τὴν ἣν πορείαν δέον ν' ἀκολουθῇ, ἵνα προσπελάσῃ πρὸς τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸ εὐτυχίαν.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν ἐχάραξεν εἰς τὸ Πνεῦμα δρομολόγιόν τι, οὗτινος σταθμοὶ νὰ ὦσι τὸ σῶμα τοῦ τοιάδε ἢ τοιάδε εἴδους ζῴων. Ἕκαστον Πνεῦμα διατρέχει αὐτὴν τὴν περίοδον ὠθούμενον κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου τῆς μιμήσεως, μέχρις οὗ ἀρχή τις κρίσεως καὶ σκέψεως τὸ ὁδηγήσῃ νὰ διακρίνῃ (λίαν ἀσθενῶς, βεβαίως) τὰς ἁρμοζούσας αὐτῷ τελειοποιήσεις.

Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγνώστου, διεγείρουσα τὰς ἰδέας του, ἄγει αὐτὸ εἰς ἀλλαγὴν τοῦ σχήματος, κακῶς κατ' ἀρχὰς σταθμεύοντος, ἀλλὰ βαθμηδὸν εἰς τελειοποίησιν προβαίνοντος.

'Ερ. Τί ἐννοεῖτε, παρακαλῶ, διὰ τοῦ *ἐνστίκτου τῆς μιμήσεως*, ὅπερ ὠθεῖ κατ' ἀρχὰς τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον συνειδὸς κεκτημένον Πνεῦμα πρὸς τὸ τοιάδε ἢ τοιάδε σχῆμα ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν ζῴων.

'Απ. Ἡ λέξις *μίμησις* ἐκληπτέα ἐνταῦθα μεταφορικῶς σημαί-

νει δὲ πορείαν τακτικὴν ἢ τὴν αὐτὴν συνήθως ἤ, ἂν προτιμᾶτε, δρᾶσιν ἀσυνείδητον, ὠθοῦσαν τὸ ὂν πρός τινα σκοπὸν εἰς ὃν ὀφείλει ν' ἀφιχθῇ.

Ὅπως κατὰ τοὺς ὀρυκτοὺς καὶ τοὺς φυτικοὺς σχηματισμοὺς τὰ Πνεύματα ἅτινα ἐνεργοῦσι διευθύνονται ὑπὸ νόμων οὓς ἀγνοοῦσι καὶ δὲν προαισθάνονται, διότι δὲν ἀπέκτησαν εἰσέτι τὴν κρίσιν καὶ τὴν διάκρισιν, οὕτω καὶ τὸ Πνεῦμα, ὁπόταν μεταβαίνῃ ἐκ τοῦ βασιλείου των ζώων εἰς τὸ τῶν ἀνθρώπων, εὑρίσκεται ἐνώπιον νέων αἰσθημάτων, ἅτινα ἀγνοεῖ, ἀλλὰ προαισθάνεται, ἀσυνειδήτως βέβαια, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὁρίσῃ τὴν φύσιν αὐτῶν. Ἐκ τούτου ἐνδοιασμός, ἀμηχανία καὶ τάσις πρὸς μίμησιν.

Σημείωσις : Παρατηρητέον ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης καθ' ἣν τὸ Πνεῦμα, ἐθισμένον εἰς τὴν νέαν μορφήν, γινώσκει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ νέον του ἐργαλεῖον, καθίσταται ὑπεύθυνον τῶν πράξεών του καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς ἐξεικονίζεται αὐτῷ, κατὰ τὸν πλανητικόν του βίον (erraticité) (*), ὁ ἐπίγειος βίος, ἵνα κρίνῃ τὰς συνεπείας τῶν πράξεών του, καὶ ἵνα διὰ τῆς τοιαύτης ἀναθεωρήσεως τῆς προηγουμένης ὑπάρξεώς του, ὁδηγηθῇ εἰς τὰς ἀποφάσεις, ἃς θὰ τῷ ὑπαγορεύσωσιν ἡ ἀνάπτυξις τῆς νοημοσύνης καὶ τῶν ἐπαγωγικῶν συμπερασμάτων του.

Ἐρ. Εἴπετε ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἄρχεται ἡ κρίσις ν' ἀναπτύσσηται, τὸ ὂν καθίσταται ὑπεύθυνον τῶν ἔργων του. Ἀλλὰ ποία ἡ φύσις τῆς εὐθύνης καὶ ποῖαι αἱ συνέπειαι αὐτῆς ;

Ἀπ. Πρὸς ἀπάντησιν δέον νὰ καταρρίψωμεν πρῶτον καὶ ἐκμηδενίσωμεν ὅλας τὰς προλήψεις τοῦ πλήθους.

Αἱ προλήψεις αὗται προέρχονται ἐκ τῆς ἐσφαλμένης γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἥτις τὸν παρίστησιν ὑπὸ ψευδὲς πρόσχημα, ἀποδίδουσα αὐτῷ ἐντυπώσεις ἀσυμβιβάστους πρὸς τὰς θείας τελειότητάς του

Πρώτη πρὸς κατεδάφισιν πρόληψις εἶναι τὸ *προπατορικὸν ἁμάρτημα*, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδὰμ καὶ παραδεχθεῖσα ὡς θεμελιώδη ἀλήθειαν ἐνῷ εἶναι ἁπλῆν τινα ἀλληγορίαν, ἣν θὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν ἀργότερα, ἂν θελήσητε.

(*) Σ. Μ. Erraticité ἀποκαλοῦσιν οἱ Πνευματισταὶ τὴν κατάστασιν ἢ τὸν χρόνον, ὃν διανύει Πνεῦμά τι ἐν τοῖς περὶ τὴν γῆν ἀτμοσφαιρικοῖς καὶ αἰθερικοῖς κύκλοις, μέχρις οὗ ὁρισθῇ ἡ ἐκ νέου ἐνσάρκωσίς του.

Μὴ ὑπάρχοντος λοιπὸν προπατορικοῦ ἁμαρτήματος δὲν εἴμεθα πλέον ἠναγκασμένοι νὰ ἐξαγνίσωμεν διὰ τῶν δεινοπαθημάτων ἡμῶν ἁμαρτήματα ἄλλου ὄντος, ζήσαντος πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἂν καλῶς τὸ συλλογισθῶμεν, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐπὶ μᾶλλον μεγαλύνεται οὕτω, καθότι δὲν ἐκδικεῖται πλέον ἐπὶ τοῦ ἀθώου τὸ σφάλμα τοῦ ἐνόχου.

Μόνη ἡ λέξις *ἐκδίκησις* τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς τοιαύτης πλάνης.

Ἀποδίδοντες εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐκδίκησιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ἀγάπην, τὴν ἄμετρον αὐτοῦ δικαιοσύνην, ἐκμηδενίζομεν οὕτω τὰ θεῖα προσόντα.

Διότι ἂν ὁ Θεὸς εἶχεν ἀνάγκην ἐκδικήσεως, δὲν θὰ ἦτο τότε δυνατὸν νὰ ἦ ἀπείρως ἀγαθός.

Ἂν δὲ αὐτὸ τὸ πάθος ἦγε τὸν Θεὸν εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀθώων ἕνεκα σφαλμάτων ἄλλου, ἐνόχου, ἡ δικαιοσύνη του δὲν εἶνε ἄπειρος.

Ἰδοὺ λοιπὸν δύο οὐσιώδη προσόντα τοῦ Θεοῦ μειούμενα· τὰ δ' ἐκ τούτου συμπεράσματα ἄγουσι τὰς σκέψεις εἰς τὸ ἔσχατον ὅριον: τὴν ἄρνησιν τοῦ Θεοῦ.

Ἄρα τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἁμάρτημα τοῦ Ἀδὰμ δὲν ὑφίσταται.

Ἄρα ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶνε ὡρισμένη πρὸς αἰώνιον τιμωρίαν καὶ δεινοπάθειαν.

Ἀλλ' ἂν ἀντὶ τῆς προλήψεως ταύτης, θεωροῦντες ἡμᾶς ἅπαντας ἐγκληματίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καταστρέψωμεν τὴν ἰδέαν τοῦ θυμοῦ, ἂν ἐπανορθώσωμεν ἐν τῷ πνεύματί μας τὴν ἀληθῆ φύσιν τοῦ Θεοῦ, φύσιν οὐσιωδῶς πατρικήν, ἀγαπῶντος τὰ τέκνα του δι' ἀγάπης μεγαλειτέρας τοῦ ἀθροίσματος ἁπάσης τῆς ἀγάπης τῶν πατέρων καὶ μητέρων ἑκατονταπλασιασθέντος καὶ ὄχι βλέποντος αὐτὰ διὰ βλέμματος ὀργίλου, θὰ αἰσθανθῶμεν τότε τῆς ἡδείας ἀπορροίας βλέμματος μὲν εὐεργετικοῦ, οἰκτίρμονος, ὁπόταν ὑποπίπτωμεν εἰς ἁμάρτημά τι, βλέμματος δ' ἐνθαρρυντικοῦ, ὁπόταν αἱ προσπάθειαί μας τείνωσι νὰ μᾶς ἀνυψώσωσι καὶ δὲ θὰ βλέπωμεν τὸν Θεὸν ὡς κριτήν, ἀλλ' ὡς τὴν φιλοστοργοτέραν τῶν μητέρων . . .

Ὁ Θεός, τὸ εἴπομεν ἤδη, ἔχει ἀγάπην ἄνευ ὁρίων, ἀγάπην,

δι' ἣν ἔγνω νὰ πλάση τὰ ἀπειροπληθῆ ὄντα, ὅσα οἰκοῦσι τοὺς ὑπάρχοντας κόσμους καὶ ὅσα θὰ οἰκήσωσι τοὺς γεννησομένους ἐν τῇ συνεχείᾳ ἁπάντων τῶν αἰώνων.

Ὁ Θεὸς λοιπόν. διὰ τῆς φύσεως τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῶν πλάσεών του, ὥρισεν ὅρον. ὃν δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι δηλ. ἡ ἀληθὴς εὐτυχία πηγάζει ἐκ τῶν εὐτυχῶν οὓς καθιστῶμεν, καὶ ἐκ τῶν εὐτυχιῶν εἰς ἃς συντελοῦμεν.

Εἰς τοῦτο συνίσταται ὅλος ὁ νόμος τῆς εὐθύνης τῶν ὄντων.

Ἀποδείξαντες τὴν πλάνην τῶν προλήψεων, αἵτινες μεταστρέφουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ εἰς εἶδός τι ἀδικίας, προβαίνομεν εἰς τὴν δήλωσιν τῶν συνεπειῶν τῶν εὐτυχῶν ἢ δυστυχῶν πράξεων τῶν πνευμάτων.

Πρὸς διασάφησιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν, βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς φύσεως τοῦ Θεοῦ, ἐφαρμόζοντες δηλ. τὰ στοιχεῖα ἄνευ τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦτο τοιοῦτος ἀνώτερος παντὸς ὅ,τι ὑπάρχει καὶ μέλλοντος νὰ ὑπάρξῃ

Ὁ Θεός, τὸ ἀναγνωρίζομεν, κέκτηται τὴν ἄπειρον ἀγάπην.

Λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὑπερπλήθουσα ἀγάπη ἄγει αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ καὶ νὰ τὴν διαχύσῃ ἀναλόγως τῆς ἰσχύος του, δηλ. ἄνευ ὁρίων.

Τούτου τεθέντος, ἐπανέλθωμεν εἰς ὅ,τι ἐσπουδάσαμεν ἤδη, δηλ. εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀπείρου εὐδαιμονίας τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τῶν δύο τούτων προσόντων τῆς θεότητος ἐννοοῦμεν τὸν λόγον τῆς δημιουργίας· τήν τε ἀνάγκην δηλ, τοῦ πλάσσαι, ἵνα καταστήσῃ καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς καὶ τὸ εἶδος τῆς εὐτυχίας. ὅπερ ὁ Θεὸς προέθετο νὰ δώσῃ εἰς τὰ πλάσματά του, τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ ἄλλους πάλιν εὐτυχεῖς Ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἐκτίμησιν τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ θ' ἀνεύρωμεν τὴν εὐθύνην ἤ, ἵνα ὀρθότερον εἴπω, τὰς εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς συνεπείας τῶν πράξεων τῶν πνευμάτων

Ὁ Θεός, ἐν τῇ δημιουργικῇ κρίσει του γνοὺς νὰ προικίσῃ τὰ ὄντα διὰ τῆς ὅσον ἔνεστι μεγαλειτέρας τῶν εὐτυχιῶν, ἠθέλησεν ὥστε ν' ἀνεύρωσιν αὐτά, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτῶν, ταῖς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσεγγιζούσαις πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἀπείρου εὐτυχίας, ἣν ὁ ἴδιος αἰσθάνεται

Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐδαιμονία του προέρχεται ἐκ τῆς ἄνευ ὁρίων διαχύσεως τῆς αἰτίας τῆς εὐδαιμονίας του—τῆς ἀγάπης—ἠθέλησεν ὥστε τὰ ὄντα, ἅτινα προωρισμένα ν' ἀπολαύσωσιν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ τῷ τὴν ἀνταποδώσωσι, ν' ἀνεύρωσι καὶ ταῦτα ὡσαύτως τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ εὐχαριστήσει τοῦ νὰ κάμωσι κατ' ἀρχὰς εὐτυχεῖς καὶ εἶτα τοῦ ν' ἀγαγάσωσιν, ἐν ἀπεριορίστῳ τινὶ αὐταπαρνήσει, τὰς ἀνθρωπότητας εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶσιν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, ἧς τὰ εὐεργετήματα ἐκτιμῶσιν.

'Αφ' ἑτέρου δέ, ἵνα τὰ Πνεύματα δυνηθῶσι νὰ εἰσέλθωσι δυναστικῶς ἀφ' ἑαυτῶν, δηλ. αὐτοβουλήτως, εἰς αὐτὴν τὴν ὁδὸν τῆς ἀφοσιώσεως, ὥρισε τοιούτους νόμους, ὥστε ὁσάκις τὸ Πνεῦμα διενεργεῖ πράξεις ἐναντίας, δηλ. ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς ἀδελφούς του, νὰ τῷ ὦσιν αἱ συνέπειαι ὀλέθριαι καὶ νὰ τῷ ἐπενέγκωσι τὴν ὀδύνην. Εἰς τρόπον ὥστε, τῆς πείρας συντελούσης, νὰ κατορθοῖ νὰ εἰσέλθῃ αὐτοθελήτως εἰς τὴν ὁδόν, ἥτις προσεγγίζουσα αὐτὸ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῶν ἔργων του, νὰ τὸν ὁδηγῇ πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ἥτις ὥρισται αὐτῷ.

'Ερ. Ὑπεκινήσατε τὴν περιέργειάν μου εἰπόντες, ὅτι ἡ πτῶσις τοῦ Ἀδὰμ ἦτο ἀλληγορικὸν σχῆμα, δι' οὗ δύναμαι νὰ ὑπονοήσω, ὅτι ὁ Ἀδὰμ δὲν ἦτο πραγματικὸν ὄν· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐρωτήσω τὴν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου γνώμην σας, διότι διαβλέπω ἀναθρώσκοντα σπουδαῖα συμπεράσματα ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς κατὰ παράδοσιν διαδοθείσης ταύτης δοξασίας.

Ὁπόσα ζητήματα, ὁπόσαι θεωρίαι, ὁπόσα δόγματα θὰ καταπίσωσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιβεβαιώσεως, ὅτι δηλ. ἐκεῖνος ὃν θεωροῦμεν ὡς γενάρχην τῆς ἐπιγείου ἀνθρωπότητος εἶνε μῦθος, ἀλληγορία, εἰκών!

Ὄχι πλέον ἁμάρτημα προπατορικόν, ὄχι πλέον καταδίκη ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ὄχι πλέον παπωσύνη, ὄχι πλέον. . .

. . . .

'Αλλὰ δεσπόζουσα ἁπάντων τούτων τῶν ἐρειπίων ἡ μεγάλη, ἡ συμπαθητικὴ εἰκὼν τοῦ Ι Χριστοῦ, τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, τοῦ διδάσκοντος εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀληθῆ νόμον τοῦ Θεοῦ

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΕΩΤΩΝ

Πέμπτη συνεδρία

Μετὰ θάνατον συνέχεια τῆς ζωῆς, Μετενσαρκώσεις, Ἀθανασία τῆς ψυχῆς

ΠΝΕΥΜΑΤΟΦΙΛΟΣ

Κύριοι,

Βασιζόμενοι ἅπαντες, κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίαν, ἐπὶ θετικῶν καὶ βεβαίων, συνεφωνήσαμεν ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν τοῦ πνευματικοῦ μας στοιχείου. Ἀνεξαιρέτως καὶ ὁμοθυμαδὸν ἀνεγνωρίσαμεν ἅπαντες αὐτὴν τὴν παρήγορον ἰδέαν: *τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς μας*, μὴ διαφωνοῦντες ἢ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς *οὐσίας* της, τῆς *φύσεώς* της καὶ της *ἀρχῆς* της· τοῦτο δε, διότι ὅσον ἀφορᾷ ταῦτα δεν δυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν ἢ εἰς ὑποθέσεις κατὰ το μᾶλλον ἢ ἧττον λογικὰς καὶ ἀμφισβητησίμους, ἐλλείψει δεδομένων ἱκανῶν νὰ προσπορίσωσι τὴν βεβαιότητα. Ἀλλ' ὀλίγον μᾶς μέλει, ἀφοῦ ἐπετύχομεν τὸ οὐσιῶδες, τὴν βεβαίωσιν δηλ. *τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς μας*.

Ἀναμένοντες τὸ πλεῖον ἐκ τοῦ μέλλοντος, πρέπει νὰ εὐχαριστηθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μεγάλην πρόοδον τὴν ἐκ τοῦ παρελθόντος κτηθεῖσαν, τὴν τόσῳ ἐπίμονον καὶ ἀβέβαιον τυγχάνουσαν πρὶν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ προνοιακοῦ πνευματισμοῦ οὗτινος οἱ πειραματισμοὶ ἤρξαντο περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμίσεως τοῦ αἰῶνος τούτου. Προηγουμένως εὑρισκόμεθα ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ ἔχοντες πρὸς ὁδηγίαν μας ἢ ἀορίστους τινὰς ὑποθετικὰς γνώμας καὶ βεβαιώσεις μᾶλλον τολμηρὰς παρὰ ἀλανθάστους.

Βεβαιωθέντες περὶ τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ πειραματισμοῦ θὰ πράξωμεν τοῦ λοιποῦ, ὡς μοὶ φαίνεται, κάλλιον, ἂν σπουδαίως καταγινόμεθα εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ τοῦ στοιχείου, τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγώ, ὡς μας τὸ ἐπιβάλλει καὶ ὁ διάσημος Πασκάλ, αὐτὸς ὁ ὑπέροχος κριτικός, λέγων: «Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι πρᾶγμα οὕτωσεὶ ἐνδιαφέρον, ὥστε πρέπει τις ν' ἀπώλεσε πᾶν αἴ-

σθημα, ἀδιαφορῶν νὰ μάθη τὰ περὶ αὐτῆς. Αἱ σκέψεις μας ἄτακτοι, αἱ πράξεις μας ἄτακτοι, λαμβάνουσι διαρκεῖς κλονισεις, ἀντιλόγως τῆς ἐλπίδος τῆς αἰωνίου ὑπαρξεως ἢ μή ἀδύνατον νὰ προβῶμεν εις διάβημα τι ὀρθον, ἂν δὲν ἔχωμεν ὑπ ὄψει αὐτὸ το πάντων κυριώτερον ἀντικείμενον»

MAPCHAL

Βεβαιοῦσι τωόντι οἱ πνευματισταὶ ὅτι μετὰ θάνατον ἐξακολουθοῦμεν ζῶντες. Ἀλλὰ διατί κἀγὼ νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ χαιρετισω οὐράνιόν τινα ἄγγελον λέγοντά μοι ὅτι ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ εἶνε ἀληθὴς καὶ νὰ προστεθῇ οὕτω πρὸς τὴν επὶ τῇ βεβαιότητι χαρὰν καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἡρεμια, ἡ ἐκ τοῦ προφανοῦς ἀπορρέουσα;

ΑΛΦ. ESQUIROS

Ἀλλὰ καὶ πρὶν τοῦ πνευματισμοῦ—δι' οὗ πᾶσα ἀμφιβολία ἐκλειπει—ἐγὼ ἔσχον, ἀγαπητὲ συναδελφε, τὴν βεβαιότητα ταύτην. Ἦτο ἤδη παρηγορία τις κεκρυμμενη ἐντος μου περὶ ἄλλης τινὸς ζωῆς Ὡς προς τοὺς μέλλοντας προορισμούς μας προσεδραμον εἰς τὴν επιστήμην καὶ τὴν μαρτυριαν αὐτῆς, ἡ δὲ ἐπιστήμη εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον: Θὰ ζήσῃς.

BAQUENAUST DE PUCHESSE

Κἀγώ, ἀνεξαρτήτως τοῦ πνευματισμοῦ, ἐπίστευσα εἰς ἄλλην ζωὴν διὰ πολλῶν καταπειστικῶν συλλογισμῶν, οἷοι λ. χ. οἱ ἑξῆς:

1ον— Ὁ Θεος οὐδὲν ἄνευ σκοποῦ ἐδημιούργησε: τὰ ὀρυκτά, τὰ φυτα, τὰ ζῶα ἔχουσι τον λογον των Ὁ ὀφθαλμὸς ἐγενετο ἵνα βλεπη, το οὖς ἵνα ἀκούῃ. Ὁ νοημων καὶ αὐτεξούσιος ἄνθρωπος οὐδ θα ἦ μονος ο μὴ ἔχων τὸν λόγον τοῦ εἶναι, ὁ μὴ ἔχων τὸν προορισμον του Ἂν ἡ ὕπαρξις εἶχε τὰ ὅριά της μέχρι τοῦ ταφου, διατι τοτε αὗται αἱ ἐλπίδες τῆς ἀθανασίας, ἃς ο Θεος ἐνεβαλεν ἡμῖν; Μονος ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ὄντων τοῦ κόσμου τούτου κεκληται ἵνα γνωσηται, δοξαζῃ καὶ ἀγαπᾷ τον Θεόν Καὶ ὅμως εἰς οὐδὲ μέρος τῆς γῆς εὑρισκει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἔκφρασιν τῆς ἰδεας του, τὴν ἑστίαν τῆς ἀγάπης του, τὴν πλήρωσιν τῶν ἐλπιδων του: Σοφοὶ σκοποὶ διακρυπτομενοι παρὰ τοῦ θανατου, σκληραὶ ἀπογοητευσεις, ψευδεῖς ἐλπίδες, εἶσθε λοιπὸν ἡ ζωή; ὁ σκοπὸς ὃν ὁ Θεὸς προεθετο διὰ τὸ

ἐκλεκτὸν πλάσμα του; Αὐτὴ ἡ βλασφημία εἶναι βεβαίως ἀδύνατος.
σιμος

2ον — Ὁ ἄνθρωπος παρατηρεῖ τὸ πᾶν θνῆσκον περὶ αὐτοῦ Πόθεν λοιπὸν αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς αθανασιας, τὸ τοσῳ ἀντίθετον πρὸς τοὺς γενικοὺς νόμους τῆς φύσεως;

Προερχεται ἐκ τοῦ συνειδοτος δι' οὗ ὁ Θεὸς μᾶς ἐπροίκισε.

3ον — Πονοι φυσικοί, ὀδυναι ἠθικαί: οὗτος φιλάσθενος, ὑποφέρει ἀπὸ γενετῆς μέχρι τῆς τελευταιας του στιγμῆς ὁ ἄλλος ὑφίστησιν ἀναξιοπαθως δεινοπαθήματα: εἶναι σώφρων τίμιος καὶ ὅμως θῦμα. Εις αὐτὰς τὰς καταστασεις, τὰς ἀνίσους ἐνίοτε καὶ ἀφορήτους μονον ὁ θανατος εἶναι ἡ ἀπάντησις; τὸ μηδὲν εἶναι ἡ τελευταια λεξις;

4ον Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ζωή, πρὸς τί τότε τὰ προσόντα τοῦ Θεοῦ:

Ἡ *σοφία* του, ἂν ὁ νόμος δὲν ἐκέκτητο κῦρο; ἂν ἦτον ὠφέλιμος ἐπιγίγνεται ἡ ἐκπλήρωσις αὐτοῦ ἢ ἡ παραβασις;

Ἡ *δικαιοσύνη* του, ἂν ὁ ὑβρίζων αὐτον περιήρχετο εἰς καλλιτέραν θεσιν παρα τὸν ὑπηρετοῦντα καὶ ἀγαπῶντα αὐτόν;

Ἡ *ἀγαθότης* του, ἂν ἔμενεν ἀδιάφορος εἰς τὴν ἀναξιοπάθειαν τῶν τεκνων του, ἂν ἡ ἀξία παρήρχετο ἄνευ ἀμοιβῆς;

Ἡ *ἁγιότης* ἢ *ἰσχύς* του, κλπ ἂν τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἀρετὴ ἦσαν ἴσα ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του;

Ὁ νόμος ὁ ἐν τῇ γῇ παραβιασθείς, δέον νὰ ἔχῃ ἐν ἄλλῃ τινι ζωῇ τὴν δίκην.

V. TOURNIER

Τῷόντι, βλέπομεν συχνάκις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸν λῃστὴν ὄχι μόνον διαφεύγοντα τὴν δικαίαν τιμωρίαν του, ἀλλὰ κτώμενον ἔτι καὶ περιουσίαν καὶ ὑπόληψιν, μετὰ θάνατον δὲ ἀξιούμενον τιμῶν, ἐνῷ συνεχέστερον ὁ τίμιος ἄνθρωπος παρατηρεῖ τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν ὑπόληψιν ἐκφευγουσας, ἑαυτὸν δ' ἐκτεθειμενον εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ὁμοίων του, μεχρις οὗ ὁ θάνατος δωσῃ πέρας εἰς αὐτὴν τὴν ἐν μεσῳ στερησεων καὶ ὀδυνων διελθοῦσαν.

Ἐκ τουτων δεον νὰ ἐξαγάγωμεν την ἀποδειξιν ἑτέρας μελλούσης ζωῆς, ἔνθα τελεσθήσεται ἡ ἀναπόφευκτος δικαιοσυνη

J. MARCUS DE VEZE

Ἑτέρα ἀπόδειξις τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, βασιζομένη ἐπὶ τῆς θείας δικαιοσυνης, εἶνε ὅτι ἡ εκμηδένισις αὐτῆς, θὰ κατέστρεφε πᾶσαν δικαιαν ἐπανορθωσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ προξενηθεντος παρ' αὐτῆς τῆς ἀνθρωπινης προσωπικοτητος· τοῦτο θὰ ἦτο ὑπερτάτη ἀδικία, διότι ὅ τε εὐπειῶν, κατὰ τὴν ζωήν του, καὶ ὁ κακουργῶν δὲν θὰ ἠδύναντο διὰ φυσικοῦ τινος νόμου νὰ οἰκῶσιν ὑπὸ τὸ αὐτο μέρος Αὐτὸς δὲ ὁ ἠθικὸς νόμος ὅστις θὰ ἔχῃ τὴν δίκην, ἀντίκειται εἰς τὴν ἐκμηδένισιν τῆς προσωπικοτητος. Τοῦτο ἐνέχει τὴν ἀληθειαν ἀξιώματος.

Το πᾶν ἐν τῇ φύσει κεκανόνισται ἐν τάξει καὶ συμμετρίᾳ· μόνον λοιπὸν το ἀνθρωπινον πλάσμα θὰ ἐτύγχανεν ἔξω αὐτῆς τῆς τάξεως καὶ θὰ ἠδυνατο κατ' ἐκλογὴν νὰ πράττῃ το ἀγαθον, νὰ πραττῃ τὸ κακόν, νὰ παραβαίνῃ τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης, ἄνευ οὐδενὸς κύρους, οὐδεμιᾶς δίκης τοῦ θειου νόμου; Δὲν θὰ ὑπῆρχε τότε ταξις· θὰ ὑπῆρχε τὸ χάος. Ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος ὄντος μηχανισμοῦ ἐντελῶς κανονισμένου, καθ' ὅλας τὰς ἐποψεις, τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα δέον νὰ ἔχῃ την δικην ἐν ἄλλῃ ζωῇ. Ἡ ψυχὴ δὲν ἐξαφανιζεται· εἶνε ἀθάνατος.

A. ΡΕΒΟΛΑ

Κύριοι, ἡ καλλιτέρα πασῶν τῶν ἀποδειξεων εἶνε ἡ παρὰ τοῦ πνευματισμοῦ προσαγομένη. Καί τοι ἐμοῦ ἀσήμου τυγχάνοντος, ἴσως ἐνδιαφέρει νὰ μαθῃ τις πῶς ἐξ ὑλιστοῦ ἐγενόμην ὀπαδὸς τῆς ἀθανασίας (immortalist)

Το ζητημα τῆς μετὰ θάνατον ἐξακολουθήσεως τῆς ζωῆς μοι ἀπεδείχθη διὰ τοιούτου τρόπου, ὥστε ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἠρνήθην καὶ εἶτα τὸ παρεδέχθην (ἀποδωσας ὁμως αὐτὸ εἰς ἄλλην αἰτίαν, διάφορον τῆς τῶν πνευμάτων), ἐπι τελους ἠναγκάσθην νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν ἐνέργειαν, ἀφοῦ οὐδεμία ἄλλη θεωρία ἠδυνήθη νὰ λύσῃ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου το δυνατὸν ἄλλης τινος αἰτιας ἢ τῆς παρεμβασιως τῶν τεθνεώτων.

Ἐμμένω ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου. Ἡττήθην παρὰ τοῦ πνευματισμοῦ, μετά τινα ὅμως ρωμαλέαν κατ' αὐτοῦ παλην Εἶχον κατ' αὐτοῦ τὰς προλήψεις, ἃς παρέχει εἰς πάντα ἐλευθεροφρονοῦντα ἡ

ἔποψις τῶν θρησκευτικῶν ἐπιμυθίων, ἅτινα βρίθουσιν εἰς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ βιβλία καὶ εἴς τινα μάλιστα πνευματιστικά. Ἵνα λοιπὸν ἀποκρούσω θέματά τινα ὑπὸ τοῦ Ἀλλὰν Καρδὲκ ὑποστηριχθέντα, ἐφωδιάσθην δι' ὅλων τῶν θεωριῶν τῆς ἀντανακλάσεως τῆς σκέψεως, τῆς ἐξόδου τῆς ψυχῆς ἐκ τῶν μεσαζόντων (dedoublement), καὶ τῶν ἀμοιβαίων ἐπηρειῶν, αἵτινες δυνατὸν νὰ συμβαίνωσι μεταξὺ τῶν προσώπων, κατά τινα ἁρμονίαν συνδυασμῶν τινων, εἴτε διὰ τῆς βουλήσεως ἢ φαντασίας, εἴτε διὰ τῆς μιμήσεως ἢ τῆς συνδρομῆς τοῦ ὑπαισθήτου, κλπ. Νομίζω ὅτι οὐδὲν παρέλειψα ἵνα ἐπιτύχω ἀποτέλεσμα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ τῶν πνευματιστῶν· ὁμολογῶ δὲ εἰλικρινῶς, ὅτι, ἂν τὸ πλεῖστον, τῶν ὑπ' ἐμοῦ παρατηρηθέντων φαινομένων, δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ λόγων ἄλλων ἢ ἐκείνων τῶν πνευμάτων, ὑπάρχουσιν ὅμως εὐάριθμα ἄλλα εἰς ἃ ἡ παρέμβασις τοῦ ὑπερτυμβίου οὕτω πως ἦτο ἐκδηλωμένη, ὥστε ἄρνησις αὐτῆς θὰ ὡμοίαζε πρὸς τὴν ἄρνησιν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἡλίου.

Τὰ πράγματι πειστικὰ φαινόμενα εἶνε τῇ ἀληθείᾳ σπάνια· Τοῦτο εἶνε εἷς τῶν σκοπέλων, ὃν βάλλω ὑπ' ὄψει τῶν εἰλικρινῶν ἐρευνητῶν, τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἀποκάλυψιν μιᾶς μεγάλης ἀληθείας, καὶ καθ' ὃν θὰ προσκρούσωσι κατὰ τὰ πρῶτα θυμιάματα τῶν ἱερῶν (μερῶν) τῶν πνευματιστῶν.

ΑΛΦ. ΒΕΡΩΝ

Τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύω εἰς τὴν μετὰ θάνατον συνέχειαν τῆς ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ ὄντος, διότι ἐγὼ συγκοινωνῶ μετ' αὐτοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀθανασίαν του οὐκ οἶδα τοῦτο

E. DE REYLE

Τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων τῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων παραδέχονται τὴν μετὰ θάνατον ἐξακολούθησιν τῆς ψυχῆς, ὁ δὲ πνευματισμὸς μόνον τὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν προσήνεγκε.

Αἱ Ἰνδίαι ἔζησαν ἐπ' αὐτῇ τῇ δοξασίᾳ· ἡ Χαλδαία τὴν μετεβίβασεν εἰς τὴν Ἀσσυρίαν· ἐν Ἑλλάδι ὁ Πυθαγόρας ἐδίδαξε τὰς ἐν ἀνυψώσει *ἀμοιβὰς βίων*· ἡ Αἴγυπτος ἔγνω τὴν βαθμιαίαν ἀνάστασιν τοῦ πνεύματος· ἡ Γαλατία παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἐπιθανάτους

νὰ κομίζωσι τὰς προσρήσεις τῶν ζώντων εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἤδη τοὺς ἀνωτέρους πλανήτας· ἐν Ἰουδαίᾳ ὁ Ι. Χριστὸς ὁμιλεῖ περὶ μονῶν πολλῶν ἐν τῇ θείᾳ οἰκίᾳ καὶ κηρύττει ὅτι οὐδεὶς δύναται σωθῆναι ἂν δὲν ἀναγεννηθῇ ἐν πνεύματι καὶ σαρκί· ὁ Ballanche Pezzani, Λερού, Ρενάν, Ρεϋὼ καὶ τόσοι ἄλλοι ἀναλαμβάνουσι τὸν ἀπολεσθέντα λόγον καὶ διδάσκουσι τὴν αἰώνιον ζωὴν ὁ Φλαμμαριὼν προκηρύττει τὴν πληθὺν τῶν κοσμων καὶ τὴν τῶν ὑπάρξεων τῆς ψυχῆς ὁ Marchal ἀναπτύσσει τὴν πίστιν του εἰς τὸ προοδευτικὸν καθαρτήριον καὶ ἀντικαθίστησι τὸ γηράσαν δόγμα τῆς κολάσεως διὰ τῆς εἰς ἅπαντας ἐπιφυλαττομένης μακαριότητος. Τελος ἀναφαίνεται ἡ νέα διδασκαλία ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς μετενσαρκώσεως: νέος στρατὸς μεμυημένος ὑπὸ τοῦ Ἀλλὰν Καρδὲκ ὑπερασπίζεται διὰ τῆς γραφίδος τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς ψυχῆς. Τοῦ λοιποῦ, τὸ φῶς ἀκτινοβολεῖ δι' ὅλους τοὺς ὀφθαλμούς

Ὦ! Ὁπόταν ὅλοι μαθωσι τὸν ἁρμονικὸν νόμον τῶν προοδευτικῶν ἀναγεννήσεων καὶ τῆς κοινῆς προόδου, ἡ ἀνθρωπότης θὰ αἰσθανθῇ τὴν καρδίαν της πάλλουσαν ἐν ὁμοφωνίᾳ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ, ὑπεράνω δὲ τοῦ ἀναγεννηθέντος κόσμου θ' ἀναπετασθῇ ἡ ἄπειρος ἶρις τῆς παγκοσμίου Δημοκρατίας;

Dr L. CHARROPPIN

Ὁ Ἀμιὲλ ἔλεγε *πάλαι ποτέ*. Θάνατος! σιγή! τρομερὸν μυστήριον διὰ τὸ ὄν, το θηρεῦον τὴν ἀθανασίαν, την εὐτυχίαν τὴν τελειοποίησιν! Ποῦ θὰ εἶμαι αὔριον, μετ' οὐ πολύ, ὅταν δὲν θ' ἀναπνέω πλεον; Ποῦ ἐκεῖνοι οὓς ἠγάπησα; Ποῦ πορευόμεθα; Τί εἴμεθα; Αἰώνια προβλήματα, πανταχόθεν ἀνεγειρόμενα! Ἡ πίστις δὲ τὸ μόνον ἄστρον ἐντὸς αὐτῶν τῶν σκοτιῶν τῆς ἀβεβαιότητος!»

Ταῦτα ἔλεγε τότε ὁ Ἀμιέλ, διότι τὸ ἀρχαῖον θρησκευτικὸν δόγμα καὶ ἡ φιλοσοφικὴ θεωρία ἀδυνατοῦσι νὰ ἄρωσι τὸ κάλυμμα τούτων καὶ νὰ μᾶς ἐξηγήσωσι τὸν λόγον τῆς ζωῆς.

Ἀλλ' ὁποία ἀνακούφισις, ὁποία ἰσχύς, καθ' ἣν ἂν ἡμέραν ὁ πνευματισμὸς ἀποβῇ ἀσπαστὸς παρ' ἅπασιν! Ὅσῳ μᾶλλον προχωροῦμεν, τόσῳ μᾶλλον αἰσθανόμεθα τὴν βαρύτητα, τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ Τοῦτο δέ, διότι ὁ πνευματισμὸς κέκληται νὰ διαφωτίσῃ

ἅπαντα καὶ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τοῦ εἶναι, διότι, λέγει ὁ C. Chaigneau· «βλέπω καλὰ παντοῦ στοιχεῖα καταστροφῆς, ἀλλ' οὐδὲν βλέπω στερεὸν πρὸς ἀνοικοδόμησιν, οὐδὲν διαρκὲς πρὸς σύστασιν τῆς ἀλληλεγγύης».

Ὁ πνευματισμὸς συνίστησι τὴν ἰσχύν μας, τὴν παρηγορίαν μας, τὴν ὑποστήριξιν εἰς τὴν καθ ἡμέραν πάλην· ἄλλως ἡ ἐργασία δὲν θὰ εἶχε διέγερσίν τινα, ἡ δὲ πρόοδος θὰ ἦτο ὄνειρον Οἱ στερούμενοι αὐτοῦ τοῦ φωτὸς ὁδεύουσιν εἰς τὴν τύχην καὶ δεν δύναται ν' ἀποφύγωσι τῆς παρακμῆς τῆς ἡλικίας ἐπελθούσης, τὰς ἀδυναμίας, αἵτινες τυγχάνουσι βιαία συνέπεια ζωῆς ἀσκόπου καὶ ἄνευ ἐλπίδων.

E. ΛΕΒΕΥ

... Τῳόντι, ἡ εἰς τὴν ἐπαναβίωσιν τοῦ ὄντος πίστις ἀρκεῖ, μοὶ φαίνεται, νὰ διανοίξῃ τὸν ἱκανικὸν ὁρίζοντα τῶν μελλουσῶν ἀληθειῶν Αδιάφορον ἂν ἡ ψυχὴ ᾖ ὑλικὴ ἢ ὄχι τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκδηλοῦται αὕτη διὰ σώματος ὀργανικοῦ, τοῦ περιπνεύματος καὶ ὅτι, καίτοι ἀποστερηθεῖσα τοῦ σωματικοῦ περικαλύμματος δύναται νὰ ἐμποιήσῃ ἐντυπώσεις εἰς τὰς αἰσθήσεις μας.

Πεπεισμένοι στερρῶς περὶ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ὄντος καὶ τῆς ἀθανασίας του, δὲν ἐπιθυμοῦμεν ἄλλο τι ἢ νὰ μεταδώσωμεν καὶ εἰς ἄλλους τὴν παρήγορον ἐλπίδα μας. Θέλοντες δὲ νὰ διαχύσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν αὐτὴν τὴν κτηθεῖσαν παρ' ἡμῶν ἀλήθειαν πειρώμεθα ἑκάστοτε νὰ την ἀποστερήσωμεν τῶν τελευταίων μυστικῶν περικαλυμμάτων, ἅτινα τὴν σκοτίζουσιν εἰσέτι, ἵνα ἕκαστος ἐξαγάγῃ τοιαύτας ἢ τοιαύτας συνεπείας παρελθούσας τε και μελλούσας, καὶ πρὸς τὸ λογικὸν καὶ τὸ αἴσθημα συνᾳδούσας.

De E.

Εἰς τρόπον ὥστε τὸ ζήτημα τῆς συνεχείας τῆς ζωῆς ἢ τῆς πίστεως εἰς ὑπερτύμβιον ζωὴν δὲν βασίζεται τώρα πλέον ἐπὶ λόγων ἠθικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ κύκλου, ἀλλ' ἐπὶ συνόλου (σημαντικοῦ ἤδη καταστάντος) *πραγματικῶν γεγονότων* Τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο ἐξηγεῖ πληθὺν πραγμάτων, χωρὶς ν' ἀντίκειται εἰς οὐδένα τῶν νόμων τῆς φύσεως. Οὐδεὶς τῶν ἐρευνητῶν, τῶν σπουδαίως μελετησάντων τὰ ὑπνωτιστικὰ καὶ πνευματιστικὰ φαινόμενα, εἰ δ' ἐξ ἐκείνων οἵτινες

διαφόρως ἐξηγοῦσιν αὐτά, οὐδεὶς, λέγω, ἀρνεῖται τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐξηγήσεως, ὃν οἱ πνευματισταὶ προβάλλουσι, χαρακτῆρα, ὃν ὀφείλουσι τοῦ λοιποῦ ἑκόντες ἄκοντες νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψει οἱ σοφοί, οἱ σπουδάζοντες αὐτοὺς τοὺς νέους κλάδους τῆς φυσιολογίας.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Ἰδοὺ, Κύριοι, ἰδοὺ ἓν πρᾶγμα, μία ἁπλῆ παρατήρησις, σχέσιν ἔχουσα ἄμεσον πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἰδίας μας ἐπαναβιώσεως. Ἡ χρυσαλλὶς εἶνε ἡ κάμπη μεταμεμορφωμένη· τόσῳ εἶνε καλὰ ἡ κάμπη, ὥστε ἕκαστον μέρος τοῦ ἕρποντος ὄντος ἐπανευρίσκεται ἐν τῇ ἀναλύσει εἰς τὸ πτερωτὸν ζῶον· τόσῳ δὲ τελεία ἐγένετο ἡ μεταμόρφωσις ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει νέον πλάσμα.

Οὕτω καὶ εἰς τὴν μετὰ θάνατον ὕπαρξίν μας· δὲν θὰ ὦμεν μὲν καθαρὰ πνεύματα (διότι τοῦτο εἶνε λέξις ἄνευ σημασίας διά τε τὸ λογικὸν καὶ τὴν φαντασίαν — τί εἶνε ἡ ζωὴ ἄνευ τῶν ὀργάνων τῆς ζωῆς ;), ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν πιθανῶς ἕτερον σῶμα ἀκτινοβολοῦν, θεῖον, καί, ἵνα εἴπω οὕτω, πνευματικόν, ὅπερ ἔσται ἡ μεταμόρφωσις τοῦ ἐπιγείου μας σώματος.

Ε. ΛΕΒΕΥ

Τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ διὰ τοῦ πνευματισμοῦ καλῶς ἀποδεικνύεται καὶ ὅπερ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἐπιστημονικοῦ κράτους αὐτοῦ, τὸ μόνον οὗτινος δύναται νὰ ἐπιβαλῃ τὴν βεβαίωσιν, εἶνε ἡ συνέχεια τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὄντος. Ὑπάρχομεν και μετὰ θάνατον· μᾶς τὸ ἀποδεικνύουσι τὰ πράγματα. Πῶς εἴμεθα μετὰ θάνατον; οἱ προαπελθόντες εἰς τὸ πέραν τοῦ τάφου μᾶς βεβαιοῦσιν ὅτι ἔχουσι σῶμα ὡρισμένον, προσδιωρισμένον· τοῦτο μᾶς διδάσκει καὶ ὁ Ἀλλὰν Καρδὲκ κατὰ τὰς πνευματιστικὰς διακοινώσεις ἃς ἔχει συλλέξει.

Ἰδοὺ βεβαιώσεις κατηγορηματικαὶ ἀποδεικνύουσαι μὲν τὴν ἀντικειμενικὴν ἐπαναβίωσιν τοῦ ὄντος, μὴ ὑπεμφαίνουσαι ὅμως καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ πνευματικοῦ τῆς ψυχῆς. Θὰ ἔχῃ ἆρά γε ἐν τῷ μέλλοντι ἀσώματον ἀτομικότητα; Οὐδὲν μέχρι σήμερον ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο· δοθέντος δὲ ὅτι ἐξακολουθεῖ τὸ ὂν ἔχον τὴν αὐτὴν μορφήν, φυσικώτερον θὰ ἦτο ἴσως νὰ κλίνωμεν ὑπὲρ τῆς ὑλιστικῆς θεωρίας τῆς ψυχῆς τῆς δοξαζούσης ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε δύναμις, προϊὸν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ὄχι αἰτιολογικὴ αὐτοῦ ἀρχή.

Γ. ΔΕΛΑΝΝ

Ἀλλ' ἀγαπητὲ συνάδελφε, ἂν τὸ ὄν, ὅπερ μετὰ θάνατον ἀναζῇ, εἶνε ἐσχηματισμένον ἐξ ὕλης, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν (ἴσῳ λεπτὴ κἂν ᾖ) αὐτὴν τὴν ὕλην ὑποκειμένην εἰς νόμους διευθύνοντας τὰ ζῶντα ὄντα· ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑλικὰ μόρια ἀνανεοῦνται ἀπαύστως, ἐρωτῶμεν, εἰς ποῖον μέρος αὐτοῦ τοῦ κινητοῦ συνόλου ἑδρεύει τὸ συνειδὸς καὶ ἡ μνήμη; Ἕκαστον μόριον ἐξαφανιζόμενον ἔπρεπε νὰ συναποκομίζῃ καὶ ἓν μέρος τῶν παρελθουσῶν γνώσεων, εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ περιπνευματικὸν ὂν νὰ ᾖ ἀνίκανον νὰ μάθῃ τι, ν ἀναμνησθῇ τινος. Ἰδοὺ ποῦ θὰ ἀγάγωσιν αἱ βεβαιώσεις τοῦ πνεύματος Ἄλφα καὶ ὑμῶν τοῦ ἰδίου Κ. Λεβεῦ.

ΜΑΡΙΟΣ GEORGES

Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐννοῆσαι ἀρχήν τινα τοῦ σύμπαντος, δηλ. τῆς δημιουργίας, μᾶς βεβαιοῖ κάλλιον τὴν ἀθανασίαν τοῦ ὄντος ἡμῶν ἢ ἡ πίστις εἰς ἀόρατον δύναμιν, διακρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρά της καὶ δυναμένην κατὰ βούλησιν νὰ διατάμῃ τὸ μυστηριῶδες νῆμα τῆς ὑπάρξεώς μας.

ΣΠΙΡΙΤΟΦΙΛΟΣ

Ἀλλὰ διατί νὰ ἐπανερχώμεθα εἰς ζητήματα συζητηθέντα ἤδη; Ἔ! καὶ τί μᾶς μέλει, ἂν ἡ ἀρχικὴ αἰτία καὶ ἡ ψυχή μας ὦσιν ἢ ὄχι τοιαύτης ἢ τοιαύτης συστάσεως ἢ οὐσίας, ὑλικῆς ἢ πνευματικῆς (μέχρι νεωτέρας πληροφορίας); Ἡ ἐνεστῶσα ζωὴ ὡς καὶ ἡ μέλλουσα, μυστηριώδεις ἀμφότεραι δι' ἡμᾶς ἐν τῇ οὐσίᾳ των, οὐδὲν ἧττον τυγχάνουσι πρᾶγμα βέβαιον, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ἐνδιαφέρον. Ἀφῶμεν λοιπὸν κατὰ μέρος τὰ δυσεπίλυτα ζητήματα καὶ ἀσχοληθῶμεν εἰς ἐκεῖνο ὅπερ προὐκάλεσε τὴν σημερινὴν συνεδρίαν μας, τὴν μετα θάνατον δηλ. συνεχειαν τῆς ζωῆς καὶ το μέλλον τῆς ψυχῆς μας. ὡς πρὸ ὀλίγου συνδιελεγομεθα.

Ἐλέγομεν λοιπὸν ὅτι παραδεχόμεθα ὡς ἀργιαποδεδειγμένην καὶ βεβαίαν τὴν πραγματικότητα ἑτέρας ζωῆς ἀναμενούσης ἡμᾶς, πρέπει δὲ ἡ πραγματικότης αὕτη ν' ἀποδειχθῇ καὶ διασαφηνισθῇ καλῶς ἵνα ἀναφαίνηται τοιαύτη καὶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὑλιστῶν διὰ νὰ μὴ τὴν διαφιλονικῶσι, ἀλλ' ἵνα τὴν ἀνακηρύξωσι καὶ οὗτοι. Πειρῶνται μὲν

νὰ ἐξηγήσωσι τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸν τρόπον τους, ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἀρκεῖ ἡμῖν νὰ ἐνεργήσωμεν σύμφωνα τῇ ρωστικῇ ταύτῃ δοξασίᾳ καταστάσῃ ἤδη ἀληθεία προφανεῖς.

HUMPHRY DAVY

Ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ τύπος ἀπείρου καὶ ἀθανάτου ζωῆς· ἡ διαδοχικὴ αὐτῆς σύστασις, ἐξ ὕπνων καὶ ἐγρηγόρσεων δύναται νὰ μας προσφέρῃ εἰκόνα τινὰ τῆς διαδοχῆς τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων ἐξ ὧν ἡ αἰώνιος ζωὴ συνίσταται.

M. ΔΕΛΑ LUZERN

Ἂν τὸ αἴσθημα τῆς ἀθανασίας μας δὲν προέρχεται ἐκ Θεοῦ, εἶνε τότε ἀποτέλεσμα ἄνευ αἰτίας· ἂν δ' ἐκ Θεοῦ προέρχεται, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μας ἀπατήσῃ.

B. TCYPNIE

Ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν μετενσάρκωσιν αὐτῆς καὶ τὴν προΰπαρξιν. Οἱ πνευματολόγοι σοφοὶ ἐθεώρουν τὴν ἀναγέννησιν ὡς συνέπειαν τῆς ἀθανασίας καὶ ὅτι αἱ δύο αὗται ἀλήθειαι εἶναι ἀλληλλένδετοι, μὴ δυναμένου τινὸς ν' ἀρνηθῇ τὴν μίαν ἄνευ τῆς ἑτέρας.

Τόσῳ πολὺ ἐρριζωμένη ἦτο ἡ πίστις αὕτη παρὰ τοῖς προγόνοις ἡμῶν, ὥστε ἐδάνειζον χρήματα ἀποδοτέα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἔνθα ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ συναντῶντο καὶ θ' ἀνεγνωρίζοντο.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ

Προσόμοιον τοῖς μύθοις τῆς Χαλιμᾶς

Ἀνέγνων καὶ ἐπανέγνων ἐν ἐκτάσει χαρᾶς κατὰ τὴν νεότητά μου, τὴν Χαλιμᾶ· ἀνέγνων καὶ ἐπανέγνων μετ' ἴσης ἡδυπαθείας τὰς «*Χιλίας καὶ μίαν Ἡμέρας*» ἐτρελλαινόμην ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει ταύτῃ, ἥτις μὲ μετέφερεν εἰς κόσμον ἐντελῶς θαυμάσιον καὶ φανταστικόν· ἐθεώρουν αὐτὰ τὰ θελκτικὰ διηγήματα ὡς προϊὸν τῆς πλουσίας ἀραβικῆς καὶ περσικῆς φαντασίας· τὰ ἐθεώρουν ἀπίθανα. Ἀλλ' ἤλλαξα γνώμην, ἀφ' ἧς τὰ ἔτη ἐλεύκαναν τὴν κόμην μου. Ὁ ἀρχαῖος πανεπιστημιακὸς σκεπτικισμός μου ἐξασθενεῖται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ· ἤρχισα σχεδὸν νὰ πιστεύω εἰς τὴν ἀγαθὴν χηνομητέρα· ἐπαναγινώσκω τὸ *Δέρμα τοῦ Ὄνου* καὶ τὸν *Μικρὸν Πουσὲ* κλίνω ἑκὼν ἄκων νὰ πιστεύσω ὅτι ταῦτα συνέβησαν· ἀκούων κροτοῦντας ἐπὶ τοῦ δαπέδου βαρεῖς βηματισμούς, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρίκης, φανταζόμενος ὅτι θὰ εἶνε ὁ δράκος μὲ τὰ τρομερὰ καὶ παμμέγιστα ὑποδήματά του καὶ ἔρχεται, ἐν ἀποτυχίᾳ ἄλλου, νὰ μὲ συλλάβῃ, νὰ μὲ περάσῃ εἰς τὸν ὀβελόν, καίτοι γέροντα καὶ σκληρόσαρκον ὡς ἐκατήντησα. Ὅλα τώρα τὰ πιστεύω ὡς πιθανά. Τῇ ἀληθείᾳ, τὸ *Δέρμα τοῦ Ὄνου*, ὁ *Ρικὲ μὲ τὸν θύσανον*, ὁ *Μικρὸς Πουσὲ*, ὁ *Μικρὸς Κοκκινοσκούφης*, μοὶ φαίνονται ὡραῖαι ἱστορίαι πρὸς ὅ,τι ἀναγινώσκω ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ ταῖς Ἐπιθεωρήσεσι. Ἀνέγνων ἐσχάτως τὸν ἀριθμ. τοῦ Μαρτ. τῆς Lux, συλλογῆς τῆς διεθνοῦς Ἀκαδημίας τῶν ψυχολογικῶν καὶ μαγνητικῶν σπουδῶν. Αὐτὴ ἡ συλλογὴ ἢ μᾶλλον αὐτὴ ἡ Ἐπιθεώρησις συντάσσεται ἰταλιστὶ καὶ ἐκδίδοται ἐν Ῥώμῃ. Ἀνέγνων λοιπὸν ἐν αὐτῇ τῇ ἐγκρίτῳ καὶ λίαν ἐνδιαφερούσῃ Ἐπιθεωρήσει τὰ ἑξῆς:

«Πρόκειται περὶ νεανίου 18ετοῦς τοῦ Κ. Χ..., ζῶντος ἐν Ὀτράντῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς κατακτήσεως τῆς Νεαπόλεως. Ὁ Κ. Χ... ἦτο σκεπτικός, λίαν σκεπτικός· δὲν ἐπίστευεν εἰς μαγείαν οὐδ' εἰς μεταφυσικὴν καί, ἂν τυχὸν ἡ συνδιάλεξις περιήρχετο εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα κατεξανίστατο κατὰ τῶν τοιούτων διηγήσεων. Εἶχε σχετισθῇ πρὸς πολλοὺς ἀξιω-

ματικούς, καί, μεταξύ ἄλλων, μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ στρατηγοῦ Ο..., ὅστις (υἱός) ἐπίστευεν εἰς τὰς ἀποκρύφους δυνάμεις καὶ ὅστις, ἵνα τὸν πείσῃ, τῷ ἐπρότεινε νὰ παραστῇ εἰς διαφόρους πειραματισμούς. Ὁ Κ Χ . παρεδέχθη καὶ ἀπεφασίσθη νὰ συνδειπνήσωσι, μετὰ ἓξ ἑτέρων ἀξιωματικῶν γάλλων, τὴν προσεχῆ νύκτα εἰς ἓν τῶν ὑπογείων τοῦ εὐρυχώρου ἀνακτόρου του Τὰ φαγητὰ παρεσκευάσθησαν, ἡ τράπεζα παρετέθη, οἱ ὑπηρέται ἀπεπέμφθησαν καὶ ἐν μέσαις νύκταις τοῦ Μαρτίου ὅλαι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἐκλείσθησαν, εἰς τρόπον ὥστε εὑρέθησαν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἔλαβεν ἕκαστος τὴν θέσιν του εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Ο... ἠρώτησε τότε τὸν Κ Χ.. ἂν ἤθελε νὰ ὑπηρετηθῇ ὑπὸ λευκοῦ ἢ μαύρου ὑπηρέτου· ὁ Κ Χ... νομίσας ὅτι θὰ ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν κ. Ο... ἐζήτησε νὰ ὑπηρετηθῇ, χωρὶς ν' ἀνοιχθῇ καμμία θύρα, παρ' ἑνὸς μαύρου. Μετὰ τινας τελετουργίας καὶ ἐπικλήσεις τοῦ κ. Ο.. ἐπεφάνησαν τέσσαρες μικροὶ μαυρίσκοι, οἵτινες ἐντελῶς ἄφωνοι ἀλλὰ χλευαστικῶς ὑπομειδιῶντες, περιήρχοντο τὴν τράπεζαν καὶ προσέφερον τὰ ἐδέσματα εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Εξηφανίζοντο εἶτα διὰ τῶν κεκλεισμένων θυρῶν, οὐδὲν ἴχνος ἐπαφίνοντες, ἵνα ἐπαναφανῶσι μετὰ τινα λεπτὰ προσκομίζοντες ἕτερα ἐδέσματα.

«Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μεταστροφῆς τοῦ κ. Χ... οὗτινος ὁ σκεπτικισμὸς ἤρξατο ἤδη ὑποσκαπτόμενος, ὁ κ Ο .. τῷ εἶπε· ὅτι ἂν ἐπεθύμει τίποτε, θὰ τὸ εἶχε πάραυτα, ὁ κ Χ... ἐζήτησεν ἓν σερμπέτι'' ὁ κ. Ο...... ἐκτύπησε τρὶς τὰς χεῖρας καί, αἴφνης, ὡς νὰ ἐξήρχοντο κάτωθεν τῆς γῆς, τέσσαρες μικροὶ μαυρίσκοι ἐφάνησαν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς τραπέζης φέροντες δίσκους μετὰ σερμπετίων ἐκλεκτῶν. Μετὰ ταῦτα ὅλα τὰ φῶτα τοῦ ὑπογείου ἤναψαν αὐτομάτως Ἡ δοκιμασία εἰς ἣν ὑπεβλήθη ὁ κ. Χ. . τῷ ἐπροξένησεν ἔκτακτον συγκίνησιν καὶ διέκειτο σχεδὸν νοσῶν ἐν διαστήματι πολλῶν ἡμερῶν Ἐννοεῖται ὅτι τοὐντεῦθεν ἐπαύσατο διατελῶν σκεπτικὸς ὡς πρὸς τὴν Μαγείαν καὶ τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας».

Ὁ γράφων τὰ ἀνωτέρω λέγει ὅτι τὰ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Χ .. «Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ μ' ἐξαπατήσῃ· ὁ σκοπός του ἀπέβλεπε νὰ διηγηθῇ ἱστορίαν ἀληθῆ, καίτοι ἐντελῶς

ἔκρυθμον. Ἡ τιμιότης, ἡ ἐμβρίθεια, ἡ εἰλικρίνεια τοῦ προσώπου ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἀληθείας»

Ἐγὼ προσθέτω εἰς ταῦτα, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ διήγημα εἶνε βαρύ μοὶ φαίνεται δὲ τῆς στάθμης τοῦ *Δέρματος τοῦ Ὄνου*, τοῦ *Ρικὲ μὲ τὴν φρύντα* καὶ τῆς Χαλιμᾶς. Το νομίζω προσέτι ἀπίθανον νὰ μεταπείσῃ σκεπτικόν τινα ὀλίγον δυστράχηλον, ἐκτὸς ἂν ὁ σκεπτικὸς οὗτος παραστῇ ὁ ἴδιος εἰς τοιοῦτον φαινόμενον· ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν δυνατὸν νὰ ὑποπτεύσηταί τις συνέργειάν τινα Ἐν τούτοις τὸ παρέχον εἰς αὐτὸ τὸ διήγημα χροιάν τινα ἀληθείας, εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς ὑποβολῆς. Δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ κ. Ο.. ἦτο μεμυημένος εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀπεκαλεῖτο μαγεία, καὶ ὅτι ὁ κ. Χ.. ὑπέστη δι' αὐτοῦ τὴν ἐπήρειαν, τὴν λεγομένην σήμερον ὑποβολὴν ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως Συνέβη πολλάκις, ἐνῷ διενήργουν χειρισμούς τινας ὑπὸ τὴν σιαγόνα ὑποκειμένου τινὸς καὶ τὸν ἤγγιζον ἐγκαρσίως διὰ λιχανοῦ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει ὁ λαιμός, νὰ τὸν κάμω νὰ αἰσθανθῇ τὴν λεπτὴν γεῦσιν ἑψημένου ὀρνιθίου, κρέμας ἐκ σοκολάτας, καὶ μάλιστα νὰ τὸν μεθύω ἐντελῶς, ὑποβάλλων αὐτῷ τὴν ἰδέαν, ὅτι πίνει μεθυστικὰ ποτά Πιθανὸν ὁ κ. Ο. νὰ μὴν ἀνέδραμεν εἰς τοὺς χειρισμοὺς ἢ τὴν χειραψίαν· ἴσως νὰ ἠρκέσθη εἰς ἓν εἶδος πνευματικῆς ὑποβολῆς Πρὸς ἐξήγησιν αὐτῆς τῆς περιέργου ἱστορίας δέον νὰ προσδράμωμεν εἰς ὑποθέσεις. Ἄλλως τε δὲν εἶνε νέα, διότι ὅ,τι οἱ νεώτεροι ἐκλαμβάνουσι διὰ νέον, ἦτο γνωστόν, ἀρχιγνωστὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις

Κατὰ τὸν ΙΙΙ αἰῶνα ὁ Κέλσος, ἵνα μειώσῃ τὴν σπουδαιότητα τῶν θαυμάτων τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ, ἔλεγεν, ὅτι τὰ θαύματά του δὲν εἶχον πλείονα σπουδαιότητα ἐκείνων, ἅτινα διενεργοῦσιν οἱ μάγοι, οἱ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων διδαχθέντες: «Ἐν μέσαις ἀγοραῖς, ὀλίγων ὀβολῶν, ἀποδιδομένων τὰ σεμνὰ μαθήματα, καὶ δαίμονας ἀπὸ ἀνθρώπων ἐξελαυνόντων, καὶ νόσους ἀποφυσώντων, καὶ ψυχὰς ἡρώων ἀνακαλούντων, *δεῖπνά τε πολυτελῆ καὶ τραπέζας καὶ πέμματα καὶ ὄψα τὰ οὐκ ὄντα δεικνύντων*».

Μολονότι ἡ ἱστορία αὕτη ἐνέχει πολὺ μὲν τὸ θαυμαστόν, ὀλίγον δὲ τὸ πιθανόν, οὐχ ἧττον οὐδὲν ἀντίκειται εἰς τὸ νὰ ᾖ ἀληθής διότι πολλάκις τὸ ἀληθὲς φαίνεται ἧττον πιθανὸν ἢ τὸ ψευ-

δές, ὅπερ. ἵνα *περάσῃ* ὡς ἀληθές, δανείζεται τὸ σχῆμα καὶ τὰ χρώματά του. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὡσαύτως, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἐρεθίζει τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν τῶν ἄλλων νεωτέρων, οἵτινες εἴμεθα ἐμβεβαπτισμένοι ἐν τῷ σκεπτικισμῷ καὶ τῷ ὑλισμῷ, ἐφαίνετο ἁπλούστατον καὶ χυδαιότατον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καθότι οἱ ἀρχαῖοι ἐτύγχανον πολλῷ μᾶλλον ἢ ἡμεῖς μεμυημένοι ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς φύσεως καὶ ταῖς ψυχολογικαῖς ἐπιστήμαις.

Τῇ 21 Ἀπριλίου 1891.

Horace PELLETIER
Conseiller d' arrondissement, offieier d' Academie

ΠΥΘΩΝΙΣΑ ΚΛΑΠΕΙΣΑ

Ἡ Ἀνδ, ἡ διάσημος πυθώνισσα, ἥτις «*προλέγει ἀλανθάστως τό τε παρελθὸν καὶ μέλλον*» ἐγένετο θῦμα περιστατικοῦ τινος. Ὁ πυθωνισμός της ἐξηπατήθη.

Πρόσωπόν τι, τέως ἀγαπητόν, ἐξηφανίσθη ἐκ τῆς οἰκίας της πρὸ 4—5 ἡμερῶν, ὑπεξαιρέσαν 400 φράγκα. Ἀφοῦ εἰς μάτην ἀνέμενε μέχρι χθὲς τὴν ἐπάνοδόν του, ἀπεφάσισεν ἡ Ἀνδ. νὰ προσέλθῃ πρὸς τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας Κ. Βενεζέχ.

Ἀφοῦ οὗτος τὴν ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς, τὴν ἠρώτησε ποῦ νὰ κατέφυγεν ὁ κλέπτης.

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ πυθώνισσα εἰς σᾶς ἐναπόκειται νὰ τὸ ἀνακαλύψητε.

— Συγγνώμην, ἐπανέλαβεν ὁ ἀστυνόμος. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν συλλάβω. Ἀλλ' ὑμεῖς διαθέτετε καλλίτερα μέσα παρ' ἐμὲ πρὸς ἀνακάλυψίν του. Ἐμπρός, τὸ καφεπάτι τοῦ καφέ, τὰς χεῖρας, τὸ μέγα παιγνίδι Ἰδοὺ περίστασις νὰ ἀποδείξητε, ὅτι ἡ *τέχνη* δὲν εἶνε καινὸν πρᾶγμα. Ἐπανέλθετε οἴκοι, λάβετε ἀντικείμενόν τι ἀνῆκεν εἰς τὸ ἐξαφανισθὲν πρόσωπον, ἐπικαλέσθητε τὴν ἐπιστήμην σας καὶ τότε θ' ἀνακαλύψητε τὸ καταφύγιον τοῦ κλέπτου. Πιστεύσατέ μοι· τοῦτο θὰ ἐπιτύχῃ ταχύτερον παρ' ἂν ἐγὼ ἤθελον ἐξα-

ποστείλει κλητῆρας πρὸς ἀναζήτησίν του· οὕτω δὲ, μάλιστα, θὰ ἐπιτύχητε νὰ τὸν ἀνακαλύψητε πρὶν ἢ καταβροχθίσῃ ὅλον τὸ ποσὸν τῶν 400 φράγκων σας.

Ἡ Ἀνδ, ἡ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην ἔχουσα εἰς τὴν *τεχνην* της, ἀνεχώρησε καταλυπημένη

(Jntransigeant 23 Νβρίου 1890

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

. . . Ἤθελον νὰ μάθω ποία τις ἄρά γε ἀπόδειξις δύναται νὰ πείσῃ τοὺς οὑτωσεὶ πεισματωδῶς ἀρνουμένους. Εἰς τὰς διδομένας αὐτοῖς ἀποδείξεις ἀντιπροτάσσουσι θεωρίας, ἐξηγήσεις ἐκ τῶν μᾶλλον ἀπιθάνων. Ἀλλὰ μήπως πάλιν διότι αὐτὰ θέλουσι νὰ ἐξαιρῶσιν ἁπάσας τὰς ἀποδείξεις εἴμεθα ἡμεῖς διὰ τοῦτο ὑποχρεωμένοι νὰ θεωρῶμεν τοὺς λόγους αὐτῶν ὡς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου;

«Ὁμιλοῦσι περὶ μεσαζόντων ἀμαθῶν γραφόντων ποιήσεις, »γλώσσας ἀγνοουμένας: ἀλλὰ ποίαν ἐξελεγξιν ἐνήργησαν; Ἐπεβε»βαίωσαν ἂν αἱ ποιήσεις αὗται δὲν εἶχον ἀναγνωσθῆ εἴς τινα ἐφη»μερίδα, ἂν ὁ μεσάζων δὲν εἶδέ ποτε κείμενα τοιαύτης φύσεως; Τὰ »μουσεῖα βοήθουσι τοιούτων *ἀρκεῖ δὲ αἱ εἰκόνες αὗται νὰ προσε»βαλον ἅπαξ τοὺς ὀφθαλμούς των, ἔστω καὶ ἀσυνειδήτως, διὰ νὰ »μενουν ἐγγεγραμμεναι ἐν τῷ ψυχισμῷ των»*.

Ἐνόμισα ὅτι ὀνειρευομαι ἀναγνωσας τὴν ἐξήγησιν ταύτην. Διερωτῶ ἔτι ἐμαυτὸν ἂν ἦνε ποτε δυνατὸν νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι ἀρκεῖ νὰ τύχῃ ὑπο τοὺς ὀφθαλμούς μας — χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσωμεν μάλιστα — τὸ κείμενον ποιήσεώς τινος, ἵνα δυνηθῶμεν εἶτα, ἐν δεδομενῃ τινὶ στιγμῇ, νὰ τὸ ἀναπαραγάγωμεν.

Καὶ ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ἑνὸς τῶν σοφῶν, ὅστις ἀφ' ἑτέρου προβαίνει εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι «αἱ πνευματιστικαὶ διακοινώσεις εἶνε »ἁπλῆ τερθρεία σχολαστικὴ καὶ ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀνωφελὲς νὰ πλάσ-

»σωμεν δευτέραν ψυχὴν παρὰ τὴν πρώτην μας διὰ νὰ ζητήσωμεν »βουλὰς ἃς ὁ παρατυχὼν δύναται νὰ δώσῃ *Ἐν παρομοίαις περι»πτώσεσι συμβαίνει ἀνάπτυξις τοῦ μὴ συνειδότος διὰ τοῦ συνειδό»τος»* ([1])

Ἰδοὺ ἡ μεγάλη θεωρία τῆς ἡμέρας, ἐκείνη ἣν οἱ ἐπίσημοι κύκλοι παραδέχονται, ἐλλείψει καλλιτέρας, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς πνευματιστικῆς θεωρίας Ἀλλ' ὑπομονή ὡς αἱ προηγούμεναι αὐτῆς θὰ καταπέσῃ καὶ αὕτη ἐν τῇ λήθῃ καὶ τῇ περιφρονήσει, διότι ἀντίκειται εἰς τὴν ἀλήθειαν, καθ' ἡμέραν δέ, καθ' ἑκάστην στιγμὴν τὰ πράγματα τὴν διαψεύδουσι

Θὰ ὑπομνήσω μόνον, ἐν παρόδῳ, τὰ γεγονότα ἅπερ ἀνέγραψα καὶ ἄλλοτε, ἤτοι ἑνὸς πλουσίου τῆς πόλεώς μας ὅστις εἶχεν ἐξαφανισθῇ καὶ νομισθῇ δολοφονηθείς, ἀλλ' ὅστις προσελθὼν εἰς σύλλογόν τινα πνευματιστικόν, ὅπου οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ καὶ φανερώσας ὅτι αὐτοχειριάσθη καὶ ὅτι θὰ εὑρεθῇ τὸ σῶμά του τὴν τάδε ἡμέραν, τὴν τάδε ὥραν, εἰς τὸ τάδε μέρος, παρεκάλει νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν οἰκογένειάν του Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου κάμνουσι τὸν κωφόν, ἀλλὰ τρὶς ἐπανέρχεται ὁ αὐτοχειριασθεὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ καί, μετὰ τὴν ἐξέλεγξιν, ἀπεδείχθη ἀκριβὲς ὅ,τι εἶχεν εἰπεῖ

Καὶ τὴν τοῦ νεανίου ὅστις προσῆλθεν εἰς τὴν «Ἀδελφικὴν Ἑταιρίαν», ἧς ἔγνω τὴν διεύθυνσιν ἔκ τινος βιβλίου ἀποσταλέντος εἰς τὴν οἰκογένειάν του μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ μὴ θεωροῦντος ἑαυτὸν θανόντα. Μᾶς λέγει ἐν τούτοις τὸ ὄνομά του, τὴν διεύθυνσίν του καὶ δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ἀπέθανε τυχαίως.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ γεγονότα ὁποῖόν τι μέρος παίζουν εἰς τὸ *ἀσυνείδητον* τοῦ μεσάζοντος; Οὐδέν, κατ' ἐμέ Πρέπει τὰ γεγονότα ταῦτα νὰ τὰ παραδεχθῶμεν τοιαῦτα, ὡς ἔχουσι, συνῳδὰ τοῖς πνευματιστικοῖς διδομένοις, ἢ νά τα ἀρνηθῶμεν *νεττα σκετα*

([1]) Ὁ γερμανὸς συγγραφεὺς—(α) αὐτῶν τῶν θεωριῶν ὁ ἐκήρυξεν ὅτι οὐδέποτε εἶδεν οὐδὲ ἐδοκίμασε πειραματιστικόν τινα· λέγει δὲ μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν τὰ φαινόμενα εἶνε ἀληθῆ· «ἰδοὺ πῶς ἐξηγοῦνται» καὶ ἐπιφέρει ὑποθέσεις ἐπὶ ὑποθέσεων. Λυπηρὸν οἱ σοφοὶ νὰ συμβουλεύωνται ὑπὸ τοιούτου σοφοῦ καὶ νὰ σοφίζωνται θεωρίας.

(α) Σ. Μ. Ὁ φίλος κ. Ἰούλ. Ἔνιγγ ἐννοεῖ τίς ὁ διάσημος οὗτος συγγραφεύς. Συνιστῶμεν αὐτῷ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τε ἀνωτέρω ἄρθρου ὡς καὶ τὴν τῆς ὑποσημειώσεως.

Ἡ ἑπομένη ἐξήγησις ἀποδεικνύεται ὡσαύτως ἐσφαλμένη διὰ τῶν ἄνω γεγονότων

«Ἐν γένει, οὐδὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξέλθη ἐξ ἑνὸς μεσάζοντος, «ὅπερ νὰ μὴν εἶχον εἰσέλθει πρότερον εἰς αὐτόν· ἡ δὲ ἀξία τῶν δια-»κοινώσεων ἃς παρέχει, ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν προηγου-»μένων ἀναγνώσεών του καὶ ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐχώνευσεν »αὐτάς»

Ἡ θέσις αὕτη εἶνε ἐντελῶς, κατ' ἐμέ, ἐσφαλμένη, διότι ἤμην μάρτυς καὶ ἐνεργὸν μέρος εἰς πλεῖστα ὅσα γεγονότα, ἅτινα διάκεινται εἰς ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρὸς αὐτήν.

Διὰ τοῦ πειραματισμοῦ ἀποδεικνύεται ὡσαύτως πεπλασμένη αὐτὴ ἡ ἄλλη ἀπόφανσις: «Διὰ τοῦτο παρατηρεῖται μεθ' ὁποίας «φροντίδος οἱ πνευματισταὶ ἐξωθοῦσι τῶν συνεδριῶν των τὰ πρό-«σωπα, ἅτινα δὲν ἐξαπατῶνται, ἅτινα δὲν πιστεύουσι· ἄλλως ὁ «μεσάζων διατελεῖ ἐν στενοχωρίᾳ, ἡ ὠθητικὴ ἐνέργεια ἀποτυγχάνει «καὶ τὸ φαινόμενον δὲν παράγεται»

Τὸ φαινόμενον δὲν παράγεται ὄχι διότι ἡ πίστις, ἡ ἀπάτη ἐλλείπουσι, ἀλλὰ διότι αἱ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν συνθῆκαι παραβιάζονται, διότι τὸ περικλύζον μέρος διαταράσσεται διὰ τῶν κακῶν διαθέσεων τῶν προκατειλημμένων ἀρνητῶν

Ἡ φωτογραφία εἶναι πρᾶγμα πασίγνωστον, πραγματικόν Εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὴν ἀρνηθῇ τις διότι ὁ φωτογράφος ἀρνεῖται νὰ προετοιμάσῃ τὰς πλάκας του ἐν τῷ φωτί, διότι πράττει τὸ τοιοῦτον ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου του; Τὸ αὐτὸ ῥητέον καὶ διὰ τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα. Ἂν θέλητε νὰ ἐπιτύχωσιν ἄλλως «ἢ διὰ τῆς ἀγυρτίας καὶ τῆς ἀπάτης» πρέπει νὰ ὑπαχθῆτε ὑπὸ τὰς ὡρισμένας συνθήκας, νὰ μὴ ἔχητε τὴν μωρὰν ἀξίωσιν νὰ ἐπιβάλητε ὑμεῖς συνθήκας εἰς τὸ φαινόμενον οὐδὲ νὰ νομίζητε, ὅτι ἐπειδὴ σεῖς θ' ἀρνηθῆτε τὴν ὕπαρξιν τῶν Πνευμάτων, θὰ ᾖ αὕτη ἧττον βεβαία καὶ ὅτι μὲ τὸ ν' ἀποδίδετε σεῖς τὰς ἐκδηλώσεις εἰς πᾶσαν ἄλλην αἰτίαν θὰ ἐμποδίσητε τὸ εἶναι νὰ ᾖ καὶ νὰ διαλάμψῃ θᾶττον ἢ βράδιον ἡ ἀλήθεια

Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους, γεγονότα τινά, συμβάντα εἰς ἐμὲ καὶ ἅτινα οὐδεμία τῶν θεωριῶν σας θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ οὕτωσεὶ ἁπλῶς, οὕτωσεὶ σαφῶς, ὡς ἡ πνευματιστικὴ διδασκαλία.

Κατῴκει ἡ οἰκογένειά μου εἰς Λυὼν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1867 καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν τούτου ἕνεκα οὐδεμίαν σχέσιν εἴχομεν τότε μέ τινα τῶν πολιτῶν. Ἵνα διέλθωμεν τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἑσπέρας, κατεγινόμεθα ἐνίοτε εἰς τὴν τυπτολογιαν· τοῦτο δὲ χάριν διασκεδάσεως. Ἡ μήτηρ μου, χριστιανὴ ἐνθέρμως πεπεισμένη ἐθεώρει τὰς ἐπιτυγχανομένας εκδηλώσεις ὡς ἐνεργήματα διαβολικά. Ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγώ, οἵτινες ἤμεθα οἱ μεσάζοντες, ἠσχολούμεθα εις αὐτὰ τὰ φαινόμενα χάριν διασκεδάσεως· ὁ ἀδελφός μου ἦτο ἑνδεκαέτης, ἐγὼ δὲ δεκαπενταέτης· ὁ πατήρ μου μόνον ἦτο πεπεισμένος· ἀλλὰ μᾶλλον ἡ θεωρία τοῦ Ἀλλὰν Καρδὲκ τὸν ἔθελγεν ἢ τὰ φαινόμενα. Ἐκ τῶν τεσσάρων προσώπων οἱ δύο ἤμεθα ἀδιάφοροι, εἷς ἀντίπαλος πείσμων, εἷς μόνον πιστεύων. Ἑσπέραν τινὰ ἤμεθα εἰς τὴν τράπεζαν, ἥτις ἐκεινεῖτο δυσκόλως καὶ ἐν διστχγμῷ· ἐφαίνετο ὅτι τὸ φαινόμενον ἐδυσκολεύετο νὰ ἐκδηλωθῇ ἢ αἰτία τις ἄγνωστος παρεμπόδιζε τὴν παραγωγήν του. Μετά τι εἶδος πάλης ἐφανέρωσε τελος τὴν ἀρχικὴν αἰτιαν ἥτις τὸ παρῆγε, μᾶς εἶπε τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα σὺν τῇ διαβεβαιώσει, ὅτι εἶχεν ἐμψυχώσει ἐργάτην τινὰ κτίστην γεννηθέντα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τουρίνου καὶ θανοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατασυντριβέντα ἐκ τῆς πτώσεως ἑνὸς μέρους τῆς κλίμακος.

«Ἀστειότης τοῦ πνεύματός σας, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, σᾶς χλευάζει· αὔριον θὰ ἐρωτήσω τὴν οἰκοφύλακα εἶμαι δὲ βεβαία, ὅτι ὅλα ταῦτα εἶνε ψεύδη». Ἐκ τῆς ἐρεύνης προέκυψε τῳόντι, ὅτι ἡ οἰκοφύλαξ, ἥτις κατῴκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ πλέον τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, δὲν ἐγίνωσκε τὸ περιστατικόν. Ἡ μήτηρ μου ἐθριάμβευε μέχρις οὗ μετά τινα χρονον, συμβάσης πυρκαϊᾶς τινος εις την γειτονικὴν οἰκίαν, κατέρρευσεν ἡ λιθινος κλιμαξ, συντρίψασα ἐν τῇ πτώσει πέντε ἄτομα περιπλεχθέντα ἐν αὐτῇ. Αὐτὸ το δυστύχημα φυσικὰ κατέστη ἐπί τινα χρονον τὸ ἀντικείμενον τῶν συνδιαλεξεων τῆς συνοικίας. Ἡ μήτηρ μου ἔτυχε μίαν πρωΐαν παρὰ τῷ ἀρτοποιῷ, ὡμίλησε δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος. Ἡ ἀρτοποιός, ἥτις κατῴκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ τριακοντα τριῶν ετῶν, εἶπεν ἀναφορικῶς τοῦ ἀντικειμένου τούτου: «Μη ὁμιλεῖτε πλέον περὶ τούτου· μοῦ κάμνει κακὸν νά το σκεπτωμαι, διοτι μὲ ἐνθυμίζει τὸ δυστυχημα, ὅπερ συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅτε κατεσκεύαζον τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα:

ἓν ὁλόκληρον μέρος εἶχε καταρρεύσει καὶ κατασυντρίψει ἕνα πτωχὸν ἐργάτην πιεμοντεζον μοὶ φαίνεται, ὅτι βλέπω ἀκόμη ..»

Οὕτως ἐπεβεβαιοῦτο ἡ ληφθεῖσα διακοίνωσις, ἐνῷ τότε οὐδεὶς ἡμῶν οὐδόλως ἐγίνωσκέ τι περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου.

Τί πρόσωπον λοιπὸν παίζει ἐνταῦθα ἡ θεωρία αὕτη τοῦ ἀσυνειδήτου; Οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν, καθὼς οὐδ' εἰς τὰ ἑπόμενα:

Ἤμην κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μεσάζων τυπτολόγος ἔκτοτε μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας μου, ἡ τράπεζα μένει ἀκίνητος ὑπὸ τὴν χεῖρα μου. Κατέστην ὅμως μεσάζων ψυχογράφος, ἀλλὰ μόνον ἐμπνευστικός, καί, τούτου ἕνεκα, ἀμφιβάλλω πάντοτε εἰς τὰς διακοινώσεις, ἃς ἐπιτυγχάνω, παρὰ τὴν πληθύτητα τῶν ἀποδείξεων. Πρό τινος καιροῦ λαμβάνω ἀνακοίνωσίν τινα, ἧς ἡ ὑπογραφὴ μ' ἐκπλήττει. Ἐρωτῶ τότε τὴν ἐπήρειαν, ἥτις διενήργησε νὰ γράψω, νὰ ὑπαγορεύσῃ τὸ ὄνομά της εἰς ἕτερόν τινα μεσάζοντα, μηχανικὸν τοῦτον. Λαμβάνει οὗτος τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ γράφει τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὅπερ εἶχον ἐπὶ τοῦ τετραδίου μου, ἐνῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπονοήσῃ τι παρ' αὐτοῦ ἀνέμενον.

Ἴσως μοὶ παρατηρήσωσιν, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ γεγονὸς θὰ ὑπῆρξε μετάβασις σκέψεως· ἀλλ' ἰδοὺ τότε ἕτερον γεγονὸς ἔτι μᾶλλον ἀποδεικτικόν.

Κατά τινα συνεδρίαν, καθ' ἣν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἄτομα παρίσταντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπικλήσεων, ἔγραψα ἐπὶ τοῦ τετραδίου μου τὴν ἣν ἐρώτησιν ἀπηύθυνον εἰς ἓν πνεῦμα. Ἐπιτευχθείσης τῆς ἀνακοινώσεως, καὶ πρὶν ἢ τὴν ἀναγνώσωμεν, ἠρώτησα ἂν ἐτύγχανον ἐν τῇ αἰθούσῃ μεσάζοντες βλέποντες καὶ ἂν δύνανται νὰ με εἴπωσιν ὑπὸ τίνα ἐπήρειαν εἶχον γράψει. Τρεῖς ἀποκρίνονται εἰς τὴν πρόσκλησιν χωρὶς δὲ νὰ δυνηθῶσι, βεβαιοῦσιν ὅτι εἶδον τὸν Ἀλλὰν Καρδὲκ ἱστάμενον παρ' ἐμὲ ὁπότε ἔγραφον. Πράγματι αὐτὸν εἶχον ἐπικαλεσθῆ

Αὐτὰ τὰ γεγονότα δι' ἐμὲ εἶνε ἀποδείξεις ἐνεργεῖς, ὅτι τὰ ἐγκαταλιπόντα τὸ σῶμα των (désincarnés) πνεύματα, δύνανται νὰ ἐκδηλωθῶσιν, ὅτι δὲν εἶνε ἐπάναγκες νὰ ὦσιν αὐτὰ φίλα ἢ συγγενῆ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὴν συγκοινωνίαν των καὶ ὅτι ἡ θεωρία τοῦ ἀσυνειδήτου δὲν ἔχει ὑπόστασιν εἰς πλείστας ὅσας περιπτώσεις.

Οὐδ' ἡ ἑπομένη γνώμη τοῦ ἰδίου συγγραφέως πιστεύω νὰ τυγχάνῃ πλείονος ἐπιτυχίας.

« Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν ἡ μεσάζουσα δύναμις εἶνε ἀσθένεια, ἣν » οἱ ἰατροὶ θὰ ἀγνοῶσιν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον, διότι πρέπει νὰ μὴ » ἐνδιαφέρηταί τις ἀπολύτως, ἵνα τὴν σπουδάσῃ »

Τὸ βεβαιοῦν πηγαίνει καλά· ἀλλὰ τὸ ἀποδεικνύειν θὰ ἐπήγαινεν ἔτι καλλίτερα· τοῦτο δὲ συντελεῖ εἰς τὴν εὐόδωσιν τῆς ἡμετέρας ὑποθέσεως. Μὲ τὸ νὰ βλέπῃ τις ὅλα κίτρινα, διότι πάσχει κιτρινάδα, δὲν θὰ εἰπῇ ὅτι ὅλα τὰ πέριξ ἡμῶν εἶνε κίτρινα. Πρὶν ἢ μᾶς κολάζωσιν οἱ ἀντίπαλοι ὡς ἀσθενοῦντας, νομίζω ὅτι θὰ ἔπραττον σοφώτερα ἂν ἐθεράπευον ἑαυτούς.

Ἐν Παρισίοις, τῇ 20 Μαΐου 1891.

HENRI SAUSSE.

ΥΠΝΩΤΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΣ

Θεραπεία (δι' αὐτῆς) φθίσεως (καλπαζούσης) κλπ.

Ἐγνώρισα ἐν Λυῶνι τῷ 1858 κόρην τινὰ ἡλικίας ὀκτὼ μέχρι δέκα ἐτῶν πάσχουσαν δὲ τόσον πολὺ ἐκ φθίσεως, ὥστε τὸ λιγνεῦσαν σῶμά της κατέστη ὠχροκίτρινον καὶ σχεδὸν διαφανές.

Ἀπό τινων ἐτῶν μ' ὅλας τὰς ἐπιμόνους περιθάλψεις τῶν γονέων ἡ κατάστασις αὐτοῦ τοῦ παιδίου ἐχειροτέρευε· τὰ πάντα ἐδοκίμασαν ἐκτὸς τοῦ μαγνητισμοῦ ὃν ἐπρότεινα. Ἡ μήτηρ, ὑποκειμένη λίαν εὐχίσθητος, ποθοῦσα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς θυγατρός της, ὑπνωτίσθη ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, εἶδε δὲ τὸ κακὸν τόσῳ προχωρημένον, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε νομίσει τὸ τέλος λίαν προσεχές· μετά τινα ὅμως ἀκριβεστέραν ἐξέτασιν διώρισε φάρμακά τινα. Μικρά τις βελτίωσις ἐπῆλθε βαίνουσα εἰς πρόοδον. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἡ μήτηρ ὑπνωτισθεῖσα ὡς καὶ καθ' ὅλας τὰς ἄλλας

ἡμέρας ἀπὸ τῆς 5ης ὥρας μέχρι τῆς 6ης τῆς ἑσπέρας, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συζύγου της, κρατοῦντος σημείωσιν παντὸς ὅ,τι διώριζε, διεκήρυξε τὸ τέκνον της σεσωσμένον.

Ἀναγκασθεὶς ν' ἀπουσιάσω, διέταξα μαγνητιστικῶς τὴν ὑπνωτιζομένην ν' ἀποκοιμᾶται καθ' ἡμεραν ἀπο τῆς 5ης ὥρας μέχρι τῆς 6ης καὶ νὰ ἐξακολουθῇ οὕτω τὴν θεραπείαν μέχρι τῆς ἐπανόδου μου.

Τελος, μετὰ ἕνα μῆνα ἐξέλιπε πᾶς κίνδυνος, μετὰ δέκα δὲ ἔτη θελκτικόν τι πρόσωπον, εὔχαρι καὶ ὑγιὲς ἐγίνετο ἐξαίσιος σύζυγος.

Τῷ 1863, ὅτε ἐπεσκεπτόμην τὴν κ. Μ... ᾐσθάνετο αὕτη νυγμοὺς εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων. Οἱ νυγμοὶ ηὔξανον ἅμα ὡς ἐπλησίαζον ἢ ὡμίλουν πρὸς αὐτήν. Εἰς τὴν φίλην, ἥτις μοὶ διεκοίνωσε τοῦτο, εἶπον, ὅτι ἡ κ. Μ... ἀσθενοῦς ὑγείας, ὤφειλε νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς μαγνητικῆς ἐπιστήμης ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς ἄλλης.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κ. Μ... ἀπεκοιμήθη ἀμέσως. Ἀνεῦρε ἡ ἰδία τήν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὰ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς φάρμακα. Εἷς φίλος, δικηγόρος, ἔγραφε καθ' ὑπαγόρευσίν της.

Ἀφυπνωτισθεῖσα, ἐξεπλάγη ἐπὶ τὸ ὅτι ἡ ἰδία διώρισε νὰ λαμβάνῃ πᾶσαν ἑσπέραν, κατακλινομένη, μίαν χουλιαριὰν σιροπίου ἐκ lactucorium.

Ἐξεπλάγη δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι «θὰ ἐκοιμᾶτο ἀπὸ τῆς αὔριον ἡσύ»χως, ἐνῷ ἀπὸ ἐτῶν ἔπασχεν ἀϋπνίαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ὑπνωτίσω »μετὰ ὀκτὼ παλιν ἡμέρας, ὅτι ἀπὸ τότε ἡ θεραπεία θὰ μετεβάλ»λετο καὶ ὅτι μετὰ 15 ἡμέρας θὰ ἐπήρχετο τελεία θεραπεία». Οὕτω συνέβη ἐπακριβῶς.

Ἡ κυρία αὕτη εἶχεν υἱὸν δεκαοκταετῆ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν ὑπνωτίσω χάριν αὐτοῦ. Ἀμέσως δὲ ἀποκοιμηθεῖσα ἤρχισε νὰ ὀδύρηται κλαίουσα· «τὸν ἔβλεπεν εἰς λυπηρὸν θέσιν, αὐτὸν τὸν μο«νάκριβον, καὶ ἐνόμιζε, *χωρὶς ὅμως νὰ ἦτο βεβαια*, ὅτι δὲν μετέβαινε πάντοτε εἰς τὸ ἐμπορικον κατάστημα ἔνθα ἐγυμναζετο εἰς τὴν «ἐμπορίαν. Ποῦ νὰ ἐπῆγε προχθὲς τὴν πρωίαν; Πῶς νὰ τὸ μάθω;

— Οὐδὲν ἁπλουστερον, ἀπήντησα. Μεταβῆτε διὰ τῆς σκέψεως εἰς τὸ δωμάτιόν του *πρὶν τῆς ἐξόδου του τῆς προχθεσινῆς*! — Εἶμαι

ἐκεῖ! — Ἀκολουθήσατέ τον ὅταν ἐξέλθῃ! Θέλω νὰ κρατήσητε τὴν ἐνθύμησιν πενιχρά, ὅ,τι θὰ ἴδητε ἀφορῶν αὐτόν!

Οὕτως ἐγένετο.

Ὁ νέος ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του, εἶχε μεταβῇ παρά τινι ὑποκειμένῳ ὅπερ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην κατάστασιν, δι' ἣν ἡ ὑπερβάλλουσα θλῖψις τῆς μητρός.

— Ζητήσατε τὰ φάρμακα! Θεραπεύσατέ τον! Δύνασθε τὸ τοιοῦτο!

Ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς καὶ διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς χρήσεως καθαρτικῶν πτισανῶν — ταῦτα μόνον μοὶ ὡμολόγησαν — ὁ υἱός της ἀνέλαβεν ἐντελῶς, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρός.

Λεπτομέρειαι: 1η περίπτωσις. Ἐνῷ ἔπαιζεν ἡ κόρη ἀνήγγειλεν εἴτε τὴν ἄφιξιν ἐπιστολῆς τινος δυσαρέστου ἢ εὐαρέστου, κλπ., ὅπερ ἐξέπληττε τὴν ἐπικαιριον τοὺς γονεῖς... Ἀλλὰ δὲν ἐταυτολόγει.

Commandant DEPRIMOZ

(Ἐκ τῆς Journal du Magnétisme τοῦ Μαΐου 1891)

2α ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Θεραπεία τῆς ἐξαρθρώσεως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ἡ ἐξάρθρωσις προέρχεται ἐκ σφοδροῦ τραβήγματος τῶν ἰνῶν τῶν περικαλυπτουσῶν ἄρθρωσίν τινα. Εἶνε συνήθως αὐτὴ ἁπλῆ, ἐνίοτε δὲ συμπεπλεγμένη μετὰ σχίσματος ἢ θραύσεως.

Ἡ ἐξάρθρωσις, ἥτις προσβάλλει σχεδὸν πάντοτε τὸν ἁρμὸν τοῦ ποδός, συνεπάγεται ἐξοίδησιν, σφοδροὺς πόνους, στενοχωρίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλην τῶν κινήσεων καὶ ἐνίοτε ἀπόλυτον ἀκινησίαν τοῦ βεβλαμμένου μέλους.

Ἡ ἐξάρθρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.

Πρέπει, μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ μαγνητιστής, νὰ ἐμβυθίζωμεν κα-

θολοκληρίαν τὸν πόδα ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, ἀνανεουμένου καθόσον ὑποθερμαίνεται. Προτιμότερον πρὸς τοῦτο εἶνε τὸ πραϋντικὸν ὕδωρ (eau sedative).

Ὅταν πρόκειται νὰ μαγνητισθῇ ὁ πάσχων πρέπει νὰ καθήσῃ καὶ νὰ θέσῃ τὸ πάσχον μέλος ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ μαγνητίζοντος ἢ ἐπί τινος ἕδρας

Ὁ μαγνητιστὴς, ὅστις πρέπει νὰ καθήσῃ ὡσαύτως, θέτει τὰς μουσκευμένας χεῖράς του εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιτυλίσσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν, τὴν κλείδωσιν. Ὁ πρῶτος οὗτος χειρισμὸς δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν· συνέπεια δὲ τούτου ἔσται μείωσις τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐξοιδήσεως Ἐξακολουθοῦμεν τότε ἐλαφρὰν τινα μάλαξιν διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων ἐφ' ὅλης τῆς ἀρθρώσεως, πρὸ πάντων δὲ ἐξύπερθε τοῦ ποδὸς καὶ ἐπὶ τῶν σφυρῶν. Ἔπειτα, διὰ νὰ ἐπαναφέρωμεν τοὺς τένοντας καὶ τὰς ἶνας εἰς τὴν θέσιν των, λαμβάνομεν τὴν πτέρναν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἐνεργοῦντες ἰσχυρὰν πίεσιν ἐπὶ τοῦ τένοντος τοῦ Ἀχιλλέως, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κινοῦμεν τὸν πόδα, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐπί τινας στιγμάς. Δίδομεν πέρας εἰς τὴν συνεδρίασιν διά τινος μαλάξεως ἐνεργητικωτέρας, διά τινος εἴδους χειρομαλάσματος, ζυμώματος διὰ τῶν δακτύλων ἐπὶ τοῦ κατωτέρου μέρους τῆς κνήμης, τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ποδὸς καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν σφυρῶν, τόσον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος.

Ἂν ἡ ἐξάρθρωσις ἦνε ἁπλῆ, ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται συνήθως ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ συνεδριάσει, ὁ δὲ παθὼν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του τὴν ἑπομένην ἢ τὴν μεθεπομένην ἡμέραν.

Ἂν ὅμως συνέβη καὶ σχίσμα τι καὶ πρὸ πάντων θραῦσις, τότε δέον νὰ προσκληθῇ ἰατρὸς ἢ χειρουργός· ἀλλ' οὐχ ἧττον καὶ ὁ μαγνητιστικὸς χειρισμὸς, γινόμενος ὡς ἐρρέθη, συντελεῖ πρὸς τὴν ταχεῖαν θεραπείαν. Τότε ὅμως πρέπει ὁ μαγνητιστὴς νὰ μὴ κινῇ τὸν πόδα οὐδὲ νὰ προσφεύγῃ εἰς ἰσχυρὰς μαλάξεις.

Κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν συνεδριάσεων, αἵτινες πρέπει νὰ γίνωνται τακτικῶς πᾶσαν πρωίαν καὶ ἑσπέραν, πρέπει νὰ ἐπιτίθενται ἐπιθέματα ἐξ ὕδατος μαγνητισμένου.

H. DURVISSE (Καθηγητής)

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια.)

Ἡ ἐπιστήμη ἀρχίζει ἐξ ἐλαχίστου τινὸς πράγματος καὶ προοδεύει διὰ τῶν ὑποθέσεων. Τρελλός! ἐξηκολούθησε μετὰ πλείονος ζωηρότητος, καὶ νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ Κρουξ, ὁ ἀνακαλύψας ἓν νέον μέταλλον, το θάλλιον, ὁ ἀνακαλύψας τὸ ἀκτινόμετρον, εἶνε ἕνα τρελλός; Σπούδασον τὰς τελευταίας του ἐξερευνήσεις καὶ εἰπέ μοι ἂν δὲν θὰ αἰσθανθῇς ἐν σοὶ διασκλευόμενον κ ἄ τ ι τ ι, ὅπερ ἐνόμιζες στερεόν. Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Βενσάν.

Ἀπὸ τοῦ 1825 περίπου αὐτος ὁ ἄνθρωπος — ἐν ᾧ συνεδιάζετο ἡ ἐκπληκτικὴ ὑπομονὴ τοῦ Φακήρου μετὰ τῆς δραστικῆς ἐπιμονῆς τοῦ ἐξερευνητοῦ — ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς οὗτης τῆς ἀλλοκότου πληθύος τῶν μαγνητιστῶν καὶ μαγνητιζομένων, οἵτινες τυγχάνουσι πολλῷ πολυαριθμότεροι ἢ ὡς νομίζεται· ἡ καλὴ αὐτοῦ πίστις εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας ἔχει τὰ πάθη τὴν ἀνδρίαν τῆς ἀποστολῆς.

Ὁ Α. Βερτράν ὁ Γεωργέ, ὑπῆρξαν μαθηταί του, καὶ ὅμως ὁ Θηβενὲν οὐδέποτε ἐπέτρεψε ν' ἀναφέρωσι τὸ ὄνομά του. Δὲν παρενέβη εἰς τὴν διάσημον διαμάχην τῆς Ἀκαδημίας, ἥτις μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Husson, ἠρνήθη τὴν σπουδαιότητα τοῦ μαγνητισμοῦ Γινώσκεις ὅτι ἡ αποφασις αὕτη ἐγένετο τῷ 1837.

Ὁ διδάκτωρ Θηβενὲν δεν διεμαρτυρήθη. ἀπεναντίας ἐφάνη ἀδιαφορῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα καὶ ἀπεμακρύνθη τῶν ὀπαδῶν του. Ἀλλὰ γνωρίζω ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ὅτι δὲν ἐγκατέλιπε τὰς σπουδάς του. Ὁ ἄνθρωπος παρ' οὗ ἤκουσα τὰ περιστατικὰ καὶ ὅστις ἦτο εἷς τῶν τελευταίων μαθητῶν τοῦ Θηβενὲν μὲ διεβεβαίωσε, μῆνας τινὰς πρὸ τοῦ θανάτου του, ὅτι ἡ ἐπιστημη τοῦ διδασκάλου του τὸν κατετρόμαζε — εἶνε ἡ ἰδία του λεξις — προσθέτων:

— Μη νομίσῃς ὅτι ὑπῆρχε ταχυδακτυλουργια ἢ ἀγυρτία ἢ διάσπασίς τις τῆς ἐγκεφαλικῆς ἰσορροπίας, προκαλουμένης ὑπὸ τοῦ συμφέροντος ἢ τῆς ἀλαζονίας ἢ τῆς τρελλας. Ὁ Βενσὰν εἶνε ὁ ψυχρότερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ θετικώτερος ἀφ' ὅσους ἐγνώρισα. Οὐδέ-

ποτε προέβη εἰς τὰς ἐρεύνας του ἀπερισκέπτως ἢ ἀφίνων εἰς τὴν τύχην τὴν φροντίδα τῶν παρατηρήσεών του. Μεταβαίνει βραδέως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς σημείου εἰς τὸ ἕτερον καὶ βαθμηδόν, ὑποβάλλων εἰς τὴν μᾶλλον ἀκριβῆ ἐξέλεγξιν πᾶσαν βαθμίδα προόδου. Ἕνεκα αὐτῆς τῆς βραδύτητός του δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν παρακολουθήσω· ἡ φαντασία μου μὲ παρασύρει διηνεκῶς εἰς σκολιὰν ὁδόν. Ἐκεῖνος ὁδεύει κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ οὐδὲ κατὰ κεραίαν τῆς διαχαραχθείσης ὁδοῦ».

Ἐννοεῖς, ἐξηκολούθησεν ὁ Γάστων, πόσον περίεργος ἤμην νὰ μάθω λεπτομερείας. Ἐπιστήμη, ἔστω! ἀλλ' ὁποία ἐπιστήμη; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ὁ φίλος ἀπήντα μετά τινος ἐπιφυλακτικότητος, ἰσοδυναμούσης πρὸς ἄρνησιν τῆς διαδόσεως τῶν μυστικῶν τοῦ διδασκάλου του. Ἐν τούτοις, ἰδοὺ τί ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω. Ὁ κ. Βενσὰν δὲν κατεγίνετο μήτε εἰς τὴν τηλόρασιν, μήτε εἰς τὴν πρόρρησιν τοῦ μέλλοντος. Αἱ σπουδαί του περιωρίζοντο ἐπὶ τῆς φυσιολογικῆς καὶ φυσικῆς ἐνεργείας δυνάμεώς τινος ἀκτινοβολούσης—ἀκριβῶς ἡ λέξις ἡ κατόπιν ἐχρήσατο ὁ Κρούξ—ἀπορρεούσης ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἧς ἡ δρᾶσις—ἑλκτικὴ ἢ διαπεραστικὴ—δύναται νὰ ἀσκηθῇ μακρόθεν καὶ ἄνευ ὑλικοῦ ἀγωγοῦ.

«Βλέπεις ὅτι ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς δὲν μένει ἢ ἓν βῆμα.

Μετέβην μετὰ τῆς νεανικῆς τόλμης παρὰ τῷ κ. Βενσὰν καὶ προσεπάθησα νὰ τὸν ἐξομολογήσω. Εἶνε ἄνθρωπος ἀλλόκοτος· μ' ἐνεποίησε τοιαύτην ἐντύπωσιν οἵαν οὐδέποτε ἄλλοτε ᾐσθάνθην. Ἐν ᾧ τῷ ὡμίλουν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὀνόματος τοῦ φίλου — ὅστις τότε δὲν ἔζη πλέον — προτιθέμενος δῆθεν νὰ καταλάβω τὴν θέσιν του ὡς μαθητής, ὁ κ. Βενσὰν μὲ παρετήρει, καί, πρᾶγμα παράδοξον· ᾐσθανόμην ἀποτέλεσμά τι, ὅπερ δὲν ἦτο μήτε ὑπνοβατικὴ νάρκωσις, μήτε ὑπνωτιστικὴ γοητεία· μ' ἐφαίνετο ὅτι ἀκατάβλητός τις ἕλξις δ ενεργεῖτο ἐπ' ἐμοῦ. Νὰ μ' ἐννοήσῃς καλά· δὲν παρεσύρετο τὸ σῶμά μου πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ *κἄτι τι*, ὅπερ ἀπέρρεεν ἐξ ὅλης τῆς περιφερείας τοῦ σώματός μου, ὡσεὶ διὰ τῶν πόρων μου, αἰθέριός τις καὶ ἀψηλάφητος οὐσία ἐξεπέμπετο ἀπ' ἐμοῦ πρὸς ἐκεῖνον. Τὸ

πρᾶγμα ἄλλως τε δὲν διήρκεσεν ἢ δευτερόλεπτά τινα καὶ εἶτα ἔπαυσε πάραυτα.

— Ποίας ἡλικίας εἶσθε; μὲ ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Εἴκοσι καὶ ἓξ ἐτῶν ἀπεκρίθην.

— Ἐργάζεσθε πολύ. Καταδαπανᾶσθε πολὺ ταχέως καὶ προώρως. Προσέξατε πρέπει νὰ φείδησθε σαυτοῦ.

Δὲν ἠνόουν τίποτε. Ἐνῷ δ' ᾐσθανόμην ἐαυτὸν νεαρὸν καὶ ρωμαλέον, μετὰ τὸ ἀλλόκοτον συναίσθημα περὶ οὗ σοι ὡμίλησα, ᾐσθάνθην ἓν εἶδος κοπώσεως. Προσεπάθησα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον μ' ἔφερεν ἐκεῖ, ἀλλὰ μὲ διέκοψε.

— Μὴ ἐλπίζετε τίποτε παρ' ἐμοῦ, μὲ εἶπε μετὰ τραχύτητος· ἐν τῇ ἐνεστώσει καταστάσει τῶν γνώσεων ἢ μᾶλλον τῆς γενικῆς ἀμαθείας, μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ διακοινώσω εἰς οἱονδήτινα ὅ,τι γινώσκω.

Ἀλλὰ διατί λοιπόν; ἐφώνησα. Διατί νὰ μὴ μᾶς συνδράμητε ἡμᾶς τοὺς νέους, νὰ παλαίσωμεν κατὰ τῆς μωρᾶς ρουτίνας;

— Διατί; ἐπανέλαβεν ἀνεγερθεὶς καὶ ἐξακοντίσας ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν οἷς ἠκτινοβόλει πῦρ τι· διότι . . . διότι ἡ ἐπιστήμη μου εἶνε ἔγκλημα!

Καὶ τότε ἤρχισε διὰ καταπληκτικῆς εὐγλωττίας ἐκτυλίσσων μοι εἰκόνα τελείαν, ἐγκυκλοπαιδικὴν τῆς ἐνεστώσης ἐπιστήμης. Πᾶν σύστημα, πᾶσαν θεωρίαν, πᾶσαν ἀνακάλυψιν εἶχε σπουδάσει καὶ ἐξελέγξει. Μετά τινος δὲ σαρκαστικῆς, ἐσθότε δὲ ἀγρίας, μάστιγος ἐμαστίγει τὰς προλήψεις, τὴν δειλίαν, τὴν χαυνότητα αἵτινες σταματῶσιν ὅλους τοὺς ἐργάτας πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς πραγματικῆς ἐπιστήμης· Μοὶ προεῖπεν—ὡς μέγας προφήτης, πρὸ δέκα ἐτῶν, τινὰς τῶν προόδων, αἵτινες ἐγένοντο ἔκτοτε. Ἔβλεπε—θετικῶς—πέραν τοῦ ὁρίζοντός μας· τοῦτο δὲ ἄνευ ἀγυρτίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπαγωγικῆς λογικῆς, ἧς κἀγὼ ἐξετίμων τὸ εὔστοχον. Ὅτε δὲ ἐτελείωσεν, ἐπρόσθεσεν, ἀποπέμπων με διά τινος χειρονομίας.

— Σᾶς ἀρνοῦμαι τὴν ἐπιστήμην μου, τὴν ἐγκληματικήν. Ναί, ἐγκληματικήν! διότι αὐξάνει ἑκατονταπλασιάζει τὴν τρομερὰν

ἀνισότητα, ἥτις, ἐν τῇ πάλῃ τῆς ζωῆς, καθίστησι τοὺς νικητὰς καὶ τοὺς ἡττηθέντας.

Μετὰ τοὺς αἰνιγματώδεις τούτους λόγους ἐδέησε ν' ἀποχωρήσω, συναποκομίζων, τὸ ὁμολογῶ, ἐντύπωσίν τινα φρικαλέου θαυμασμοῦ Ναί, κατὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα λεπτὰ τῆς συνδιαλέξεώς μας, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοὶ ἐφάνη ὡς ὑπεράνθρωπόν τι ὄν, ὑπέροχον συνάμα καὶ ἀποτρόπαιον. Μήτοι εὑρισκόμην ὑπό τινα προδιάθεσιν νευρικήν; Πιθανόν· ἐν τούτοις, ἂν ἤθελον νὰ χαρακτηρίσω διὰ μιᾶς λέξεως τὴν ἐντύπωσιν ἣν μοι ἐπροξένησε, θὰ σοι εἴπω—μή με γελᾷς—ὅτι μοὶ ἐπροξένησε τὸ ἀποτέλεσμα ἐμπούσης σοφῆς. Τι σημαίνει τοῦτο; Καὶ σήμερον ἔτι δὲν δύναμαι νά σοι τὸ ἐξηγήσω εὐκρινῶς Ζήτησον καὶ σὺ ἂν θελῃς!

Ἀλλὰ καιρὸς νὰ εἰσέλθωμεν οἴκαδε.

— Μίαν ἔτι λέξιν, λέγω, ἐπανεῖδες τὸν κ. Βενσάν;

— Ναί, πολλάκις τὸν ἀπήντησας ἄλλοτε γηραλέον, καταβεβλημμένον, ὡς μᾶς ἐφάνη ἀπόψε, ἄλλοτε, ἀπεναντίας θαλερόν, ζωηρόν, εὔρωστον, ροδοκόκκινον;

— Καὶ τὸν νομίζεις ἑκατοντούτην;

— Ἀναμνήσθητι τὰς ἡμερομηνίας ἃς σοι ἀνέφερον καὶ λόγισον.

Μετά τινας στιγμὰς ἀπεχωρίσθημεν Ἅμα δ' ὡς εἰσῆλθον οἶκοι, μόνος, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ λαμπτῆρος, ἐπανέλαβον τὴν διακοπεῖσαν μελέτην.

Πολλάκις γελῶσι διὰ τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς τὰ παιδία μεταβαίνουσιν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἰδέας εἰς τὴν ἄλλην. Καθ' ἣν δηλ στιγμὴν ἡ προσοχή των ἅπασα εἶνε ἐστραμμένη ἐπί τινος πράγματος, ἰδοὺ μία μυία πετῶσα αἴφνης μεταστρέφει τὸν ροῦν τῶν ἰδεῶν των καὶ λησμονοῦσιν, ὅ,τι μίαν στιγμὴν πρότερον, διήγειρε τόσῳ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρεν των.

Μήτοι ἐκ τῶν παιδίων μέχρι τῶν ἀνθρώπων ἡ διαφορὰ εἶνε τόσῳ μεγάλη;

Ἡ σπουδαιότης τῶν πραγμάτων ἅτινα ἀπασχολοῦσι τὴν προσοχὴν τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ τυγχάνει, τῇ ἀληθείᾳ, ἰσοδύναμος καὶ ἀ-

ναμετρᾶται διὰ τῆς διαφόρου ἐντάσεως τῶν συναισθημάτων. Ἡ διάβασις μιᾶς γαλῆς μᾶς εἶνε ἀδιάφορος· οὐδόλως μᾶς συνταράσσει· ἀλλ' ἂς διέλθῃ ἔμπροσθεν ἡμῶν ποδόγυρός τις! μᾶς ἀποσπᾷ τῶν διαλογισμῶν μας· μᾶς παρασύρει ἐνίοτε πολὺ μακρὰν τῆς ὁδοῦ ἣν ἐπορευόμεθα.

Μή τοι δύναμαι νὰ εἴπω ποῖαι περιστάσεις μὲ παρημπόδισαν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μου, τοῦ νὰ ἐπανίδω δηλ. τὸν Βενσὰν καὶ νὰ τὸν σπουδάσω ἐκ τοῦ πλησίον; Νέαι ἐντυπώσεις, ἄλλαι μὲν μηδαμιναί, ἄλλαι δὲ σοβαρότεραι μὲ ἀπέτρεψαν μόνον ἡ ἀνάμνησις ἐσθότε τοῦ παραδόξου ἀνθρώπου μοὶ ἐπήρχετο ἐν εἴδει ἀσθενοῦς ὀπτασίας.

Ἑβδομάδες, μῆνες, δύο ἔτη παρῆλθον ἐπενεγκόντα εἰς τὴν θέσιν μου σπουδαίας μεταβολάς. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν, ἐγκαταλιπὼν μικράν τινα περιουσίαν, συναθροισθεῖσαν ὀβολὸν πρὸς ὀβολόν, μετὰ τῆς μεγάλης ἐκείνης γλίσχρου ἐπιμονῆς τοῦ χωρικοῦ, τοῦ ἀποστεροῦντος ἑαυτὸν τοῦ παντός, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου του. Ἡ πελατεία προσῆλθε· παρῃτήθην τῶν σχεδίων μου ὡς πρὸς τὴν καθηγεσίαν. Τέλος ἐνυμφεύθην, καταστὰς πατὴρ μιᾶς ἀξιολατρεύτου μικρᾶς κόρης.

Φαντάζεταί τις ὅτι ὁ κ. Βενσὰν καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐπιστήμη του ἀπεσβέσθησαν τῆς ἰδέας μου. Παρῆλθον, παρῆλθον καὶ ἄλλα ἔτη Ἡ εὐπορία προσῆλθέ μοι· αἱ ἐπὶ τῶν νευρικῶν παθῶν ἔρευναί μου, οἱ ἐπὶ τῶν ὑστερικῶν πειραματισμοί μου ἀνεφημίσθησαν ὀλίγον· ἡ θυγάτηρ μου ἐμεγάλωνε καθισταμένη ἐπὶ μᾶλλον ἀξιολάτρευτος καὶ λατρευτή· ἤμην εὐτυχής· εἶχον τὴν ἱστορίαν μου, διοτι αἱ Ἀκαδημίαι παρεδέχοντο τὰ ὑπομνήματά μου, αἱ δὲ Ἐπιθεωρήσεις τὰ κατεχώριζον· ἐπιδημία τις χολέρας μὲ ἀνέδειξεν ὁριστικῶς ἐπισπάσασά μοι τὴν ταινίαν τῆς κυβερνήσεως.

Δέκα σωστὰ παρῆλθον ἔτη ἀφ' ἧς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου εἴχομεν συνδιαλεχθῆ ἐπί τινας ὥρας μετὰ τοῦ φίλου μου Γάστωνος περὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου καὶ εἶχον λησμονήσει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του, ὅτε ἡ τύχη, ἥτις ἀναμιγνύεται εἰς ὅλον τὸν βιον μας, μοὶ τὸν ἀνέμνησεν ὑπὸ περιστάσεις ἔτι μᾶλλον ἀλλοκότους παρὰ τὴν πρώτην φοράν.

Εἷς τῶν συναδέλφων ὁ διδάκτωρ Φ... διευθυντὴς μεγίστου τινὸς νοσοκομείου, μ' ἔγραψε παρακαλῶν με νὰ διέλθω, ἅμα ὡς εὐκαιρήσω, παρ' αὐτῷ, ἵνα ἐπισκεφθῶ μίαν τῶν ἀσθενῶν του.

Τυχὼν τότε ἐνασχολημένος ἐβράδυνα ἐπί τινας ἡμέρας ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν πρόσκλησίν του. Ἀλλὰ συνεπείᾳ νεωτέρας κατεπειγούσης ἐπιστολῆς ἔσπευσα νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῷ. Ἡ ὑπόθεσις περὶ ἧς ἤθελε νά με συμβουλευθῇ ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερουσῶν καὶ τῆς εἰδικότητός μου. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ περιεργοτάτου τῶν φαινομένων τῆς dédoublement τῆς προσωπικότητος ([8]) καί, ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἠσχολήθημεν εἰς πειραματισμοὺς ἐνδιαφέροντας καὶ καθισταμένους ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταπληκτικούς. Ἀλλὰ φόβῳ μὴ ὑπὲρ τὸ δέον κουράσωμεν τὴν ἀσθενῆ ἀνεβάλομεν τὴν ἐξακολούθησιν εἰς τὴν ἐπαύριον.

Κατήλθομεν εἰς τὸν κῆπον τοῦ μεγαλοπρεποῦς καταστήματος, ὅπερ ἡ Εὐρώπη ἅπασα γινώσκει καὶ θαυμάζει καὶ βραδέως ὁ συνάδελφός μου μὲ προέπεμπεν, ἀνακοινῶν μοι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἰδίων του παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐσπουδάζομεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν τὰς κιγκλίδας τῆς εἰσόδου καὶ ν' ἀποχαιρετισθῶμεν, παιδίον τι μικρὸν ἐξῆλθε δενδροφυτείας τινὸς καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ διδάκτορος.

Οὗτος τὸ ἀνήγειρε, καὶ μοὶ εἶπε:

— Ὁ Κύριος υἱός μου... ὀκτὼ ἐτῶν... καλῆς φύσεως.

Ἦτο ὡραιότατον παιδίον μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτοφυῆ, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὀλίγον χλωμόν. Τὸ ἐθώπευσα, ἀναμνησθεὶς τῆς κόρης μου τῆς τόσω δροσερᾶς, τῆς τόσω ῥοδοκοκκίνου, καὶ εἶπον:

Μὰ διατί νὰ τρέχῃς τόσω πολύ; Ὤ, νὰ σ' ἐκυνηγοῦσε κανείς! Ἐρώτησις κοινή, εἰς ἣν οὐδεμίαν βεβαίως σπουδαιότητα ἀπεδίδον.

([8]) Σ. Μ. Διὰ τῆς λέξεως dédoublement ἐννοοῦσιν οἱ ψυχολόγοι τὴν κατάστασιν προσώπου τινός, καθ' ἣν τὸ πνεῦμά του ἐξερχόμενον τοῦ σώματος ἐμφανίζεται εἰς ἄλλο μέρος ὑπὸ τὴν ἰδίαν μορφὴν τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου.

— Ὦ! διὰ νὰ γελάσω! εἶπε τὸ σερπετὸν παιδίον· διὰ νὰ πειράξω τὸν κ. Βενσάν...

— Κ. Βενσάν! ἐφώνησα· ποῖον Κ. Βενσάν;

Το ὄνομα τοῦτο ἐδόνησεν εἰς τὴν μνήμην μου ὡς διάτορος ἦχος σάλπιγγος.

Τὸ παιδίον ἀπήντησε μετά τινος τόνου παρωργισμένου:

— Μὰ δὲν εἶνε παρὰ ἕνας Κ. Βενσάν.. εἶνε ὁ παπα-Γατώ!

Παπα-Γατώ! οὕτως ἀπεκάλουν τὸν Κ. Βενσάν πρὸ δέκα ἐτῶν.

— Εἶνε ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, ἐπρόσθεσεν ὁ συνάδελφός μου.

— Μήπως εἶνε ὁ Βενσάν... Θηβενέν;

— Αὐτὸς αὐτότατος; Τὸν γνωρίζετε;

— Δὲν ἀπέθανε λοιπόν;

— Ἀ! καὶ σεῖς ἀκόμη, εἶπεν ὁ διδάκτωρ γελῶν, τὸν νομίζετε ἐξαφανισθέντα; Καθόλου. Ἑκατὸν δέκα μέχρις ἑκατὸν δεκαπέντε ἐτῶν, ἀγαπητέ. Ἂς λέγουσι δὲ ὅτι ἡ τρέλλα δὲν εἶνε δίπλωμα μακροβιότητος!

— Καὶ ἀπὸ πότε εἶνε ἐνταῦθα!

— Ἀπὸ τεσσάρων περίπου μηνῶν. Εἰσῆλθεν ἐν περιπτώσεσι λίαν περιέργοις. Ἂς αὔριον θὰ σοὶ τας ἀνακοινώσω, διότι σήμερον μὲ ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασία μου. Εἶνε ἐξ ὧραι..

— Ἐξ ὧραι! καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἐπείγομαι. Ἐς αὔριον λοιπὸν τὰ περὶ τοῦ Κ. Βενσάν.

— Εὐχαρίστως, συνάδελφέ μου,

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ὁ Μάγος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς

(Συνέχεια.)

Κατὰ τὸν 1ον μ. χ. αἰῶνα, τὸν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου ἀρχόμενον καὶ εἰς τὸν Δομητιανὸν λήγοντα, ἡ ἐν Καππαδοκίᾳ πόλις τῶν Τυήνων παρέσχεν εἰς τὸν κόσμον τὸν μεγαν Μάγον, Ἀπολλώνιον. Ἐξ εὐγενοῦς καὶ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας καταγόμενος οὗτος, ἐμαθήτευσεν ἐν ταῖς πλατωνικαῖς σχολαῖς Τὸ φύσει παρατηρητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα ἐστράφη πρωΐμως πρὸς τὰς ὑψηλὰς πνευματικὰς σπουδάς. Περιηγηθεὶς τὴν Ἰνδίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ μυηθεὶς τὰ μυστήρια τῶν σοφῶν τῶν διαφόρων τούτων μερῶν, ἠθέλησε νὰ μεταβῇ καὶ εἰς Ῥώμην τὸ 63 ἔτος, ἐπὶ Νέρωνος, ὅπως ἴδῃ, ὡς ἔλεγε, καὶ ἕνα τύραννον.

Ὅτε ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, μετὰ συνοδίας 72 μαθητῶν, συνήντησεν, ἐξερχόμενον τοῦ δάσους τῆς Ἀρικίας, τὸν συμπατριώτην του Φιλολαον, ὃν ἐγίνωσκεν ὡς σοφὸν μὲν ἄνδρα, ἀλλ᾽ ἄτολμον.

— Ἐχάθης, δείλαιε!... τῷ λέγει ὁ Φιλόλαος· πῶς τολμᾷς νὰ εἰσελθῃ εἰς τὴν Ῥώμην ἐν τοιαύτῃ συνοδίᾳ μαθητῶν καὶ τῷ φιλοσοφικῷ τρίβωνι; Ἀγνοεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ Νέρων προέγραψεν ἅπαντας τοὺς φιλοσόφους καὶ ὅτι ἡ περιβολή σου θὰ σὲ προδώσῃ;

— Πῶς διάγει τὸν καιρόν του ὁ Νερων; ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Ἀπολλώνιος.

— Ἁρματοδρομῶν ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, αὐλῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐξαφανίζων ἐκείνους ὧν ὁ βίος ὑπεμφαίνει κατάκρισιν τοῦ βίου αὐτοῦ.

— Καλὰ λοιπόν! ἡ θέα ἑνὸς ἡγεμόνος ἑαυτὸν ἀτιμάζοντος, παρέχει τοῖς σοφοῖς ἓν τῶν μᾶλλον ὑψηλῶν καὶ ἀξιοσπουδάστων μαθημάτων. Ὅσοι δὲν τολμῶσι νὰ μὲ συνοδεύσωσι προσωτέρω, ἂς

μεριμνήσωσι περὶ τῆς ἀσφαλείας των· οὐδόλως θέλω μεμφθῆ αὐτῶν τὴν ἀδυναμίαν ταύτην τοῦ ἤθους· τὸ επ' ἐμοὶ δὲν παρεκκλίνω τοῦ σκοποῦ μου ὁ ἀληθὴς σοφὸς πρὸ τῶν ἀπειλῶν μόνον τοῦ οὐρανοῦ δέον νὰ ὀπισθοδρομῇ.

Ἑξήκοντα ἐκ τῶν μαθητῶν, ἐγκαταλιπόντες αὐτόν, ἠκολούθησαν τὸν Φιλόλαον, οἱ δ' ἐπίλοιποι δώδεκα, οἱ μᾶλλον θαυμασται τῶν διδασκαλιῶν του, συνώδευσαν αὐτῷ. Οἱ φύλακες τῶν πυλῶν οὐδόλως παρημπόδισαν τοὺς ταξειδιώτας· ὁ δ' Ἀπολλώνιος, περιελθὼν τὴν Ρώμην ἀπεριέργως ἐξῆλθεν αὐτῆς, ἀταράχως πάλιν μετὰ τῆς μικρᾶς του συνοδίας.

— Ἐπεδείξαμεν εὐστάθειαν, εἶπε, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀψηφῶμεν ἐπὶ πλέον τους τρελλούς, ὡς οὐδὲ τοὺς Θεούς· ἐπανέλθωμεν εἰς Ἑλλάδα καὶ Αἴγυπτον· ἐκεῖθεν θὰ ἐπισκοπήσωμεν κάλλιον το μέλλον αἱ επαναστάσεις ὁμοιαζουσι προς τὰ κολοσσαῖα ἀγάλματα, καὶ μακρόθεν δεον νὰ θεώμεθα αὐτῶν.

Η τελευταία φράσις εθεωρήθη μετὰ τὸ συμβὰν ὡς προφητεία τῆς πτώσεως τοῦ Νέρωνος.

Καὶ ἄλλας προρρήσεις, λίαν ἐμφαντικάς, ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ἀπολλώνιον ἀναφορικῶς πρὸς τὰς βασιλείας τοῦ Γάλβα, τοῦ Ὄθωνος, τοῦ Βιτ.λλίου τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ, τοῦ Τίτου, τοῦ Δομητιανοῦ. Ἐτύγχανεν ὁμιλῶν δημοσίᾳ ἐν Ἐφέσῳ καθ' ἣν ἡμέραν ἐφονεύετο ἐν Ῥώμῃ ὁ Δαμητιανός, δι' ἐγχειριδίου πληγεὶς ἑπτάκις. Αἴφνης ὁ Ἀπολλώνιος ὑφ:νσι τὴν φωνήν, κλίνει πλαγίως, ὡσεὶ ἀκροώμενος, ἐξορμήσας εἶτα πρὸς τὰ ἐμπρὸς τρία τέσσαρα βήματα, ἀναφωνεῖ μετὰ δεσποτικοῦ τόνου: «Κτύπα. . κτύπα.. οἱ Θεοὶ τῷ ἐπιτάσσουσι!.. » Οἱ παρεστῶτες εκπλαγέντες ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος εἶχε περιπεσει εἰς μανίαν, ἀλλ' οὗτος ἐν ὅλῳ τῷ μεγαλείῳ αὐτοῦ καὶ διὰ φωνῆς βροντώδους, τοῖς εἶπεν: «Ἐφέσιοι!... τῇ στιγμῇ ταυτῃ ὁ τύραννος κατεβληθη· ἡ Ρωμη, ἅπασα ἐξεγερθεῖσα, ἀνευφημεῖ ἤδη τὴν ἐλευθερίαν!...» Μετά τινας ἡμέρας διεδοθη εἰς Ἔφεσον ἡ εἴδησις τοῦ φόνου τούτου, ἡ δε παρὰ του Ἀπολλωνίου ὁρισθεῖσα στιγμὴ ἦτο ἐκείνη ἣν ἀνήγγελλον οἱ ἐκ Ῥώμης ξένοι.

Ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος κατέτασσε τὸν φιλόσοφον τῶν Τυάνων, ὡς και τὸν Πυθαγόρα, τὸν Σωκράτη τὸν Νουμᾶν Πομπίλιον, μεταξὺ τῶν προνομιουχων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες καθ' ἅπαντα τὸν βίον αὐτῶν προστατεύονται παρὰ τοῦ οἰκείου Δαιμονίου.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Σεβῆρος τὸν κατέτασσε μεταξὺ τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ἡ αὐτοκράτειρα Ἰουλία, συζυγος τοῦ Σεπτήμου Σεβήρου, προσεκαλεσε τὸν ρήτορα Φλαβ Φιλόστρατον, καθηγητὴν τῆς ρητορικῆς ἐν Ρωμη, νὰ γράψη τὸν βιον αὐτοῦ τοῦ ἐκτάκτου ἀνδρὸς κατὰ τὰ ὑπομνήματα τοῦ Νινευήτου Δαμιδος, τοῦ διαφερόντως εὐνοουμένου μαθητοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου. Ἡ βιογραφια αὕτη ἀναγράφει πολλὰ θαυμάσια καὶ προρρήσεις, δι' ἃς οἱ ἱερεῖς τῶν χρηστηρίων ἐφθόνησαν τὸν Ἀπολλώνιον καθὸ ἐκτελοῦντο τὰ τοιαῦτα δωρεὰν, ἄνευ αἱμάκτων θυσιῶν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς δεισιδαιμονος ἱεροτελεστίας. Διὸ ὅτε ὁ Απολλώνιος ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀθήνας καὶ παραστῆ εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια, ὁ ἱεροφάντης ἐδήλωσεν ὅτι οὐδέποτε θὰ προσεδεχετο ἄνθρωπον περιφρονοῦντα τὰς θρησκευτικὰς τελετάς. Ἡ προσβολὴ αὕτη οὐδόλως συνετάραξε τὸν Τυανέα θαυματουργόν, ἀπαντήσαντα πράως τὰ ἑξῆς «Ἠδύνασο ἑτέραν μομφήν, μᾶλλον, εὐλογοφανῆ, νὰ μοι ἀποτείνης· πῶς δηλ. ἐγώ, ὁ ἀληθὴς μύστης τῆς αἰγυπτιακῆς Μαγείας, τῆς μοναδικῆς πηγῆς τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, ν'ἀποφασίσω νὰ προσελθω ἐνώπιον τῆς σῆς τετυφωμένης ἀμαθείας!» Οἱ μάρτυρες τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως συναισθανθέντες ὅτι ὁ ἁπανταχοῦ πεφημισμένος Ἀπολλώνιος ἠδύνατο νὰ παραβλαψη τὴν ἱερατικὴν βιομηχανίαν τῆς Ἐλευσῖνος, δυσφημῶν αὐτὴν ἀνὰ τὰς περιηγήσεις του, ἐπειθανάγκασαν τὸν ἱεροφάντην νὰ ἐπανορθώση τὰ σφαλματά του· ἀλλὰ Ἀπολλώνιος περιεφρονησε τὰς δικαιολογίας καὶ τὰς προσλιπαρήσεις αὐτῶν.

Ιδού πως συνεκεφαλαίου τὴν διδασκαλίαν του: «Κατὰ τὰς χρονίους περιηγήσεις μου ἐσπούδασα τὴν σοφίαν ἁπαντων τῶν μερῶν. Τὰ διάφορα φιλοσοφικὰ συστήματα, παρερχόμενα πρὸ ἐμοῦ, κεκοσμημένα μεθ ὅσων κόσμων ἕκαστον ἔπλασσεν ἑαυτῷ, μὲ προσεκάλουν νὰ ἐκλέξω Ἅπαντα μοὶ ἐφάνησαν διαφορότρόπως ὡραῖα

μετὰ ἐξωτερικοῦ ὑπερανθρωπίνου· ἔνια αὐτῶν παρεισδύσαντα περὶ τὸ λογικόν μου διὰ δελεαστικῶν θελγήτρων, προσεπάθουν νὰ με ὑποδουλώσωσι διὰ θαυμασίων ὑποσχέσεων. Ἓν μοὶ ἀνήγγελλεν ὅτι, μετεωριζόμενος ἐπὶ τῶν ὀνειροπολημάτων αὐτοῦ, θὰ ἔβλεπον ἁπάσας τὰς ἡδυπαθείας ἐνσκηπτούσας μοι ἕτερον ἐκαυχᾶτο ὅτι θὰ με προεφύλαττε τῶν δεινῶν τοῦ βίου, μοὶ ὑπεδείκνυεν ὅμως τὴν ὑπερπήδησιν τῶν δοκιμασιῶν αὐτοῦ δι' ἡδείας τινὸς καὶ ἀεννάου ἠρεμίας τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ θείου· ἄλλο μοὶ προσέφερε τὴν ἀπάθειαν τῆς ψυχῆς ἐπί τε τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς ἄλλο μὲ ἐνεθάρρυνε εἰς τὸ ἀποτολμᾷν τὸ πᾶν, ὅπως καταστῶ εὐτυχής. Ἅπαντα προσεπάθουν νά με διακρατήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἐκείνων ἅπερ ἀπεκάλουν θεμιτὰς ἀπολαύσεις τοῦ ὄντος μου, τοῦ ὑλικοῦ. Μία μόνη ἐξ αὐτῶν τῶν φιλοσοφιῶν, ἡ τῆς Αἰγύπτου, ἵστατο ὀλίγον ἀπωτέρω σιγηλὴ καὶ κεκαλυμμένη· παρέστη ἐν τέλει καὶ αὕτη τελευταία, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι αἱ ἕτεραι σοφίαι δέν με ὑπεδούλωσαν. «Νέε, μοὶ εἶπεν, εἰμὶ θυγάτηρ τοῦ παρελθόντος καὶ μήτηρ τοῦ μέλλοντος· εἰμὶ ἡ βασιλὶς τῶν πνευμάτων, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν κόσμων. «Ἵνα σὺ ᾖς ἀποδεκτὸς ἐν τῷ ἐμῷ κράτει δέον ν' ἀπαρνηθῇ τὰς ματαιότητας τῆς γῆς, τὰς ἡδυπαθείας τῶν αἰσθήσεων, τὴν ἀλαζονίαν τοῦ βίου. Ἀπαγορεύω τον τρελλὸν ἔρωτα εἰς τοὺς μαθητάς μου, καθὸ ἐπικίνδυνον μανίαν τῆς ψυχῆς· ἐπιτάσσω αὐτοῖς τὴν σιγήν, ἵνα αἰσθάνωνται ὅτι διατελοῦσιν ἀείποτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Βδελύσσομαι τὰς αἱμακτους θυσίας, καθὸ ἀποδιδούσας τῷ Ὑπερτάτῳ Ὄντι τὴν ἀγριότητα τοῦ τυράννου· διδάσκω δ' ἀντ' αὐτῶν τὰς ὑψίλας δεήσεις, αἵτινες μετὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ θυμιάματος, εἶνε ἡ μόνη ἀνταξίος λατρεία τοῦ πατρὸς τῶν πάντων. Ἂν ἔχῃς τὴν ἰσχὺν να με ἀκολουθήσῃς ἐπὶ τῶν μονήρων κορυφῶν, ἔνθα εὕρηται ἡ Ἀλήθεια, θὰ σε ἀναπλάσσω νέον ἄνθρωπον μετὰ νέων ὀφθαλμῶν πρὸς θέαν τοῦ ἀπείρου κόσμου τῶν ἀθανάτων οὐσιῶν. Δι' ἑνὸς βλέμματος θ' ἀναμετρᾷς τον ἅπαντα χρόνον· θα περιλαμβάνῃς δι' αὐτοῦ πάντα τὰ ὄντα εἰς ἓν μόνον ὄν, ἐν μιᾷ μόνῃ ἰδέᾳ. Αἱ θεῖαι δυνάμεις θὰ σοὶ ἀποκαλύψωσι τὰ ἑαυτῶν μυστήρια, αἱ δὲ τῆς φύσεως θὰ ὑπόκεινταί σοι». Οὕτω μοι ὡμίλησεν ἡ σοφία τῆς Αἰγύπτου, ἡ μεγάλη Μαγεία τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ. Ἠκολούθησα αὐτῇ, αὕτη δὲ ἐτήρησε τὰς ὑποσχέσεις της».

Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἀπέπτη τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τὸ 96 ἔτος μ. Χ. Ἀθάνατος, ὡς ὁ βίος του, ὑπῆρξε μυστήριον. Οἱ μαθηταί του διέδωκαν ὅτι τὰ πλανητικὰ δαιμόνια, μὴ ἐπιτρέψαντα τὴν διὰ τοῦ τάφου διάβασιν, ἀπῆραν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανόν. Τὴν γνώμην ταύτην ἠσπάσθησαν πολυάριθμοι τῶν ὀπαδῶν του· οἱ τὴν φήμην αὐτοῦ φθονοῦντες ἐβεβαίουν ἀπεναντίας ὅτι ἔρριψεν ἑαυτὸν ἔν τινι βαράθρῳ, ὡς ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὅπως πιστευθῇ ἡ ἀποθέωσίς του. Οἱ συμπατριῶται του ἔλυσαν τὸ ζήτημα ἀνεγείραντες αὐτῷ ναόν, εἰς οὗτινος τὴν δαπάνην ἠθέλησε νὰ μετάσχῃ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Καρακάλας, ὅν, ὡς λέγουσιν, ὁ Ἀπολλώνιος ἠξίωσε πολλῶν ἐμφανίσεών του.

Αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἀπολλωνίου ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν πεπρωμένων τῆς ἐποχῆς του, ἀπὸ τοῦ Νέρωνος, φονευθέντος τὸ 68ον ἔτος, μέχρι τοῦ Νέρβα, οὗτινος ἡ βασιλεία ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 96 ἔτους, συνετέλεσαν λίαν εἰς τὴν εὔκλειαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν 28 ἐτῶν ἑπτὰ αὐτοκράτορες περιεβλήθησαν ἀλληλοδιαδόχως τὴν τραγικὴν πορφύραν: Ὁ Γάλβας ἐσφάγη παρά τινος στρατιωτικῆς συνωμοσίας· ὁ Ὄθων αὐτοχειριάσθη μετά τινα ἧτταν· ὁ Βιτέλλιος ἐσπαράχθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ· ὁ Δομιτιανὸς ἐδολοφονήθη παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς συζύγου του· μόνον τὸν Οὐεσπεσιανὸν καὶ τὸν Τίτον ἀπήλλαξεν ἡ Εἱμαρμένη τῶν βιαίων τούτων θανάτων. Ὁ Ἀπολλώνιος εἶχε προείπει τὸ πεπρωμένον τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ὁ Δομιτιανὸς κατεῖοξεν αὐτόν, ὡς ἐπικίνδυνον, ὁρίσας τὴν ἡμέραν, καθ᾽ ἣν ὁ ἴδιος θὰ τὸν ἐδίκαζεν. Η κατηγορία περιεστρέφετο περὶ δύο τρομερὰ ἐγκλήματα· ὁ Ἀπολλώνιος εἶχεν ὁμιλήσει ἐνώπιον πολιτικοῦ τινος συκοφάντου περὶ τῆς προσεχοῦς ἀναρρήσεως τοῦ Νέρβα ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Δομητιανοῦ, ὃν οἱ ἐκδικητικοὶ θεοὶ θὰ συνέτριβον. Τοῦτο ἦτο ἔγκλημα καθοσιώσεως, συνεπαγόμενον ποινὴν θανατικήν· καὶ ὅμως ὁ Μάγος τῶν Τυάνων παρέστη εἰς τὸ δικαστήριον μετὰ τοσαύτης ψυχραιμίας, ὥστε ὁ τύραννος ἐταράχθη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θέᾳ καὶ περιέστη ἐν ἀμηχανίᾳ.

«Βασιλεῦ, τῷ εἶπε, ἐπικαλοῦμαι πρὸς ὑπεράσπισίν μου τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρός σου Οὐεσπεσιανοῦ, τοῦ ἐπισκεφθέντος με ἐν Αἰγύπτῳ πρὶν ἢ γείνῃ αὐτοκράτωρ. Ἐγώ, πρὸς τί νὰ τὸ ἀποκρύψω,

ἐγὼ τῷ προεῖπον τὸ μεγαλεῖόν του Εἶσαι ἄρα φυσικὰ ὑπόχρεως πρὸς με, ἀφοῦ βασιλεύει ἤδη μετ' ἐκεῖνον Δὲν ἔκαμα χρῆσιν οὔτε τερατείας, οὔτε γοητείας, ὅπως τον παρορμήσω πρὸς κατάληψιν τῆς ἀρχῆς δὲν ἐκαυχήθην αὐτῷ ὅτι ἠδυνάμην νὰ μεταβάλλω κατὰ βούλησιν, τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου ἢ τον ροῦν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, οὐδὲ μάλιστα παρεκίνησα αὐτὸν νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν πινάκων, δ' ὧν οἱ μαθηταὶ τῆς Ἴσιδος ἀνευρίσκουσι τὰ σημεῖα τοῦ Ὡροσκοπίου ἠρκέσθην μόνον, ὅπως διαφωτίσω τὸ μέλλον του, νὰ συμβουλευθῶ, ὡς καὶ σύ, βασιλεῦ, δύνασαι νὰ πράττῃς τὸ τοιοῦτον ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, τὸ ἱερὸν Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας; Εἶνε ἀνάγκη νά σοι γνωρίσω ὅτι ἡ μαντεία αὕτη ἐδιδάχθη τὸ πάλαι εἰς τοὺς Ἐτρουρικοὺς παρά τινων ταξειδιωτῶν Αἰγυπτίων καὶ ὅτι ὁ Σέρβιος Τούλιος, 6ος βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἤγειρεν ἐν τῇ πόλει Πρηνέστῃ βωμὸν ἀνθαμιλλώμενον πρὸς τὴν φήμην τοῦ χρηστηρίου τῶν Δελφῶν ;... Εἶχον λοιπὸν γράψει τὰ τρία ὀνόματα τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ ἀνὰ ἓν γράμμα ἐπί τινων κύβων ἐκ δάφνης, ῥίψας εἶτα ἀναμὶξ τοὺς κύβους ἐντὸς κάλπης ἀργυρᾶς μετάλλου καθιερωμένου τῇ Ἴσιδι, προσεκάλεσα τὸν πατέρα σου νὰ ἐξάγῃ αὐτοὺς εἰ ἢ ἐκ τῆς κάλπης καὶ νά τους κατατάσσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἰδοὺ δ' ἐν τίνι τάξει εἶχον ἐξέλθει·

PSESELANTAASUTIVSVUIUIS.

Δεηθεὶς εἶτα ἐν διανοίᾳ καὶ μυστηριωδῶς πρὸς τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρηνεστίνης Μοίρας κεκρυμμένον Δαιμόνιον ἐσημείωσα τὸ καθ' ὑπαγορευσιν αὐτοῦ ἑπόμενον χρησμόν·

«PRAENESTINÆ SACRIS FORTUNÆ SORTIBUS ELECTUM
LENTE ASCENDIT NOMEN TUUM AD ASTA ;
SED UNDIQUÉ TANDEM INSIGNIS
VICTOR SINE VICTORIA,
URBÌS IMPERIUM, UNUS IMPERATORA, SUSCIPIES»

Δηλαδή: «Τὸ ὄνομά σου, ἐκλεγὲν παρὰ τοῦ ἱεροῦ Προγνωστικοῦ τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας, ἀνέρχεται βραδέως πρὸς τὰ ὕψη τοῦ μέλλοντος καὶ καθίσταται διάσημον πανταχοῦ· σὺ δὲ νικητής, χωρὶς νὰ πολεμήσῃς, θ' ἀποδεχθῇς, ὡς μόνος αὐτοκράτωρ, τὸ κράτος τῆς Ῥώμης.»

Γινώσκεις, βασιλεῦ, ὅτι τὰ ἀρχικὰ γράμματα αὐτῶν τῶν προφητικῶν λέξεων, ἐπανατιθέμενα εἰς τὴν φυσικὴν τάξιν ἀναπαράγουσι τὰ τρία ὀνόματα τοῦ πατρός σου.

TITUS ESAVIUS VESPASIANUS

Μήτοι λοιπὸν δὲν προεῖπον τὴν ἀλήθειαν; . Δὲν ἐξῆλθεν ὁ Οὐεσπεσιανὸς ἐκ μακρᾶς ἀφανείας, ὅπερ ἄλλως τε ἐπιπροστίθησιν ὑψηλοτέραν λάμψιν εἰς τὴν δόξαν του;.. Δὲν ἐδοξάσθη ἁπανταχοῦ διὰ τοῦ πολέμου τῆς Ἰουδαίας, ἀποθαυμασθεὶς ὑπὸ τῶν ρωμαϊκῶν λεγεώνων ... Δὲν εἰσῆλθε νικητὴς εἰς τὴν αἰωνίαν πόλιν ἄνευ νίκης, ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ Βιτελλίου (εἰς ὃν οὐδὲν μέρος εἶχε λάβει) τὸν ἀπήλλαξε τῶν μυσαρῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, παραχωρήσας αὐτῷ τὸ κρατος ἄνευ ἑτέρου ἀνταπαιτητοῦ;

Μὴ ἄκουε λοιπόν, ὦ βασιλεῦ, τοὺς κατηγοροῦντας με κατασκόπους ὅτι δῆθεν συνομνύω κατὰ σοῦ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ Νερβα. Ὁ Νερβα· εἶνε σοφός, προαχθεὶς ἐν σοφίᾳ ὑπὸ μακρᾶς πείρας. Ἂν ἀληθεύει ὅτι ἐν ἀθώαις ἀναστροφαῖς ὡμιλήσαμεν καὶ περὶ τοῦ πεπρωμένου, ἂν τυχὸν ἀνέφερον παραδείγματά τινα ἡγεμόνων, θὰ εἶπον ὅτι ἡ θεία βούλησις εἶνε ἀνανταγώνιστος, θὰ εἶπον ὅτι ἂν ἡ θεία βούλησις ἐκάλει εἰς τὴν ἡγεμονίαν οἱονδήτινα πολίτην, καθ' ὃν χρόνον τὸ κράτος κεῖται ἐν ταῖς χερσὶν ἑτέρου καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἕτερος κατέστρεφε τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα μὴ ἐκθρονισθῇ δῆθεν ὑπ' αὐτοῦ. ὁ θανὼν θὰ ἐπανέλθῃ ἐν τῷ βίῳ, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας. Ἂν λοιπὸν τοῦτο σημαίνῃ συνομνύειν, συμβουλευσου τότε τὸ Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας καὶ θὰ καταστῇς σὺ ὁ καὶ ἔνοχος συνωμοσίας κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ σου!.
Προτιμώτερον, βασιλεῦ, νὰ προσπαθῇς μᾶλλον νὰ καταστήσῃς εὔνουν τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς δικαιοσύνης πάσα

Η

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ

(Συνέχεια.)

— Ἀντωανέττα, ἀγαπητή μοι, εἶπεν ὑψῶν τὴν χεῖρα, σοὶ ὁρκίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς μου καὶ τοῦ ἔρωτός μας νὰ μὴν ἐγγίσω ποτὲ παιγνιόχαρτον, νὰ μὴ σοὶ ἀποκρύψω ποτὲ πρᾶξιν μού τινα. ὅπως ἔπραξα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ταπεινώσεως ἥτις μᾶς συνήνωσε Πᾶν ὅ,τι μᾶς ἐνδιαφέρει θὰ ἦνε κοινόν Ὁ ἔρως σου θὰ μὲ βοηθήσῃ ν' ἀρχίσω βίον ἥσυχον καὶ τακτικὸν παρὰ τὸ πλευρόν σου ἂν δὲ τυχὸν κλονισθῶ ποτε, ἡ ἀνάμνησις τῆς στιγμῆς ταύτης ὡς καὶ ἡ τῆς Βαλερίας θ' ἀρκέσωσι νὰ μ' ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς λογικῆς.

Ἡ Ἀντωανέττα ἐρρίφθη τότε εἰς τὰς ἀγκάλας του :

— Σὲ πιστεύω, Ροδολφε, καὶ ἐμπιστεύομαι εὐχαρίστως τὸ μέλλον μου εἰς τὰς χεῖράς σου

Ὅταν, μετ' ὀλίγον, οἱ δύο νέοι ἐπανῆλθον εἰς τὸ κομμωτήριον εὗρον τὴν Βαλερίαν ἐπαναπαυομένην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της.

— Πάτερ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει ἀπροσδόκητόν τινα χαρὰν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς δυστυχίας· ἰδοὺ σοὶ φέρω μίαν θυγατέρα καὶ φίλην, μίαν ἀδελφὴν εἰς τὴν καϋμένην Βαλερίαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἀκτὶς χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας ἐφαίδρυνε τὸ ὠχρὸν καὶ τεθλιμμένον πρόσωπον τοῦ κόμητος

— Έσο, άγαπητὸν τέκνον, μυριάκις εὐλογημένον ὡς θυγάτηρ μου, εἶπεν ἀσπαζόμενος αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον ἔσο εὐτυχὴς καὶ γεννοῦ ὁ ἄγγελος φυλαξ τοῦ Ροδόλφου διὰ νὰ μὴ παρκπονεθῇ ποτε διὰ παρομοιας καταστρεπτικὰς τρελλας, ὡς τὰς ἰδικάς μου.

— Μοὶ ὑπεσχέθη τὰ πάντα, γινώσκω δὲ ὅτι θὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του, εἶπεν ἡ Αντωανέττα, ἀσπασθεῖσα τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος· ἀγαπητὲ πάτερ, νέος βίος θ' ἀρχίσῃ διὰ σὲ καὶ τὰ τέκνα σου· ἔσο μεθ' ἡμῶν θὰ σὲ διασκεδάζωμεν, θὰ σὲ θωπεύωμεν, θὰ σὲ ἀγαπῶμεν τόσῳ, ὥστε νὰ μὴν αἰσθανθῇς πλέον καμμίαν ἀνίαν.

— Σὲ ἐννοῶ, τέκνον μου, εἶπε μειδιῶν ὁ κόμης, καὶ ἔχεις δίκαιον· ὀφείλω ν' ἀφιερώσω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου εἰς τὰ τέκνα μου ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε τρομερὸν μάθημα ἀναγκάζων με νὰ δεχθῶ τὴν θυσίαν τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρός μου.

— Ἐξογκώνεις, ἀγαπητὲ πάτερ, τὰ σφάλματά σου ὡς καὶ τὴν ἀξίαν μου, ἀνέκραξεν ἡ Βαλερία ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀντωανέτταν· εἶνέ ποτε δυνατὸν νὰ λυπηθῶ διὰ τοιαύτην ἀπόφασιν, ἥτις εἶνε ἡ πηγὴ τοιούτων ἀγαθῶν; Ἰδοῦσα δὲ ἤδη ὅτι ἡ καλλιτέρα τῶν φίλων μου γίνεται καὶ ἀδελφή μου πληροῦμαι ἀπείρου παρηγορίας ἐλπίζω τὸ πᾶν νὰ καταλήξῃ κάλλιον παρ' ὅπως φρονοῦμεν.

Τὴν πρωΐαν τῆς διὰ τοὺς μυστικοὺς ἀρραβῶνας τῆς Βαλερίας ὁρισθείσης ἡμέρας, ὁ γηραιὸς κόμης δὲ-Μ μετέβη παρὰ τῷ βαρώνῳ Μαυρικίῳ δὲ Χ.γιῶ, κηδεμόνι τῆς Ἀντωανέττας, πρὸς ἐπίσημον ἀνανέωσιν τῆς εἰς γάμον αἰτήσεως του Ρ.δόλφου· καθὸ ἀρχαίων φίλων καὶ συμμαθητῶν, ἤρκεσαν ὀλίγαι λεξεις πρὸς τακτοποίησιν τῆς ὑποθέσεως· ἀλλ' εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ βαρώνου περὶ τῶν ἀσώτων ὁρμῶν τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ κόμης ἀπήντησε σοβαρῶς:

— Μὴ φοβοῦ πλέον, Μαυρίκιε, ὁ Ροδόλφος καὶ ἐγὼ ἐθεραπεύθημεν ἐντελῶς ἀπὸ τὰς τρέλλας μας· εἰς σέ, τὸν πιστὸν φίλον καὶ ἀνάδοχον τῆς Βαλερίας, ὀφείλω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ χωρὶς ν' ἀποκρύψῃ τίποτε, τῷ διηγήθη τὰς περιπετείας τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ τὴν ἑκούσιον θυσίαν δι' ἧς ἡ νεαρὰ κόμησσα ἐξηγόραζε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν τιμὴν ἁπάσης τῆς οἰκογενείας.

— Σήμερον, κατέληξε τὸν λόγον, πρέπει νὰ συντελεσθῇ αὐτὴ ἡ μυσαρὰ διαπραγμάτευσις, ὁ πάτερ Μαρτῖνος θὰ μᾶς φέρῃ τὸν Μάγερ εἰς τὸ γεῦμα. Ἀλλά, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ ἀθῴα μου κόρη θὰ θέσῃ

τὴν χεῖρά της ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ ἀπεχθοῦς ἰουδαίου, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου θὰ κατέλθῃ αὕτη εἰς αὐτὸν τὸν βόρβορον τῆς τοκογλυφίας, εἰς αὐτὴν τὴν βδελυρὰν κοινωνίαν, τὴν προελθοῦσαν ἀγνοῶ πόθεν, τὸ πᾶν ἐπανίσταται ἐν ἐμοὶ καὶ ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἂν δὲ εἶμαι δικτως ἄθλιος ζῶν διὰ νὰ ἴδω τοιοῦτον ἀποτρόπαιον πρᾶγμα. Σὲ καθικετεύω λοιπόν, Μαυρίκιε, νὰ ἔλθῃς σήμερον νὰ γευματίσῃς μεθ' ἡμῶν· εἶσαι ἡ ἀνάδοχος τῆς Βαλερίας, ἡ παρουσία σου θὰ εἶνε μία ἀνακούφισις διὰ τὴν κόρην μου καὶ ἐμέ.

Τὸ φαιδρὸν καὶ μεστὸν ἁπλότητος πρόσωπον τοῦ βαρώνου ἔλαβεν ἔκφρασιν σοβαρότητος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξούσης.

— Ἰδοὺ μία θλιβερὰ ἱστορία, πτωχέ μου Egon· μολονότι δὲ κατεσπατάλησες τὴν περιουσίαν σου διὰ τρόπου σχεδὸν ἀσυγγνώστου, δὲν εἶνε τώρα κατάλληλος στιγμὴ νὰ σὲ μεμφθῶ διὰ τοῦτο. Ἄπαγε· ἂν εἶχον τὰ μέσα, θὰ σὲ ἀπήλλαττον ἀμέσως τῆς στενοχωρίας, διότι εἶνε σκληρὸν δι' ἕνα ἄνθρωπον τῆς ἡλικίας σου καὶ τοῦ βαθμοῦ σου νὰ ἐξαναγκασθῇς εἰς οἱονδήτι πρᾶγμα, ἀλλὰ θὰ σοὶ εἴπω εἰλικρινῶς ὅτι, ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ λόγου, δὲν βλέπω, διατί αὐτὸ τὸ συνοικέσιον νὰ εἶνε τόσῳ μέγα δυστύχημα Γνωρίζω τὸν Μάγερ, καθότι τὸν συνήντησα συχνάκις παρὰ τῷ ἀνεψιῷ μου (εἶνε πανεπιστημιακοὶ συμφοιτηταί): εἶνε νέος θελκτικός, εὐγενὴς καθολοκληρίαν οὐδὲν ἐν αὐτῷ ἀναπολεῖ αὐτὴν τὴν βδελυρὰν γενεάν, ἣν συνειθίσαμεν νὰ περιφρονῶμεν τὸ μέσον, ὅπερ μεταχειρίζεται δὲν εἶνε βεβαίως τὸ πρέπον, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν δυσμενῆ θέσιν του: νεανίας τις, ἐμμανῶς ἐρωτευμένος, διαπράττει πολλὰ πράγματα διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ποθητὴν γυναῖκα, καὶ μάλιστα τοιαύτην ὡς τὴν Βαλερίαν, sapristi! ἕνα μαργαρίτην... πρὸ πάντων δὲ ὁπόταν ζηλοτυπία τις προληψεως τὸν παρεμποδίζει νὰ βαδίσῃ τὴν τακτικὴν ὁδόν.

— Ζηλοτυπία; διέκοψεν ὁ κόμης· μία κόμησσα δὲ Μ. μὲ αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ τοκογλύφου;

— Μὴ ἐξάπτεσαι, Αἴγγον, καὶ ὁμολόγησον ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὲ ταράττει περισσότερον εἶνε, τὸ ὅτι ὁ Μάγερ τυγχάνει ἰουδαῖος· ἀλλ' ἀφοῦ βαπτίζεται, παύει τοῦ νὰ εἶνε πλέον τοιοῦτος· γνωρίζεις, ἄλλως τε, ὅτι, ἐγώ, δὲν δίδω ἀξίαν εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς σω

ρούς τῶν παλαιῶν θρησκευμάτων, ἅ ἵνα, ἐπὶ ἐσφαλμένης κοσμογονίας βασιζόμενα καὶ πλήρη ὄντα ἀμαθείας καὶ μυθευμάτων, ὀφείλουσι νὰ παραχωρήσωσι τὴν θέσιν εἰς μίαν πίστιν, ἐλευθέραν καὶ φιλοσοφικήν

— Ἠξεύρω ὅτι εἶσαι ἕνας ἄθεος, Μαυρίκιε, καὶ σὲ λυποῦμαι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πιστεύω εἰς τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς Ὄντος ὑπερτάτου, δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ πατὴρ ὁ αἰώνιος ἔπλασσεν ὅλα τὰ τέκνα του ἴσα καὶ ἀποδοκιμάζει συνεπῶς τὰς εὐτελεῖς διαμάχας, τὰς διαπραττομένας ὑπὸ τὴν ὤθησιν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ καὶ τῇ ἀλαζονίᾳ των, τιτλοφοροῦνται λειτουργοί του. Ἀλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα· γνωρίζω τὰς καθολικὰς πεποιθήσεις σου καὶ τὰς σέβομαι, μόνον ἐπίτρεψόν μοι νὰ σὲ πείσω, ὅτι νέος ὡραῖος, εὐφυὴς καὶ ἀρκούντως πλούσιος ὥστε ν' ἀγοράσῃ μίαν ἡγεμονίαν (τοῦθ' ὅπερ δὲν εἶνε περιφρονητέον καθ' ἣν ἐποχὴν τώρα ζῶμεν), δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φέρῃ τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν ἀναδεκτήν μου, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ καταγωγή του εἶνε ἑβραϊκὴ καὶ οἱ πρόγονοί του δὲν ἔφερον σημαίαν ἐν καιρῷ τῶν σταυροφοριῶν. Αὐτὰ τὰ δύο νεαρὰ ὄντα δύνανται πολὺ καλὰ νὰ ἀντιγαπηθῶσι καὶ νὰ εὐτυχήσωσι

— Τοὐλάχιστον τώρα, ἡ Βαλερία δὲν αἰσθάνεται δι' αὐτὸν ἢ ἀποστροφὴν καὶ περιφρόνησιν, εἶπεν ὁ κόμης στενάζων. Χαίρετε, ἀγαπητὲ Μαυρίκιε· εἰς τὸ γεῦμα θὰ δυνηθῇς νὰ κρίνῃς ἂν αἱ αἰσιόδοξοι ἐλπίδες σου εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῶσι

Ο ΙΟΥΔΑΙΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡ

— Ἔλα, νεράϊδα, ἀποτίναξον τὴν ἀπάθειάν σου· εἶνε τέσσαρες ὧραι καὶ καιρὸς νὰ ἐνδυθῇς, εἶπεν ἡ Ἀντωανέττα, ἥτις, ἐνδυθεῖσα ἤδη διὰ τὸ δεῖπνον, ἐκάθητο ἐπὶ μικροῦ ἑδρ[illegible] [illegible] τὸ ἑδώλιον, ἐφ' οὗ ἡ Βαλερία ἦτο ἐξηπλωμένη ὠχρὰ καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς εἰς τὸ κενόν. Ἡ νεᾶνις ἀνηγέρθη στενάζουσα :

— Ἔχεις δίκαιον πρέπει νὰ στολισθῶ διὰ νὰ ἑορτάσω ἐπαξίως τὴν εὐτυχίαν μου εἶπε, παρακαλῶ, τὴν Μάρθαν νὰ ἑτοιμάσῃ

ἐλαινάν τινα ἐσθῆτα καὶ κάλυμμα τοῦ αὐτοῦ χρώματος· πρέπει μ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θάπτω ὄνομα, θέσιν καὶ εὐδαιμονιαν, νὰ ἐνδυθῶ πένθιμα.

Ἡ δεσποινὶς δ' — Ἐβερστέϊν ἐκίνησε τὴν κεφαλήν:

— Δὲν σκέπτεσαι καλῶς· ἂν σκοπῇς νὰ δεχθῇς τὸν Σαμουὴλ μετὰ τοιαύτης προσβλητικῆς εἰρωνείας ἂν ἀπέναντι τοιαύτης προσβολῆς ἠρνεῖτο τὴν θυσίαν σου καὶ ἐξεδικεῖτο, τί θ' ἀπέβαινε;

— Δὲν πιστεύω τὸν κ. Μαγερ τόσῳ εὐαισθητον· τῷ εἶπον καθαρὰ ὅτι μὲ ἐνέπνεεν ἀποστροφὴν, καὶ . . δὲν προσεβλήθη. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν εὐδαιμονίαν σου καὶ τὴν τοῦ Ροδόλφου διὰ τοιαύτης ματαιότητος· ἔκλεξον λοιπὸν σὺ αὐτη τὰ τῆς τ ο α λ έ τ α ς μου.

— Ἐκλέγω τότε αὐτὴν τὴν λαμπρὰν καὶ λευκὴν ἐκ τριχάπτου ἐσθῆτα, ἣν ἐσχάτως σοὶ ἔστειλαν ἐκ Παρισίων· τὸ λευκὸν ἐπίσης δηλοῖ πένθιμω καὶ τὸ μελαν, ἀλλὰ δὲν φαίνεται πένθιμον οὐδὲ κτυπᾷ εἰς τὰ ὄμματα.

Ἡ Βαλερία ἀφῆκε νὰ τὴν ἐνδύσωσι μετὰ μεγάλης ἀδιαφορίας· ἀλλ' ὅτε ἡ θαλαμηπόλος, βοηθουμένη παρὰ τῆς Ἀντωανέττας, ἐτελείωσε τον στολισμόν, ἡ τελευταια παρετηρησεν ὅτι οὐδεποτε ἴσως ἡ νεαρὰ κόμησσα ὑπῆρξεν ἐξαισιωτερα· αὐτὴ ἡ ἁπλῆ καὶ λεπτοϋφὴς τ ο α λ έ τ α ἐφαίνετο καλλιλοτάτη διὰ τὴν λεπτήν της καὶ ἰδεώδη ὡραιότητα. Μονον, ὅτε ἡ Ἀντωανέττα ἠθέλησε νὰ προσαρμοση νωπά τινα ρόδα εἰς τὸ στῆθος καὶ τὴν κόμην, ἡ Βαλερία ἀπώθησε τὴν χεῖρά τη καὶ εἶπε μετὰ δηκτικῆς εἰρωνείας:

— Αἱ ἄκανθαι ἄνευ ρόδων, ἀγαπητη μοι, ταιριαζουσιν εἰς αὐτοὺς τοὺς χαρμοσύνους ἀρραβῶνας· ἢ μᾶλλον, ἂν ἦνε ἀπαραίτητα τὰ ἄνθη, ἂς ἦνε λοιπὸν τὰ προτιμώμενα ὑπὸ τοῦ προσφιλοὺς λαοῦ εἰς ὃν ἀνήκει ὁ μελλόνυμφος. Το σκόροδον, νομιζω;

— Πῦφ! εἶπεν ἡ Αντωανέττα, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκφράζῃς σὺ τοιοῦτον σαρκασμόν; Τί ἔγεινεν λοιπὸν ἡ καλὴ καρδια σου καὶ ἡ γενναιότης σου;

Ἡ νεᾶνις δὲν ἀπήντησε καὶ ἀμφότεραι μετέβησαν εἰς δωμάτιόν τι παρακείμενον τ μεγαλη αἰθουσῃ. Ἡ Βαλερια ἐκάθη επ ἕδρας τινος πλησίον τοῦ παραθυρου καὶ ἤρξατο ἀποφυλλίζουσα νευρικῶς τὰ ἄνθη ἐξαισίας τινος ἀνθοδέσμης τεθειμένης ἐντὸς ἀγγείου

σινικοῦ σκεύους. Ἡ Ἀντωανέττα τὴν ἠτένιζε μετὰ θλίψεως καὶ συμπαθείας ἀλλ' ἀκούσασα βήματα ἐν τῇ αἰθούσῃ. ἐξῆλθε ἦτο ὁ γηραιὸς κόμης, ὅστις, σκυθρωπὸς ὡς νέφος καταιγίδος, καὶ συνωφρυωμένος ἐβημάτιζε μετὰ ταραχῆς

Ἡσύχασον, ἀγάπη ὁ πάτερ, εἶπεν ἡ δέσποινις δ' Ἐβεοστεῖν λαβοῦσα τὸν βραχίονά του πρέπει νὰ ὑποστῶμεν τὸ ἀναποφευκτον Ὀφείλομεν, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς θέσεως τῆς Βαλερίας, πρὸς τὸ φαινόμενον τοὐλάχιστον νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Μαγερ φιλοφρόνως. καὶ νὰ φερθῶμεν πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς πᾶσαν ἄλλην καλὴν γνωριμίαν ἡ στάσις μας, θ' ἀντανακλασθῇ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της καὶ θὰ τὴν ὑποστηρίξῃ εἰς τὴν συμπεριφοράν της.

Ἄ! ἰδοὺ ὁ Ῥοδόλφος καὶ ὁ θεῖος Μαυρίκιος δόξα σοι Θεός! φθάνουσι πρὶν τοῦ πάτερ-Μαρτίνου.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἦτο οὐχ' ἧττον κατηφὴς τοῦ πατρός· οἱ δάκτυλοι ἔπαιζον νευρικῶς μὲ τοὺς κροσσοὺς τῆς σπάθης του ἢ ἔστρεφον τὸν μύστακά του.

— Ῥοδόλφε, προσπάθησον λοιπὸν νὰ ὑποκρύψῃς τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀποστροφήν σου ἐψιθύρισεν ἡ Ἀντωανέττα, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο ἄρχοντες ἐχαιρετῶντο ἂν ὁ πατήρ σου καὶ σὺ διατηρῆτε αὐτὸ τὸ κατηφὲς ἦθος, ἡ θέσις μας ὅλων θὰ καταστῇ ἀνυπόφορος.

— Ὢ! μόνον ἂν ἠδυνάμην νὰ συστρέψω τὸν λαιμὸν αὐτοῦ τοῦ σκυλοεβραίου, θὰ ἐγενόμην ἀμέσως εὔθυμος, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς κόμης ὑποκώφως μυκώμενος καὶ συσπῶν τὸν γρόνθον του

— Ποῦ εἶνε ἡ Βαλερία; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος διακόπτων τὴν ἰδιολογίαν των.

Ἡ Ἀντωανέττα τῷ ὑπέδειξε σιωπηλῶς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου.

Ὁ βαρῶνος, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς νεάνιδος, ἥτις ὠχρὰ καὶ μὲ ἀπλανὲς βλέμμα. ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς τῶν ἀνθῶν, ἔστη καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν: ὁ τάπης καὶ ἡ λευκὴ ἐσθὴς τῆς Βαλερίας ἦσαν ἤδη κεκαλυμμένοι ἐκ πετάλων ῥόδων, γαροφάλλων καὶ ὑακίνθων, καὶ ὅμως ἐξηκολούθει ν' ἀποσπᾷ ἀσπλάγχνως τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα ἅτινα ἀπήντα ἡ μικρά της χεὶρ

— Ὢ! ὤ! κόρη μου, τί σημαίνει ἡ καταδίκη αὕτη καὶ

καταστροφή, καὶ εἰς τί ἔπταισε αὐτὴ ἡ καϋμένη ἀνθοδέσμη, ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος διὰ τῆς εὐθύμου φωνῆς του.

Ἡ Βαλερία ὕψωσε μηχανικῶς τοὺς ὀφθαλμούς· Ἰδοῦσα τὸν ἀνάδοχόν της, προσεπάθησε να μειδιάση καὶ ἠγέρθη ἀλλ' αἴφνης αὔτη ἔστη φρίττουσα καὶ ἡ τεταμένη χείρ της ἐπανέπεσεν ἀναισθήτος: εἶχεν ἀκουσθῆ κρότος ἁμάξης σταθείσης εἰς τὴν ἐξώθυραν.

— Ἐκεῖνος εἶνε ὁ πάτερ Μαρτῖνος, ἀννήγγειλεν ἡ Ἀντωανέττα, ἥτις εἶχε τρέξει εἰς τὸ παράθυρον.

Ὁ Ροδόλφος παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του.

— Ἀκριβὴς ὡς μέγας ἄρχων, εἶπεν εἰρωνικῶς· εἶνε ἓξ ὧραι παρὰ πέντε λεπτά.

Μετα μίαν στιγμήν, ὁ πάτερ δὲ Ροθ ϋ καὶ ὁ Σαμουὴλ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν οἱ δύο κόμητες ὑπεδέχθησαν τὸν τραπεζίτην εὐγενῶς, ἀλλ' ὑπεμφαίνετο κάποια παγετώδης ἐπιφυλακτικότης ἐν τῇ προσψαύσει τῶν χειρῶν τοῦ Σαμουὴλ Μόνον, ὁ βαρῶνος δὲ Χεγιῶ ἐπροχώρησε μετὰ ἐγκαρδίου μειδιάματος καὶ τὴν χεῖρα τεταμένην.

— Καλημέρα, νεαρὲ φίλε μου, δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος εὐχάς μου. — Ἔρως καὶ ὑπομονὴ ἐξήμβλυναν ἤδη πολλὰς προλήψεις, ἐπρόσθεσε χαμηλοφώνως Καταστήσατε τὴν βαπτιστικήν μου εὐτυχῆ καὶ θὰ λησμονήσουν καὶ θὰ συγχωρήσουν τὴν σημερινὴν ἡμέραν.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτοὺς τοὺς καλοὺς λόγους, κύριε βαρῶνε· τοὺς ἐκτιμῶ διπλασίως κατα τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν δι' ἐμὲ μεστὴν ἐξ εὐδαιμονίας συνάμα καὶ πικριας Ἀλλὰ ποῦ εἶνε... ;

Ὁ Σαμουὴλ διεκοπη, τὸ δὲ ἀκτινοβολοῦν καὶ ἀνήσυχον βλέμμα του περιεσκόπησε τὴν αἴθουσαν.

— Εἶνε ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ σπουδαστήριον, ἔλθετε! ἀπεκρίθη ὁ βαρῶνος.

Ὁ ἱερεὺς ὡσαύτως εἶχε παρατηρήσει τὴν ἀπουσίαν τῆς Βαλερίας, καὶ, τῇ ὑποδείξει τοῦ κόμητος, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ σπουδαστήριον. Ἰδὼν τὴν νεάνιδα ὀρθίαν πλησίον τῆς Ἀντωανέττας τόσῳ δὲ λευκὴν ὡς ἡ ἐσθής της καὶ μὲ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου θλιβερὰν ἔκφρασιν ἀπελπισίας, ἐπλησίασεν ἐσπευσμένως καὶ ἐψιθύρησε μετὰ μομφῆς.

— Αὐτὴ εἶνε λοιπὸν ἡ πίστις, ἡ φαιδρὰ ὑποταγή, ἣν ἀνέμενον

νὰ ἴδω; Ἔγειρον τὴν κεφαλήν, κόρη μου, καὶ μὴ λησμόνει, ὅτι ὀφείλεις νὰ εἶσαι σύμμαχός μου εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον τοῦ νὰ φέρω εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ψυχὴν ἀρξαμένην ἤδη ν' ἀντιλαμβάνηται τῆς ἀληθείας· μετ' οὐ πολύ, τὸ βάπτισμα θὰ ἀποπλύνη ἀπὸ τοῦ νεανίου τούτου πάντα ῥύπον, ὡς ἀποπλύνει καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προγονικοῦ ἁμαρτήματος.

Διεκόπη παρατηρήσας τὸν Σαμουὴλ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ βαρώνου καὶ ἐκάλεσε τὸν πρῶτον διὰ σχήματος· λαβὼν εἶτα τὴν παγετώδη χεῖρα τῆς Βαλερίας τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν τοῦ νεανίου καὶ εἶπε μετὰ κατανύξεως:

— Κόρη μου, δεχθῆτι μετ' ἐμπιστοσύνης τὸν σύζυγον, ὃν ὁ Ὕψιστος σοὶ ἐξέλεξε· εἴθε νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἕνωσιν ταύτην καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ τὴν καθιερώσω ἐντὸς ὀλίγου!

Ἐπηρεασθεῖσα ἡ Βαλερία ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ἱερέως, ἢ ἴσως ὑπὸ τῆς κατὰ διάνοιαν βουλήσεως τοῦ Σαμουήλ, ἀνήγειρεν ἡσύχως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ μνηστῆρός της· συνήντησε δὲ ἓν βλέμμα τόσῳ ἀνάμικτον ἐξ ἔρωτος καὶ ὀδύνης ὥστε ἐκπεπληγμένη καὶ τεταραγμένη κατεκοκκίνησε, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ καθίσῃ.

Ὁ βαρῶνος ἐπλησίασε τότε, ἐνηγκαλίσθη τὴν βαπτιστικήν του καί, καθήσας πλησίον τῶν μεμνηστευμένων, ἤνοιξε μίαν ἀδιάφορον συνομιλίαν. Ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Ἀντωανέττα ἐπλησίασαν ἐπίσης, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν πάτερ δὲ Ροθιέ, ἐπανεῦρε τὸν γηραιὸν κόμητα, ὅστις δὲν εἶχε κινηθῆ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν.

Ἡ ἀναγγελία ὅτι τὸ δεῖπνον παρετέθη, ἀνεκούφισεν ἅπαντας· ὁ βαρῶνος ἠγέρθη ἐσπευσμένως, ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Ἀντωανέττα τὸν ἠκολούθησαν ἀμέσως· ἐπὶ στιγμὴν εὑρέθησαν μόνοι οἱ μεμνηστευμένοι. Ὁ Σαμουὴλ εἶχε προσφέρει φιλοφρόνως τὸν βραχίονα εἰς τὴν μελλόνυμφόν του, ἀλλ' ἡττηθεὶς ἐκ συγκινήσεως ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της.

— Βαλερία, σύγγνωτέ μοι τὴν ὥραν ταύτην, ἐψιθύρισε διὰ πεπνιγμένης φωνῆς· ἐμπιστεύθητε ἐφ' ἐμοῦ, θὰ ἀφιερώσω ὅλην μου τὴν ζωὴν νὰ σᾶς ἀποδείξω τὸν ἔρωτά μου, νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχῆ.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Ἡ νεᾶνις ἐστέναξεν ἐπιπόνως :

— Ἐλπίσωμεν, κύριε, ὅτι το μέλλον θὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ὀξεῖαν θλίψιν ἣν μοὶ ἐπιβάλλετε σήμερον ὁ ἐπίμονος καὶ σκληρὸς ἔρως σας ἐνίκησεν ὅλα τὰ προσκόμματα, ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι τοῦτο ἔσται πρὸς εὐτυχίαν μας καὶ θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ εὐδοκήσῃ ἅπαντα αἰσίως.

—Εὐχαριστῶ δι' αὐτὴν τὴν καλὴν προαίρεσιν αὕτη εἶνε ἡ πρώτη και τελευταία φορά, καθ' ἣν θὰ φανῶ σκληρὸς πρὸς ὑμᾶς, Βαλερία· ἡ ἕνωσίς μας μὲ καθιστᾷ δοῦλόν σας, ἀλλά...

Κύψας ἐβύθισε τὸ ἀκτινοβολοῦν βλέμμα του εἰς τὸ τῆς μνηστῆς του.

— Ἡ ἀπώλεια ὑμῶν εἰμπορεῖ νὰ μὲ καταστήσῃ ἄγριον, ἐγκληματίαν.

Ὁ μετὰ τοὺς ἀλλοκότους τούτους ἀρραβῶνας χρόνος παρῆλθε βαρέως· ὁ Σαμουὴλ ᾐσθάνετο πόσον ἡ παρουσία του ἦτο ὀδυνηρὰ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κόμητος Πᾶς ἄλλος ἀπέναντι αὐτῆς τῆς ἀπροκαλύπτου ἀποστροφῆς θὰ παρῃτεῖτο ἴσως αὐτοῦ τοῦ συνοικεσίου και θὰ ἐθυσίαζε τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ὑπερηφάνειάν του· ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τήν χαρακτηρίζουσαν τὴν φυλὴν ἐξ ἧς κατήγετο ὁ Σαμουὴλ ἐνέμενεν εἰς τὸν σκοπόν του· μόνον, δι' ἐμφύτου τινὸς λεπτότητος, κληρονομηθείσης ἔκ τινος ἄλλης προϋπάρξεώς του ἄλλως πως τελεσθείσης, ἐπεβάλλετο ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον, ἀπέφευγε πᾶσαν πρόσκλησιν ἥτις θὰ τὸν ἐκράτει ἐπὶ πολὺν χρόνον ἢ ἕνεκα τῆς ὁποίας θὰ παρείχοντο ὑπόνοιαι εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ ὅπερ ἔδει νὰ μένῃ ἄγνωστον μέχρι τῆς ὁρισθείσης ἐποχῆς Δὶς ἢ τρὶς μόνον τῆς ἑβδομάδος διήρχετο μίαν ὥραν παρὰ τῇ μνηστῇ του, καὶ τότε διὰ τῆς ἐνδιαφερούσης συνδιαλέξεώς του, τῆς πνευματώδους ἀλλὰ σώφρονος προσεπάθει νὰ τῇ ἀρέσῃ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ Βαλερία ἐδαμάσθη βλέπουσα ὅτι ὁ νεανίας ἐπέβαλλεν ἑαυτῷ τὸν ἐπιφυλακτικώτερον σεβασμόν, ὅτι οὐδέποτε ἀπῄτει φίλημά τι ἢ ἄλλο δικαίωμα μνηστῆρος, ὅτι οὐδένα ἄλλο ἔλεγε περὶ τῶν περιπαθῶν αὐτοῦ συναισθημάτων καίτοι, ἐνίοτε, ἠκτινοβόλουν ἐντὸς τῶν μεγάλων αὐτοῦ καὶ μελανῶν ὀφθαλμῶν, ἀνέλαβε θάρρος καὶ ἤρξατο συνομιλοῦσα ἐλευθέρως μετ' αὐτοῦ. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν τὴν εὗρεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, τὸν παρεκάλεσεν αὐτὴ νὰ παίξῃ

καὶ αὐτὸς κἄτι τι ἐδέχθη τὸ τοιοῦτο λίαν ἐπιχαρίτως καὶ λαβὼν ὡς θέμα τὸν ὃν σκοπὸν εἶχε ψάλει ἡ Βαλερία, τὸν ἐποίκιλεν ὡς μέγας καλλιτέχνης ὅπου ἦτο: τὸ πρῶτον μειδίαμα ἀληθῶς εἰλικρινὲς καὶ εὔνουν, τῆς Βαλερίας ὑπῆρξεν ἡ ἀνταμοιβὴ του Αὐτὴ ἡ νουνεχὴς ἐπιφυλακτικότης ἐπενήργησεν εὐνοϊκῶς ἐφ' ὅλων τῶν ἐν γνώσει τοῦ μυστικοῦ: Ὁ Ροδόλφος ἄφησε τὸ κατηφὲς ὕφος, ὁ γηραιὸς κόμης εἶπεν ἐν στιγμῇ τινι εὐθυμίας:

—Ἔχει περισσότερον *τὰκτ* παρ' ὅσον τὸν ἐνόμιζον ἐπιδεκτικόν!

Ὁ πάτερ Μαρτῖνος δὲν ἔπαυεν ἐπαινῶν τὸν ζῆλον καὶ τὰ καλὰ προτερήματα τοῦ μαθητοῦ του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Ἀντωανέτταν, αὕτη καθὸ μεμυημένη ὀλίγον εἰς τὰς φιλελευθέρας ἰδέας τοῦ κηδεμόνος της, κατελήφθη ὑπὸ εἰλικρινοῦς συμπαθείας ὑπὲρ τοῦ τραπεζίτου Παρατηροῦσα ὅτι ἡ φίλη της διετέλει ἤδη ἧττον δύσελπις, ὅτι ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σαμουήλ, οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί της διηρώτων ἀνυπομόνως τὸ ὡρολόγιον, καὶ ὅτι ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ νεανίου ἐπέφερεν αἰφνίδιον ἐρυθρότητα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Βαλερίας, ἡ Δεσποινὶς δ-Ἐβερστέϊν ἔχαιρεν εἰλικρινῶς καὶ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι αἱ προβλέψεις τοῦ θείου Μαυρικίου ἠδύναντο κάλλιστα νὰ πραγματοποιηθῶσι.

Λήγοντος τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἡ οἰκογένεια τοῦ κόμητος δὲν ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχήν; ὅπου ἧττον ἐνοχλοῦντο ὑπὸ τῶν ξένων Ἐπειδὴ ὁ Σαμουὴλ ἦτο ὁ πλησιέστερος τῶν γειτόνων, ἡ Βαλερία ἔκρινεν καθῆκον νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι ἤλπιζε νὰ τὸν βλέπωσιν εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐπὶ πλείονα χρόνον καὶ συχνότερον· εὐτυχὴς καὶ εὐγνωμονῶν ὁ νεανίας δι' αὐτὸν τὸν γλυκὺν λόγον ὑπεσχέθη νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν ἄδειαν ταύτην.

Ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος διῆλθε φαιδρὸς καὶ πλήρης ζωηρότητος· προητοιμάζοντο τὰ τοῦ γάμου τοῦ Ροδόλφου καὶ τῆς Ἀντωανέττας, ὁρισθέντος διὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου, καὶ ἡτοίμαζον συνάμα τὰ τῆς προικὸς τῆς Βαλερίας. ὁ δὲ ὑμέναιος θὰ ἐτελεῖτο τὴν 25ην ὅπερ τοῦ Σεπτεμβρίου. ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ βήπτισμα τοῦ Σαμουήλ, ὁ πάτερ-Μαρτῖνος κατενθουσιασμένος ὑπὲρ τοῦ μαθητοῦ του ἐπόθει νὰ ἐπισπεύσῃ ἡ μέλλουσα κόμησσα δὲ Μ καὶ ὁ βαρῶνος Μαυρίκιος παρεδέχθησαν νὰ γίνωσιν οἱ ἀνάδοχοι τοῦ νέου χριστιανοῦ.

Ἐνῷ κατά τινα ὡραίαν ἡμέραν περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου αἱ

δύο νεάνιδες ἐκάθηντο εἰς σύδενδρόν τι μέρος ἐργαζόμεναι εἰς ἓν τραπεζομάνδηλον διὰ τὸν ναὸν τῶν Ἀποστόλων, ἀφίκετο ὁ Σαμουὴλ καὶ διέκοψε τὴν συνομιλίαν των. Μετὰ τοὺς χαιρετισμούς, ἐξήγαγεν ὁ νεανίας τοῦ θυλακίου του ὡραῖον βιβλίον, φιλοκάλως χρυσόδετον καὶ τὸ κατέθεσεν ἐνώπιον τῆς Βαλερίας μετὰ γοητευτικοῦ μειδιάματος. Ἡ Ἀντωανέττα, ἥτις ἔκυψε νὰ ἴδῃ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου, κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος.

— Τί ἀστειότης αὐτὴ πάλιν; εἶπε γελῶσα πάντοτε· ἡμερολόγιον δεδεμένον διὰ βελούδου καὶ χρυσοῦ, ὁποία τιμὴ δι' ἔργον τόσῳ ἐφήμερον!

— Δὲν γνωρίζετε διατί τὸ ἔφερα;

— Ὄχι, ἀπεκρίθησαν μιᾷ φωνῇ αἱ νεάνιδες.

— Λοιπόν! Δεσποινίδες μου, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἐκλέξητε ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τούτου τὸ χριστιανικὸν ὄνομα τὸ ὁποῖον θὰ προκρίνῃ ἡ μελλόνυμφος καὶ ἡ ἀνάδοχός μου διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ βδελυρὸν ὄνομα τοῦ Σαμουήλ, τὸ τόσῳ ἀντιπαθητικὸν εἰς τὴν Δεσποινίδα Βαλερίαν.

— Δὲν εἶπόν ποτε τοιοῦτόν τι, ἀπήντησεν ἐρυθριῶσα ἡ Βαλερία, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ὑπάρχουσιν ἄλλα ὀνόματα ὡραιότερα.

Ἀμφότεραι δὲ ἤρχισαν ἀναζητῶσαι σπουδαίως τὸ μᾶλλον ἁρμόζον εἰς τὸν Σαμουὴλ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συμφωνήσωσι. Τέλος ἡ Βαλερία ἐπανέκλεισε τὸ βιβλίον δηλώσασα ὅτι μόνη της θὰ κάμῃ τὴν ἐκλογήν, οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλ' ἐν ἀνέσει καὶ μοναξίᾳ.

— Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ πατέρας μὲ ζωηρὰν τὴν φυσιογνωμίαν, ἐπρόσθεσε στοιχηματίζω ὅτι μᾶς φέρει καλήν τινα εἴδησιν

— Ἀγαπητὰ τέκνα, εἶπεν ὁ γηραιὸς κόμης, χαιρετῶν τὸν μέλλοντα γαμβρόν του ἐγκαρδιώτερον παρὰ τὸ σύνηθες, ἔρχομαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὅλα τὰ σχέδιά μας διὰ τὸν γάμον τοῦ Ροδόλφου μετεβλήθησαν ἔλαβον τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιστολὴν παρὰ τῆς θείας σου, τῆς πριγκιπήσης δ'-Ο . . . Ἰδοὺ ἑτέρα ἐσώκλειστος διὰ σὲ Ἀντωανέττα. Ἡ πριγκίπισσα μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἀδυναμία καὶ οἱ πόνοι οὓς αἰσθάνεται ἀκόμη εἰς τοὺς πόδας τὴν ἐμποδίζουσι νὰ ἔλθῃ ἐδῶ· ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ νὰ μὴ παραστῇ εἰς τὸν γάμον τῆς ἀνεψιᾶς της τῇ φαίνεται τόσῳ ἐπίπονος ὥστε μὲ θερμοπαρακαλεῖ νὰ ὑπάγω μὲ ὅλους

τοὺς ἰδικούς μου νὰ ἑορτάσωμεν τὸν ὑμέναιόν σας εἰς τὸ κτῆμά της καὶ νὰ διέλθωμεν ἐκεῖ ἑβδομάδας τινάς

— Καὶ τί ἀπεφάσισες, πάτερ; ἠρώτησεν ἡ Βαλερία, ρίψασα ἓν κρύφιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Σουμουὴλ, καταστάντος κατηφοῦς.

— Οἱ ὅροι τῆς προσκλήσεως δὲν ἐπιδέχονται ἄρνησιν, μὴ ἔχουσαν ἄλλως τε λόγον τινὰ εὐλογοφανῆ. Ἐγνώρισα τὴν πριγκήπισσαν πρὸ τῆς χηρείας της, ἦτο θελκτικὴ γυνὴ, καὶ ἐπειδὴ, προσέτι, εἶνε στενὴ συγγενής σου, Ἀντωανέττα, λογίζομαι εὐτυχὴς ἀνανεῶν τὴν γνωριμίαν της· θὰ τῇ ἀπαντήσω λοιπὸν ὅτι δεχόμεθα, καὶ ὅτι θ' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν εἰς τὰς δύο ἢ τὰς τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου· τώρα, χαίρετε, σᾶς ἀφίνω εἰς τὴν συνομιλίαν σας.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος καὶ ἐνῷ ἡ Ἀντωανέττα ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν τῆς θείας της, ἡ Βαλερία προσέκλινεν ἐπὶ τοῦ Σαμουὴλ, ὅστις, σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος, ἐστηρίζετο διὰ τῶν βραχιόνων του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τὸ νέον σχέδιον τοῦ πατέρα φαίνεται ὅτι δὲν σᾶς εὐχαριστεῖ, εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ.

Ὁ νεανίας ἐστέναξε.

— Χωρισμὸς πολλῶν ἑβδομάδων καὶ ἡ παρουσία σου εἰς ἑορτὰς, εἰς ἃς ἡ βεβιασμένη καὶ ἐτυχὴς θέσις μου δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπει νὰ λάβω μέρος, δὲν μ' εὐχαριστοῦν βεβαίως Ποία αὕτη ἡ πριγκίπισσα δ' Ο... ;

— Εἶνε ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς τῆς Ἀντωανέττας· εἶνε χήρα ἀπὸ ἐτῶν, φιλάσθενος, καὶ ζῇ μεμονωμένη εἰς τὰ κτήματά της ἐν Στυρίᾳ· δὲν τὴν εἶδον ποτὲ, ἀλλ' ἤκουσα νὰ λέγωσι πολλὰ καλὰ περὶ αὐτῆς.

— Μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε μίαν ἀντιστάθμισιν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητον θλίψιν, ἐπρόσθεσεν ὁ τραπεζίτης μετά τινα στιγμὴν σιωπῆς· ἔλθετε μὲ ὅλους τοὺς ἰδικούς σας νὰ περάσητε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχήν μου, ἐκεῖ ὅπου τὴν πρώτην φορὰν ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ σᾶς ἴδω.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Βαλερία πρὶν ἢ ἀναχωρήσωμεν θὰ διέλθωμεν μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν παρ' ὑμῖν.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ

κόμητος καταστάντος ἤδη εὐθυμοτέρου καὶ κάλλιον ἢ ἄλλοτε διατεθειμένου, ἀπεφασίσθη δ' ὁμοφώνως ἵνα, τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ὅτε ἅπαντες θὰ ἦσαν ἐλεύθεροι, ὁ βαρῶνος δὲ Χογιὲ καὶ ὁ κόμης μετὰ τῶν τέκνων του, μεταβῶσιν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Σαμουὴλ

Ἡ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ὁρισθεῖσα ἡμέρα ἀνέτειλε μεγαλοπρεπῶς ἡ θερμότης ἦτο μεγάλη, ἀλλλ' οὐδὲν νέφος ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Ἀντωανέττα παρετήρησε μετὰ κακεντρεχοῦς μειδιάματος, ὅτι ἡ φίλη της εἶχε στολισθῆ μετὰ ἰδιαζούσης φροντίδος ἡ λευκὴ ἐσθής, ἣν εἶχε φέρει τὴν ἡμέραν τῶν ἀρραβώνων, ἐφαίνετο ὅτι κατεστη αὐτῇ ἀντιπαθητική· ἔκτοτε ἀπεποιήθη νὰ τὴν ἐνδυθῇ αὐτὴν ὅμως τὴν φοράν, τὴν εζήτησε, συμπληρώσασα μόνον τὸν στολισμόν της δι' ὡραιου πιλου ἐκ ψιαθου λευκῆς καὶ φιλοκάλως *γαρνιρισμένης* ἐκ καλύκων ροδων Την μεσημβρίαν ἀνεχώρησαν οἱ μεν ἄνδρες ἔφιπποι, αἱ δὲ δύο νεάνιδες ἐντὸς ὡραίας μικρᾶς ἁμάξης συρομενης ὑπο δύο μικρῶν ἰρλανδικῶν ἵππων, ὁδηγουμένης ὑπὸ τῆς Ἀντωανέττας, εἰς ἣν ὁ μνηστήρ της τὴν εἶχε προσφέρει.

Το Ρουδενχωφ, ἡ θερινὴ ἐξοχὴ τοῦ τραπεζίτου, ἦτο φρούριόν τι ρυθμοῦ βυζαντινοῦ ὠχυρωμένον διὰ πυργίσκων, διακεκοσμημένον ὑπὸ ἐξωστῶν γεγλυμμένων καὶ κεχρυσωμένων, περικυκλωμενον ὑπὸ εὐρέων κήπων, ἡ κατοικια αὕτη ὅλως ἀρχοντικὴ ἔφερε τὸν τύπον τοῦ πλούτου καὶ τῆς φιλοκαλίας.

Ἐνῷ διηρχοντο διὰ τοῦ μακροῦ καὶ ὑπὸ ἀρχαίων δρυῶν σκιαζομένου διαδρόμου, τοῦ εἰς τὸ μέγαρον ἄγοντος, ἡ Ἀντωανέττα ἐψιθύρισε γελῶσα : Ἰδὲ τί ὡραῖον οἰκοδόμημα. Βαλερία ! Νομιζω ὅτι θὰ ζήσῃς ἐδῶ πολὺ καλὰ καὶ ὅτι ἕνας κόμης δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σοὶ προσφέρῃ πλέον τουτου .. Ἡ Βαλερία δὲν ἀπεκριθη τίποτε, τὸ βλέμμα της ἠτένιζεν οὐχὶ τὴν ἔπαυλιν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν, ἀλλὰ τὸ κομψὸν καὶ λεπτοφυὲς σῶμα τοῦ οἰκοδεσπότου ἱσταμένου ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμῖδος τῆς κλίμακος. ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς ξένους του χωρίς νὰ τὸ ὁμολογησῃ, ἡ νεαρὰ κόμησσα ἔπαυσεν οἰκτείρουσα τὴν θυσίαν της ἡ παρουσια τοῦ Σαμουὴλ κατέστη αὐτῇ εὐχαρίστησις ἣν ἀνεμενεν ἀνυπομόνως δεν θὰ παρητεῖτο βεβαίως τοῦ μνηστῆρος της κἂν ἔτι τῆς προσεφέρετο αἴτησις ἐπωφελεστέρα ταύτης.

Ὁ Σαμουὴλ ἀνέπτυξε τὴν μᾶλλον ἐγκάρδιον καὶ ἀξιαγάπητον ὑποδοχήν. Ἐξαίρετον γεῦμα, περίπατος εἰς τοὺς κήπους, λεπτομερὴς θέα τοῦ μεγάρου ἅπαντος καὶ τοῦ περιέργου μουσείου ἐξ εἰκόνων καὶ ἀρχαιοτήτων, ἃς ὁ νεανίας εἶχε προσπορισθῆ κατὰ τὰ διάφορα ταξείδια του ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀπασχολήσουν τὴν πρωΐαν· μετὰ μεσημβρίαν ἔπρεπε νὰ καθιερωθῇ εἰς ἐκδρομὴν διὰ πλοιαρίου ἐπὶ μεγάλης τινὸς λίμνης, διαφημισμένης ἐπὶ τῇ ποιητικῇ ὡραιότητι τῶν ὀχθῶν της.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ γηραιὸς κόμης καὶ ὁ βαρῶνος ἀπεσύρθησαν εἰς ἓν τῶν ἀνδήρων, ὅπως λάβωσι τὸν καφὲ, καπνίσωσι τὰ σιγάρα των καὶ τελέσωσιν ἐν ἀνέσει τὴν χώνευσιν. Οἱ νεανίαι συνῆλθον εἰς παρακειμένην αἴθουσαν, παρατηρήσασα δὲ ἡ Βαλερία ἓν κλειδοκύμβαλον καὶ τραπέζια πλήρη μουσικῶν βιβλίων παρεκάλεσε τὸν Σαμουὴλ νὰ παίξῃ τι. Μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν χάριτος ἀνταπεκρίθη ὁ νεανίας εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της· οὐδέποτε δ᾽ ἴσως τὸ ᾆσμά του ὑπῆρξε τόσῳ θαυμάσιον, διάπυρον, ἐκφραστικόν, ἰδιότροπον: ἡ μελῳδία, ἄλλοτε ζωηρὰ καὶ θριαμβευτική, ἄλλοτε διστάζουσα καὶ πλήρης μελαγχολίας, ἐφαίνετο ἀκολουθοῦσα πιστῶς τὰ αἰσθήματα τοῦ καλλιτέχνου.

Ὅτε ἡ τελευταία δόνησις ἀπεσβέσθη, φρενητιώδη χειροκροτήματα ἠγέρθησαν ἔκ τε τοῦ ἀνδήρου καὶ τῆς αἰθούσης, μόνη δὲ ἡ Βαλερία, ἥτις ἐπακουμβοῦσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, εἶχεν ἀκούσει μετὰ μεγάλης συγκινήσεως, δὲν ἐξεφράσθη ἐπαινετικόν τι· ἀλλ᾽ ὅτε ὁ Σαμουὴλ ἡτοιμάσθη ν᾽ ἀφήσῃ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀνύψωσεν αὕτη τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐψιθύρισεν: «Ὄχι, ὄχι ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἀκούσω ἀκόμη· μέλψατε κἄτι τι ἔτι »— Ὁ τραπεζίτης ἐπανεκάθησε· τὸ διάπυρον βλέμμα του εἰσέδυσεν ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βαλερίας εἶτα ἡ γλυκεῖα καὶ ἠχηρὰ αὐτοῦ φωνὴ ἔμελψε τὸ μέσος τοῦ Ἔγαρδ, ἐν τῇ Λουκίᾳ, ὅπου ὁ προδοθεὶς μνηστὴρ ἐκπέμπει κατὰ τῆς ἀπίστου τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὰς ἐπιπλήξεις του.

Ἡ καρδία τῆς Βαλερίας ἤρξατο πάλλουσα ἐπιπόνως· αἱ συγκινητικαὶ αὗται ἁρμονίαι ὁτὲ μὲν πάλλουσαι περιπαθῶς, ὁτὲ δὲ πλήρεις πικρᾶς θλίψεως, ἐβάρυνον ἐπ᾽ αὐτῆς ὡς πίεσίς τις· νευρικὸς τρόμος τὴν συνετάραξε· τῇ ἐφαίνετο ὅτι αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἐμέμφοντο.

— Ἄδετε ὡς μέγας καλλιτέχνης, εἶπεν αὕτη, ἀφοῦ ἐτελείωσε· ἀλλὰ διατί νὰ ἐκλέξητε αὐτὸ τὸ μέρος;

Ὁ Σαμουὴλ λαβὼν τὴν χεῖρά της τὴν ἠσπάσθη. Ἰδὼν δ' ὅτι ἔτρεμε, ἔκυψε μετὰ ζωηρότητος καὶ εἶπε:

— Σύγγνωτέ μοι· εἴσθε ὅλη ὠχρά. οὐδ' ἐγὼ ὁ ἴδιος γινώσκω τί με ὤθησε νὰ ψάλω αὐτὸν τὸν σκοπόν· ἀργότερα θὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου· θὰ ἐκλέξητε ὑμεῖς ὅ,τι θέλετε ν' ἀκούσητε.

Ἀφοῦ καὶ ἄλλους ἐπαίνους ἀπεκομίσατο ὁ Σαμουὴλ επρότεινεν εἰς τὴν συντροφίαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν λίμνην· ἀλλ' αὐτὸ τὸ σχέδιον δὲν καλοήρεσεν εἰς τοὺς δύο γηραλέους ἄρχοντας.

— Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπεν ὁ βαρῶνος Μαυρίκιος, ὅσῳ ἑλκυστικὴ κἂν ᾖ ἡ πρότασις αὕτη, νομίζω ὅτι ἀνάπαυσίς τις ὀνειροπολητικὴ ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου τούτου, κατόπιν τοιαύτης θερμότητος τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ κοπιώδους λουκουλλείου γεύματος, ἔσται προτιμοτέρα· νομίζω δ' ὡσαύτως ὅτι ἐκφράζω καὶ τὴν γνώμην τοῦ φίλου Ἐγών, προτείνων ὑμῖν, Κυρίαι μου, νὰ ἐπιχειρισθῆτε αὐτὸ τὸ ταξείδιον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν μελλονύμφων σας· δύνασθε μάλιστα νὰ φαντασθῆτε ὅτι οὕτω πως ὀλισθαίνετε ἐπὶ τῆς ζωῆς ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος· τοῦτο θὰ ἦνε τόσῳ ποιητικὸν ὅσῳ καὶ πρόσφορον τῇ περιστάσει.

— Πάντοτε ἑτοιμόλογος εἶσαι, θεῖε Μαυρίκιε, διὰ νὰ δικαιολογῇς τὴν ὀκνηρίαν σου, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀντωανέττα, μόνον λησμονεῖς ὅτι ἵνα συμπληρωθῇ ἡ ἔμφασις αὕτη τοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιπάτου τῆς ζωῆς, μᾶς λείπει ἡ τρικυμία.

— Τίς οἶδε; Ἴσως, ὁ οὐρανός, ἵνα δοκιμασθῇ τὸ ἀμοιβαῖον θάρρος μας, μᾶς πέμψῃ καὶ τὴν καταιγίδα, εἶπεν ἡ Βαλερία· ἡ ζέστη εἶνε τόσῳ πνιγηρά...! μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι καὶ ὕποπτα νέφη ὑπεφαίνοντο εἰς τὸν ὁρίζοντα.

— Τί τρέλλα! ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρός· οὐδὲν προοιωνίζει καταιγίδα· σπεύσωμεν μόνον νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν δρόσον· θὰ ἦνε λαμπρὰ εἰς τὴν λίμνην!

Καὶ ἡ ζωηρὰ Ἀντωανέττα ἥρπασε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἀλεξήλιον της, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ροδόλφου καὶ κατῆλθε τρέχουσα τὰς βαθμίδας τοῦ ἀνδήρου. Ὁ Σαμουὴλ τοὺς ἠκολούθησε μετὰ τῆς Βαλερίας καὶ ὡδήγησε τοὺς ξένους του διὰ τῶν σκιερῶν δενδροφυτειῶν τοῦ δάσους του μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης.

Κάτωθεν λιθίνης κλίμακες ἠγκυροβόλουν περὶ τὰ δέκα σκάφη παντὸς σχήματος καὶ μεγέθους καί, μεταξὺ αὐτῶν, μεγάλη ἄκατος ἐστολισμένη δι' ἀνθέων καὶ ταπήτων, προητοιμασμένη βεβαίως διὰ τὴν ἐκδρομήν. Ὁ Ῥοδόλφος ἔρριψε βλέμμα ὕποπτον ἐπὶ τῶν δύο κωπηλατῶν τῆς ἀκάτου

— Ἀγαπητέ μοι Σαμουήλ, ἰδοὺ ἑτοιμασία ὀλίγον τιμῶσα τὴν ἑτοιμότητά σας Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μὲ πολυευχαριστεῖ περιδιάβασις μὲ αὐτὰ τὰ δυο ὑποκείμενα, καὶ ἐπειδὴ ὁ θεῖος καὶ ὁ πατὴρ ἔσχον τὴν φρόνησιν νὰ μείνωσιν οἴκαδε, προτείνω νὰ λάβωμεν τὰ δύο ἐκεῖνα ἐλαφρὰ ἀκάτια, τὰ χωροῦντα ἕκαστον δύο ἐπιβάτας, καὶ νὰ περιδιαβάσωμεν μὲ αὐτὰ ἕκαστος τὴν σύντροφόν του.

Το ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ νέος κόμης ὀλίγον ἐνδιεφέρετο ἐκ τῆς ὀλίγου ὀχληρᾶς συντροφίας τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του Ἐπεθύμει νὰ εὑρεθῇ κατὰ μόνας μὲ τὴν Ἀντωανέτταν

— Θὰ εἶμαι κατεγοητευμένος ἐκ τοῦ τοιούτου σχεδίου τῆς περιδιαβάσεως, ἂν καὶ ἡ κόμησσα Βαλερία τὸ ἐπεδοκίμαζε, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας ἀλλ' ἡ νεᾶνις οὐδόλως ἀντέστη εἰς τοῦτο· διεκειτο εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ᾄσματος τοῦ Σαμουήλ· οἱ περιπαθεῖς τόνοι τῆς φωνῆς του ἐβόμβουν ἔτι εἰς τὰ ὦτα της καὶ ἐπεθύμει μίαν ὥραν ἡσύχου συνδιαλέξεως.

Ἐτοποθετήθησαν λοιπὸν τὰ δύο ζεύγη, οἱ *καβαλλιέροι* ἔλαβον τὰς κώπας καὶ ἀπεμακρύνθησαν μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ ἐπανευρεθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μετὰ δύο ὥρας.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐστράφη ἀριστερᾷ ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν ὄχθην· ὁ Σαμουὴλ διευθύνθη πρὸς τὸ μέσον τῆς λίμνης, ὅπου ἔβλεπον μακρόθεν μικράν τινα νῆσον κατάσκιον ἐκ δένδρων. Ἡ εὐρεῖα λίμνη ἦτο ἤρεμος καὶ λεία ὡσεὶ καθρέπτης, οὐδ' ἐλάχιστος ζέφυρος διετάρασσε τὰ κύματα· ὁ δὲ Σαμουὴλ, βραδέως κωπηλατῶν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς γοητευτικῆς συντρόφου ἥτις, ἐν τῇ λευκῇ διαφανεῖ ἐσθῆτι αὐτῆς, καὶ μὲ τὴν μακρὰν σποδοειδῆ κόμην της, ὡμοίαζε τὴν νεράϊδα τῆς λίμνης ἐλθοῦσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν νὰ κατοπτρισθῇ εἰς τὰ διαφανῆ ὕδατα.

(*Ἀκολουθεῖ.*)